

นภาแห่งเวทมนตร์

เล่ม 9 ในชุด ดาวแหวนของผู้วิเศษ

MORGAN RICE

มอร์แกน ไรซ์
นภาแห่งเวทมนตร์ หนังสือเล่มที่
9 ในชุดวงแหวนของผู้วิเศษ
Серия «วงแหวนของผู้วิเศษ», книга 9

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=43698295

นภาแห่งเวทมนตร์:

ISBN 9781094303499

Аннотация

ในเล่มที่เก้า นภาแห่งเวทมนตร์ (หนังสือเล่มที่ 9 ในชุดวงแหวนของผู้วิเศษ) ในที่สุดธอร์กรินก็กลับมาเป็นตัวของตัวเองอีกครั้งและต้องเผชิญหน้ากับพ่อของเขา มหาเทพแห่งการสู้รบได้เกิดขึ้น เมื่อสองผู้ยิ่งใหญ่ต้องมาปะทะกัน ขณะที่ราฟีกีใช้อำนาจของเขาเพื่อรวบรวมกองทัพที่ยังมีอยู่ เมื่อดาบแห่งโชคชะตาได้ถูกทำลายลง ชะตากรรมของอาณาจักรวงแหวนก็อยู่ในสถานะสมดุล อาร์กอนและอลิสแตร์ยังคงต้องการรวบรวมพลังเวทมนตร์เพื่อช่วยนักรบผู้กล้าของพวกเขา แต่กระนั้น แม้พวกเขาจะเข้ามาช่วย แต่มันก็อาจจะไร้ประโยชน์ หากไม่ได้มีใครเฟิลซึ่งหวนคืนมาพร้อมกับเพื่อนร่วมทางคนใหม่ นั่นคือ ราลิบาร์ เจ้าหญิงลูอันดาทรงดินรนที่จะเอาชนะผู้ที่จับกุมพระองค์มาคือโรมิวัลด์ เมื่อโล่พลังได้อยู่ในสถานะสมดุลแล้ว ขณะที่เจ้าชายริสทรงดินรนที่จะนำทหารของพระองค์เป็นกำแพงของหุบเขาใหญ่กลับด้วยความช่วยเหลือของเซลีส ความรักของเขาทั้งสองคนเพิ่มพูนลึกลับขึ้น แต่การกลับมาของคนรักเก่าของเจ้าชายริส นั่นคือ ลูกพี่ลูกน้องของพระองค์

ทำให้เกิดรักสามเส้าที่น่าสลดใจและเกิดความไม่เข้าใจกันขึ้นขณะที่พวกจักรวรรดิ
ราชินีเกวินโดลินจึงมีโอกาที่ได้แก้แค้นแม่คคลาวด์เป็นการส่วนพระองค์
และเกิดเป็นการเฉลิมฉลองอันยิ่งใหญ่

ในฐานะราชินีพระองค์ใหม่ของอาณาจักรวงแหวนพระนางเกวินทรงใช้พระราชอำนาจ
แม่คคิลและแม่คคลาวด์ให้เป็นหนึ่งเดียวซึ่งเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์
และเป็นการเริ่มต้นศักราชใหม่ของการสร้างดินแดนใหม่รวมทั้งกองทัพและกองทัพ
ราชสำนักค่อยๆกลับฟื้นคืนชีวิตขึ้นอีกครั้ง

ขณะที่พวกเขาทุกคนเริ่มที่จะฟื้นฟูหุบรูปร่าง ราชสำนักขึ้นมาใหม่
มันได้ถูกกำหนดมาให้กลายเป็นเมืองที่มีความรุ่งเรืองกว่าเดิม
มากกว่าที่พระบิดาของพระนางเคยวาดฝันเอาไว้ และในระหว่างนั้น

การพิพากษาก็มาถึงเจ้าชายกาเรธในที่สุดราชาไทรส์จะต้องถูกนำตัวมาพิพากษาเช่น
และราชินีเกวินจะต้องทรงตัดสินใจว่าพระองค์จะเป็นผู้นำแบบไหน
มีความขัดแย้งอันยิ่งใหญ่ท่ามกลางพระโอรสของราชาไทรส์
เมื่อไม่มีใครเห็นพ้องต้องกันในเรื่องใดๆ

และเกิดการดิ้นรนเพื่อได้อำนาจขึ้นมาอีกครั้ง
ขณะที่พระนางเกวินตัดสินใจว่าควรจะยอมรับคำเชิญ
เพื่อไปสู่เกาะด้านเหนือหรือไม่

นั่นจะเป็นการรวมราชวงศ์แม่คคิลเข้าเป็นหนึ่งในอีกครั้ง
อีเร็คถูกเรียกตัวให้กลับไปเกาะด้านใต้เพื่อพบกับพระบิดาที่กำลังจะสวรรคตและ
โดยมีอิลิสแตร์ติดตามพระองค์ไปด้วย

ขณะที่พวกเขากำลังเตรียมตัวจัดงานพิธีสมรส
ธอร์กรินและราชินีเกวินโดลินก็กำลังเตรียมตัวจัดงานอภิเษกสมรสเช่นเดียวกัน
และเมื่อทุกคนได้เข้ามาตั้งรกรากอยู่ในอาณาจักรวงแหวน

เขาพบว่าส่วนลึกๆของเขาเรียกร้องให้เขาออกไปทำภารกิจสำหรับการเสาะหาสิ่งที่ยิ่งใหญ่
นั่นคือ การเดินทางตามหาแม่ผู้ลึกลับ
ซึ่งอยู่ในดินแดนที่ห่างไกลออกไปและเพื่อจะตามหาความจริงว่าเขาเป็นใครกันแน่

สำหรับพิธีเตรียมการเฉลิมฉลองการสมรสที่จะมีขึ้นหลายงานที่จะเริ่มขึ้นในฤดูใบไม้ร่วง
ความสงบเรียบร้อยดูเหมือนจะกลับคืนมาสู่อาณาจักรวงแหวน
แต่อันตรายที่ร้ายแรงที่สุดก็อาจจะหลบซ่อนอยู่ได้ในมุมมืดที่มีอาจคาดคิด

และจากตัวละครที่มีมาทั้งหมดนี้ ความยากลำบากที่สุดก็อาจจะยังไม่ถึง
จากการวางตัวละครกับโลกที่ถูกสร้างสรรค์ขึ้นอย่างซับซ้อน
นภาแห่งเวทมนตร์เป็นเรื่องราวมหากาพย์ของมิตรภาพและความรัก
ศัตรูและคู่ครอง อัสวินและมังกร เล่ห์อุบายและกลการเมือง
สำหรับช่วงชีวิตเติบโตขึ้น หัวใจที่แตกร้าว การหลอกลวง
ความทะเยอทะยานและการทรยศ
มันเป็นเรื่องราวของเกียรติยศและความกล้าหาญ
เรื่องของโชคชะตาและเคราะห์กรรม เรื่องของเวทมนตร์
มันเป็นเรื่องของจินตนาการที่จะนำพวกเราไปสู่อีกโลกหนึ่งที่เราจะไม่มีวันลืม
ซึ่งเหมาะกับนักอ่านทุกเพศและทุกวัยหนังสือเล่มที่10 ถึง 17 มีจำหน่ายแล้ว

Содержание

บทที่ หนึ่ง	14
บทที่ สอง	25
บทที่ สาม	30
บทที่ สี่	46
บทที่ ห้า	53
บทที่ หก	61
บทที่ เจ็ด	72
บทที่ แปด	82
บทที่ เก้า	90
Конец ознакомительного фрагмента.	92

มอร์แกน ไรซ์ นภาแห่งเวทมนตร์

นภาแห่งเวทมนตร์

(เล่ม 9 ในชุดวงแหวนของผู้วิเศษ)

มอร์แกน ไรซ์

แปลโดย

สาวิตรี เด่นวานิช

ประวัติ มอร์แกน ไรซ์

มอร์แกน ไรซ์ เป็นผู้แต่งหนังสือขายดีอันดับ 1 และเป็นผู้แต่งมหากาพย์แฟนตาซีที่ขายดีที่สุดใน USA Today นิยายชุดวงแหวนของผู้วิเศษ จำนวน 17 เล่ม นิยายชุดขายดีอันดับ 1 บนปกของแวมไพร์ จำนวน 11 เล่ม (และยังมีเล่มต่อไป) นิยายชุดขายดีอันดับ 1 เรื่อง THE SURVIVAL TRILOGY เรื่องราวระทึกขวัญหลังวันโลกาวินาศ (และยังมีเล่มต่อไป) และนิยายชุดเรื่องราวแฟนตาซีใหม่ล่าสุด กษัตริย์และผู้วิเศษ จำนวน 6 เล่มหนังสือของมอร์แกนมีทั้งรูปแบบเสียงและสิ่งพิมพ์ และได้รับการแปลเป็นภาษาต่าง ๆ มากกว่า 25 ภาษา

มอร์แกน ยินดีรับฟังความคิดเห็นของคุณ โปรดเยี่ยมชมเว็บไซต์ www.morganricebooks.com เพื่อสมัครรับข่าวสารทางอีเมล พร้อมรับหนังสือฟรีและของรางวัลมากมาย สามารถดาวน์โหลดแอปฟรีเพื่อรับข่าวสารล่าสุด หรือเชื่อมต่อกับ Facebook และ Twitter โปรดติดตาม!

คำนิยมสำหรับ มอร์แกน ไรซ์

“วงแหวนของผู้วิเศษ มีส่วนผสมทุกอย่างของการประสม
ไม่ว่าจะเป็นโครงเรื่องหลัก โครงเรื่องย่อย ความลึกกลับ อัจฉินผู้กล้าหาญ
ความสัมพันธ์ที่เบ่งบานพร้อมกับการออกหัก

การหลอกหลวงและการทรยศ

มันจะทำให้คุณเพลิดเพลินได้หลายชั่วโมง และเป็นที่ยืนชอบของทุกวัย
แนะนำให้มีประจำไว้ในห้องสมุดสำหรับคอนักอ่านเรื่องแฟนตาซี”

—*Books and Movie Reviews*, Roberto Mattos

“นิยายมหากาพย์แฟนตาซีที่น่าสนุกสนาน”

—Kirkus REviews

“จุดเริ่มต้นของเรื่องราวที่น่าดึงดูดใจ”

— San Francisco Book Review

“อัดแน่นไปด้วยการผจญภัย...

งานเขียนของไรซ์ช่างเข้มข้นและวางโครงเรื่องอย่างมีเหตุมีผล”

— Publishers Weekly

“นิยายแฟนตาซีที่สร้างแรงบันดาลใจ

เป็นจุดเริ่มต้นของมหากาพย์นิยายสำหรับวัยรุ่นที่เหมาะสม”

— Midwest Book Review

หนังสือของ มอร์แกน ไรซ์

กษัตริย์และผู้วิเศษ

กำเนิดราชันย์มังกร (เล่ม 1)

กำเนิดความกล้าหาญ (เล่ม 2)

เกียรติยศอันยิ่งใหญ่ (เล่ม 3)

ชุด วงแหวนของผู้วิเศษ

เส้นทางแห่งวีรบุรุษ (เล่ม 1)

การเดินทางแห่งราชา (เล่ม 2)

ชะตาแห่งมังกร (เล่ม 3)

เสียงร่ำร้องแห่งเกียรติยศ (เล่ม 4)

คำปฏิญาณแห่งศักดิ์ศรี (เล่ม 5)

หน้าที่ของผู้กล้า (เล่ม 6)

อำนาจแห่งดาบ (เล่ม 7)

บันทึกของแวมไพร์

กลายร่าง (เล่ม 1)

ความรัก (เล่ม 2)

การทรยศ (เล่ม 3)

ลิขสิทธิ์ © 2013 โดย มอร์แกน ไรซ์

สงวนลิขสิทธิ์ ยกเว้นที่ได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์
ของสหรัฐฯ พ.ศ. 2519 ห้ามนำส่วนใดของการเผยแพร่ไปทำซ้ำ
แจกจ่ายหรือถ่ายทอดในรูปแบบใด ๆ หรือโดยความหมายใด ๆ
หรือเก็บบันทึกเป็นข้อมูล หรือระบบสืบค้น
โดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้เขียน

หนังสือ ebook นี้ อนุญาตเพื่อความบันเทิงส่วนตัวของคุณเท่านั้น
และ ebook เล่มนี้ไม่อาจนำไปขายซ้ำ หรือยกให้ผู้อื่น
หากต้องการแบ่งปันหนังสือเล่มนี้กับผู้อื่น
ขอความกรุณาซื้อเพิ่มใหม่เป็นส่วนตัว หากคุณกำลังอ่านหนังสือเล่มนี้
และไม่ได้ซื้อ หรือไม่ได้ซื้อในนามของคุณ

ขอความกรุณาส่งคืนและดำเนินการซื้อในนามของคุณ
ขอบคุณที่ให้ความเคารพในการทำงานอย่างหนักของผู้เขียน
หนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องที่แต่งขึ้น ชื่อ ตัวละคร ภารกิจ องค์กร สถานที่
สถานการณ์ และเหตุการณ์ต่าง ๆ เกิดขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
หรือเป็นการแต่งขึ้น ความคล้ายคลึงใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับบุคคลจริง
ทั้งที่ยังมีชีวิตหรือเสียชีวิตไปแล้ว เป็นความบังเอิญทั้งสิ้น

“เพียงน้อยคน ร่วมสุขทุกข์ ส่งพี่น้อง
เลือดเตาส่งร่วมกับข้าในวินาที
รวมเราเข้าเป็นน้องพี่ จงหล่อหลอม”

--วิไลเสียม เขตสเบียร์
เฮนรี่ เล่มที่ 5

บทที่ หนึ่ง

ธอร์กำลังเข้าเผชิญหน้าอยู่กับพระราชินีเกอร์นโดลิน
เขาลือดาบอยู่ข้างกายพร้อมกับร่างทั้งร่างที่สั่นไหว
เขามองออกไปเห็นใบหน้าที่ทุกคนที่กำลังจ้องมองกลับมาที่เขาอย่างตกตะลึง
พวกเขาอยู่ในความเงียบ ทั้งอลิส อีเร็ด เจ้าชายเคนดริคและสเต็ฟเฟิน
รวมไปถึงกองทัพของเขา ประชาชนที่เขา รู้จักและรักใคร่
พวกเขาคือคนของเขา แต่กระนั้น
เขากลับเข้ามาต่อสู้กับพวกเขาและถือดาบอยู่ข้างกาย
เขาเข้ารบผิดฝั่งผิดฝ่าย
ในที่สุด เขาก็ระลึกขึ้นได้
สิ่งที่บดบังธอร์ได้ถูกยกออกไปแล้วจากคำพูดของอลิสที่มันดังผ่านสะท
มันเข้ามาเติมเต็มความชัดเจนให้กับเขา เขาคือธอร์กริน
ทหารแห่งกองรบหน่วยยูวชน สมาชิกแห่งอาณาจักรวงแหวนตะวันตก
เขาไม่ใช่ทหารของจักรวรรดิ เขาไม่ได้รักพ่อของเขา
เขารักประชาชนของเขาพวกนี้ทุกคน
เหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมด เขารักพระราชินีเกอร์นโดลิน
ธอร์มองลงไปยังพระพักตร์ของพระนาง
พระองค์กำลังทอดพระเนตรกลับมายังเขาด้วยความรักพร้อมกับน้ำพระเน
เขารู้สึกท่วมท้นไปด้วยความอดสูและหวาดกลัวที่ระลึกได้ว่า
เขากำลังเข้าเผชิญหน้ากับพระนาง พร้อมกับถือดาบเล่มนี้ในมือ
ฝ่ามือของเขา รู้สึกเร่าร้อน
มันแผดเผาไปด้วยความอับยศและความเศร้าโศกเสียใจ
ธอร์ปล่อยดาบให้หลุดจากมือ
เขาก้าวไปข้างหน้าเพื่อสวมกอดพระนาง

พระนางเกรวินโดลินก็ทรงสวมกอดเขากลับไปอย่างแนบแน่น
เขาได้ยินเสียงพระนางทรงกรรแสงและรับรู้ได้ถึงความร้อนจากหน้าพระเน
ธอร์กำลังท่วมทับไปด้วยความเศร้าเสียใจที่เขาไม่อาจเข้าใจได้ว่าเรื่องทั้งหมด
มันกลางเลื่อนไปหมด สิ่งที่เขารับรู้ได้ทั้งหมดก็คือ

เขารู้สึกมีความสุขที่ได้กลับเป็นตัวเองอีกครั้ง
ได้รู้สึกถึงความชัดเจนและได้กลับมาอยู่กับประชาชนของเขาอีกครั้ง
“ซาร์กเจ้า” พระนางทรงกระซิบในหูของเขา “และก็จะรักตลอดไป”
“ข้าพระองค์ก็รักพระองค์ด้วยทุกสิ่งทุกอย่างที่ประกอบขึ้นอยู่เป็นตัวข้า”
ธอร์ตอบกลับไป

โครห์นกำลังร้องครางอยู่ที่เท้าของเขา
เดินกระเผลกเข้ามาเลียเข้าที่ฝ่ามือของธอร์
ธอร์ชะงักตัวลงไปจูบเข้าที่หน้าของมัน
“ข้าขอโทษ” ธอร์กล่าวกับเขา เมื่อจดจำได้ว่าเขาพาดลงบนโครห์น
ในขณะที่เขาเข้ามาปกป้องพระนางเกรวินโดลิน
“ได้โปรดยกโทษให้ข้าด้วย”

พื้นปฐพีที่สั่นไหวอย่างรุนแรงในช่วงเวลาที่ผ่านมาก็กลับสู่สภาพปกติใ
“ธอร์กริน” เสียงแหลมดังขึ้นมาในอากาศ
เขาหันหน้าไปมองยังแอนโดรนิคัส
แล้วจึงก้าวไปข้างหน้าในที่โล่งด้วยใบหน้าบึ้งตึง
หน้าของเขาแดงกำไปด้วยความโกรธอันเดือดดาล
ทั้งสองกองทัพต่างเฝ้ามองอย่างตกตะลึงอยู่จนความเงิบ
เมื่อพ่อและลูกกำลังเข้าเผชิญหน้ากันและกัน

“ข้าขอส่งเจ้า!” แอนโดรนิคัสกล่าว “ฆ่าพวกมัน ฆ่าพวกมันทั้งหมด!
ข้าคือพ่อของเจ้า เจ้าต้องฟังข้าและข้าเท่านั้น!”

แต่ในครั้งนี้ ธอร์จึงมองกลับไปทีแอนโดรนิคัส
มันมีบางอย่างเปลี่ยนไป บางอย่างที่เคยเคลื่อนไหวอยู่ในของเขา

ธอร์ไม่ได้เห็นว่าแอนโดรนิคัสเป็นพ่ออีกต่อไปแล้ว

ไม่ใช่ฐานะของสมาชิกในครอบครัว

ไม่ใช่ในฐานะของคนที่เขาต้องกระทำตามและสละชีวิตให้

แต่ว่าเขาเห็นแอนโดรนิคัสเป็นศัตรู เห็นเขาเป็นปีศาจ

ธอร์ไม่ได้รู้สึกถึงหน้าที่ผูกพันที่เขาต้องสละชีวิตให้ชายคนนี้อีกต่อไป

ในทางตรงข้าม เรารู้สึกถึงไฟอันเดือดดาลที่มีให้กับเขา

นี่คือคนที่สั่งให้เขาโจมตีพระนางเกอร์นโดลิน

นี่คือคนที่สั่งให้เขาฆ่าฟันพวกเดียวกันเอง

คนที่ทำให้เขาบุกรุกและปล้นสะดมบ้านเกิดเมืองนอน

ตรงนี่คือชายที่ดึงเอาจิตใจของเขาไป

คนที่จับเขาไปเป็นเชลยด้วยอำนาจมนตร์ดำ

นี่ไม่ใช่บุคคลที่เขารัก

หากแต่ว่า

เป็นบุคคลที่เขาต้องการสังหารมากกว่าผู้ใดในโลกนี้

ไม่ว่าจะเป็นพ่อของเขาหรือก็ตาม

ทันใดนั้น

ธอร์รู้สึกถึงคลื่นแห่งความเดือดดาลอยู่ภายในตน

เขาเอื้อมมือไปจับดาบขึ้นมาและวิ่งเข้าไปจู่โจมอย่างเต็มแรง

ไปสู่ที่โล่ง

เขาพร้อมแล้วที่จะสังหารพ่อของตน

แอนโดรนิคัสมองด้วยอาการตกตะลึงสุดขีดเมื่อเห็นธอร์วิ่งเข้ามาจู่โจม

ธอร์ชูดาบขึ้นและใช้มือทั้งสองมือที่จับดาบฟาดลงมาอย่างเต็มแรง

หมายตีลงมายังศีรษะของแอนโดรนิคัส

แอนโดรนิคัสยกขวานศึกขนาดใหญ่ขึ้นมาในวินาทีสุดท้าย

หันมันไปด้านข้างแล้วใช้ด้ามขวานโลหะป้องกันการฟาดนั้นได้

ธอร์ไม่ยอมวางมือ

เขาเหวี่ยงดาบไปอีกครั้งและอีกครั้ง

เพื่อที่จะสังหารเขาให้ได้

แต่ในแต่ละครั้ง

แอนโดรนิคัสก็สามารถยกขวานศึกขึ้นป้องกันได้ทุกครั้ง

เสียงกระทบกันของโลหะดังไปทั่วบรรยากาศ

ในขณะที่กองทัพทั้งสองฝ่ายต่างพากันเฝ้ามองอยู่ในความเงียบ
ประกายไฟปลิวว่อนออกมาในแต่ละครั้งเมื่ออาวุธกระทบกัน

ธอร์ทั้งกรีดร้องและส่งเสียงคำราม

เขาใช้ทักษะทุกอย่างที่เขาทำออกมาทั้งหมด

ด้วยความหวังที่จะฆ่าพ่อได้ในสักครา

เขาต้องทำเช่นนี้ก็เพื่อตัวของเขาเอง

เพื่อราซีนีเกอร์นโดลิน

เพื่อทุกคนที่ทุกข์ทนจากเงื้อมมือของปีศาจร้ายตนนี้

ในการฟาดฟันแต่ละครั้ง

สิ่งที่ธอร์ปรารถนามากกว่าสิ่งอื่นใดก็คือ

การล้างสายเลือดที่เขาสืบมันมา

ล้างภูมิหลังของเขา

เพื่อเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง เพื่อเลือกให้มีพ่อที่ต่างออกไป

ส่วนแอนโดรนิคัสเป็นฝ่ายรับ

เขาเพียงป้องกันการปะทะจากธอร์แต่เขาไม่ได้ต่อสู้กลับไป

เห็นได้ชัดว่าเขาอ้อมมือให้ลูกชายของเขา

“ธอร์กริน”

แอนโดรนิคัสกล่าวขึ้นระหว่างการเข้าโจมตี

“เจ้าคือลูกชายของข้า ข้าไม่ต้องการทำอันตรายเจ้า ข้าคือพ่อของเจ้า

เจ้าเคยช่วยชีวิตข้าไว้ ข้าต้องการให้เจ้ามีชีวิตอยู่ต่อไป”

“ส่วนข้า ข้าต้องการให้เจ้าตาย!” ธอร์ตะโกนกลับไป

ธอร์เหวี่ยงดาบฟาดลงครั้งแล้ว

ครั้งแล้ว

ผลักดันให้เขาไปด้านหลังข้ามผ่านไปทั้งทุ่งโล่ง

แม้แอนโดรนิคัสจะมีขนาดตัวใหญ่และมีพลังกำลังอันมหาศาล

แต่เขาก็ไม่เหวี่ยงตัวปะทะกลับไปยังธอร์

มันดูราวกับว่าเขากำลังหวังให้ธอร์กลับมาเป็นพวกของเขาอีก

แต่ครั้งนี้

ธอร์ไม่ได้เป็นเช่นนั้น

ตอนนี้

ในที่สุดธอร์รู้แล้วว่าเขาเป็นใคร

ในที่สุด

คำพูดของแอนโดรนิคัสก็หลุดออกจากปากของเขา

ธอร์เลือกที่จะตายมากกว่าขอร้องความเมตตาจากแอนโดรนิคัส

“ธอร์กริน เจ้าต้องหยุดได้แล้ว!” แอนโดรนิคัสตะโกนขึ้น
ประกายไฟปะทุเข้าใกล้ใบหน้าของเขาในขณะที่เขายกใบมีดขวานศึกขึ้นป้อง
“เจ้ากำลังบังคับข้าให้ฆ่าเจ้า และข้าก็ไม่ต้องการเช่นนั้น เจ้าคือลูกชายข้า
การฆ่าเจ้าก็เหมือนกับการฆ่าตัวของข้าเอง”

“งั้น จงฆ่าตัวเองไปซะ!” ธอร์กล่าว “หรือหากเจ้าไม่ยอมทำ
อย่างนั้นข้าจะทำมันให้เอง!”

ธอร์ส่งเสียงลั่นเมื่อเขากระโจนเข้าเตะแอนโดรนิคัสเข้าที่หน้าอกด้วยเท้า
ส่งผลให้เขาล้มหลังกระแทกพื้น

แอนโดรนิคัสมองขึ้นมาราวกับว่ากำลังตกตะลึงที่เรื่องนี้เกิดขึ้นมาได้
ธอร์ยืนขึ้นเหนือตัวเขาพร้อมกับยกดาบขึ้นสูงเพื่อเตรียมจบภารกิจนี้เสีย
“อย่า!” เสียงแหลมดังขึ้นมา มันเป็นเสียงที่น่ากลัว

เสียงที่ดังราวกับว่ามีน้ปะทุออกมาจากขุมนรกชั้นต่ำลงไป
ธอร์ชำเลื่องออกไปเห็นชายที่เดินมาโดยลำพังกำลังเดินเข้ามาในทุ่งโล่ง
เขาใส่เสื้อคลุมยาวสีเลือดหมู ใบหน้าของเขาซ่อนอยู่ภายใต้หมวกคลุม
และมีเสียงคำรามแปลกประหลาดดังขึ้นมาจากทรวงอกของเขา

ราฟี

ไม่ว่าด้วยวิธีใดก็ตาม ราฟีหวนกลับมาได้
หลังจากการปะทะกับอาร์กอน เขายืนอยู่ที่นั่นแล้วในขณะนี้

เขายืนแขนทั้งสองออกมาข้างลำตัว
แขนเสื้อคลุมตกลงมาเมื่อเขายกแขนขึ้นสูง
มันเผยให้เห็นผิวหนังซีดเผือดและผิวหนังที่ปูดโปนราวกับว่ามันไม่เคยได้รับ
เขาปลดปล่อยเสียงที่น่าสะพรึงกลัวออกมาจากด้านหลังคอหอย
มันเหมือนกับเสียงคำรามและเมื่อเขาเปิดปากขึ้นมา

เสียงมันยิ่งดังขึ้นและดังขึ้นจนกระทั่งดังอื้ออึงไปทั้งบริเวณ
เสียงทুমต่าที่สนไหวกำลังทำให้หูของธอร์เจ็บปวด

พื้นโลกเริ่มสั่นไหว

ธอร์ล้มลงเมื่อเขาสูญเสียการทรงตัว

ทั้งพื้นปฐธาอันสะเทือน

เขามองตามมือของราพีที่อยู่ตรงหน้าไปกับภาพที่เขาจะจดจำได้อย่างไม่ลืม

พื้นโลกเริ่มแตกแบ่งเป็นสองส่วน

มันเป็นรอยเปิดที่กว้างและขยายใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ

เมื่อนั้นเอง

ทหารจากทั้งสองฝ่ายต่างพากันล้มระเนระนาด

พร้อมกับพากันกรี๊ดร้องเมื่อพวกเขาหลุดลงไปยังรอยแตกที่ขยายกว้างขึ้น

แสงเรืองรองสีส้มส่องออกมาจากใต้โลกันต์

แล้วจึงตามมาด้วยเสียงซู่ฟู่จากไอน้ำและหมอกที่โผล่ขึ้นมา

มันโผล่ขึ้นมาพร้อมกันในคราเดียว ขึ้นมาจากรอยแยก

มีมือข้างหนึ่งโผล่ขึ้นมาจากรอยแยกกำลังจับเข้าอยู่กับพื้นโลก

เมื่อนั้นมีสีดำตะปมตะปำ ดูผิดรูปผิดร่างและมันกำลังดึงตัวเองให้ขึ้นมา

ธอร์มองออกไปด้วยความสะพรึงกลัวเมื่อเห็นสิ่งมีชีวิตอันน่าสยดสยองกำ

มันมีร่างอย่างมนุษย์แต่เป็นสีดำทั้งตัว ดวงตาขนาดใหญ่เรืองแสงสีแดง

มีเขี้ยวยาวสีแดง และหางยาวสีดำอยู่ข้างหลัง ร่างของมันดูละเป็นก้อน

มันดูเหมือนกับเป็นซากศพ

มันโง้วตัวไปข้างหลังแล้วปลดปล่อยเสียงคำรามอันน่าสะพรึงกลัวอย่าง

มันดูราวกับว่าเป็นอสูรกายที่ฟื้นจากความตายที่ถูกเรียกตัวมาจากภายใต้

ด้านหลังอสูรกายตนนี้ก็มีตัวอื่นโผล่ขึ้นมาทันที

แล้วก็มีโผล่ตามมาอีกตัว

สัตว์ประหลาดนับพันๆตัวโผล่ขึ้นมาพื้นพื้นผิวโลก

พวกมันลากตัวมันเองขึ้นมาจากแอ่งนรกอเวจี

มารวมกันขึ้นเป็นกองทัพแห่งซากศพ กองทัพของราพี

พวกมันพากันมาอยู่ทางฝั่งของราพีอย่างซ้ำๆ

ต่างพากันหันมาเผชิญหน้ากับธอร์และคนอื่นๆ

ธอร์จ้องมองกลับไปด้วยอาการตกตะลึงกับกองทัพที่เขาต้องเข้าเผชิญ

ขณะที่เขายืนอยู่ตรงนั้นและชูดาบขึ้นสูง

จู่ๆ

แอนโดรนิคส์ก็กำลังตัวออกมาจากใต้ฝาเท้าของธอร์
พร้อมลอยหนีกลับไปยังกองทัพของตนได้
เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ต้องการที่จะปะทะกัน

ทันใดนั้นเอง กองทัพนับพันของอสูรกายก็เร่งเข้ามา มุ่งหน้ามาหาธอร์
มันไหลบ่าโถมเข้ามาเต็มทุ่งโล่ง
ต่างพากันเข้ามาเพื่อจะสังหารธอร์และคนของเขา

เกิดเสียงแหลมดังขึ้นมา อสูรกายตัวแรกกระโจนเข้ามาหาเขา
มันคำรามและกางกรงเล็บออกมา ธอร์ชูดาบขึ้นสูง
ก้าวไปด้านข้างตัวพร้อมกับเหวี่ยงดาบตัดหัวของมันออก
มันสะดุดตกลงล้มไปอยู่กับพื้น หนึ่ง
และธอร์ก็ทำใจกล้าเตรียมพร้อมรับมือกับตัวต่อไป

อสูรกายพวกนี้แข็งแกร่งและมีความไว หากแต่เมื่อเข้ามาเรียงหนึ่ง
ทีละตัวแล้วมันไม่คู่ควรกับธอร์และนักรบที่มีความชำนาญแห่งอาณาจักร
ธอร์สู้กับพวกมันอย่างคล่องแคล่ว สังหารพวกมันได้จากทั้งซ้ายและขวา
แต่กระนั้น คำถามก็คือ เขาจะสู้พวกมันได้กี่ตัวในคราเดียว?

พวกภูตไหลบ่ากันเข้ามาล้อมรอบตัวเขา
พวกมันที่มีก้นนับพันๆตัวจากทุกสารทิศ
ซึ่งคนอื่นๆก็อยู่ในสถานการณ์เดียวกัน

ธอร์เข้ามาอยู่เคียงข้างกับอีริค เจ้าชายเคนดริค สตรีอกและคนอื่นๆ
แต่ละคนต่างต่อสู้เคียงข้างกันและกัน เผื่อระวังหลังให้พวกตน

เมื่อพวกเขาต้องฟาดฟันไปทั้งทางซ้ายและขวา

สู้กับอสูรกายสองสามตัวในคราเดียว อสูรกายตัวหนึ่งโผล่ตัวเข้ามา
มันจับเข้ากับแขนของธอร์และทิ้งรอยข่วนเอาไว้ ทำให้มีเลือดไหลออกมา
ธอร์ร้องขึ้นด้วยความเจ็บปวด เขาเหวี่ยงตัวไปรอบๆ
และแทงเข้ายังหัวใจของมัน และสังหารมันลงได้ ธอร์เป็นนักสู้ชั้นยอด

เขาไม่รู้ว่าการต่อสู้จะยืดเยื้อไปอีกนานเท่าใดกว่าที่พวกอสูรกายจะถูกกำจัด
อย่างแรกและที่สำคัญที่สุดในใจของเขา ก็คือ

การนำพระราชินีเควีนโดลินสู่สถานที่ปลอดภัย

“พาพระนางไปด้านหลัง!”

ธอร์ร้องเสียงแหลม

พร้อมกับจับเข้ากับสเตฟเฟนซึ่งกำลังต่อสู้อยู่กับอสูรกาย

ธอร์ผลักเขาเข้าไปหาพระนางเควีน “เดี๋ยวนี้!”

สเตฟเฟนคว้าพระนางเควีนและดึงพระนางออกไป

ผ่านกลีบเข้าในหมู่ทหาร นำพระนางออกมาให้ห่างจากพวกสัตว์ร้าย

“ไม่!”

พระนางเควีนทรงกรีดร้อง

ทรงทัดทาน

“ข้าอยากอยู่ที่นี้กับเจ้า!”

แต่สเตฟเฟนรับคำสั่งมาอย่างรู้หน้าที่

เขาดึงพระนางกลับเข้าไปยังปีกด้านหลังของสมรภูมิ

ปกป้องพระนางด้วยการกำบังจากทัพทหารแห่งแม็กคิลและกองรบเงินจำ
ทหารผู้ที่ยืนอยู่อย่างทรนงและต่อสู้อยู่กับเหล่าสัตว์ร้าย

ธอร์ที่เห็นว่าพระนางทรงปลอดภัย

ก็รู้สึกโล่งอก

เขาหันกลับไป

ถลาเข้าไปต่อสู้กับทัพอสูรกาย

ธอร์พยายามรวบรวมพลังดรูดของเขาเพื่อเข้าต่อสู้ทั้งจิตวิญญาณและ
แต่ไม่ว่าด้วยเหตุอันใดก็ตาม เขาไม่สามารถเรียกพลังขึ้นมาได้

เขาอ่อนล้าเกินไปจากการต่อสู้กับแอนโดรนิคัส

กับการถูกร่าไฟควบคุมจิตใจและพลังของเขาต้องการเวลาในการเยียวยา

เขาต้องต่อสู้ด้วยอาวุธอย่างธรรมดาๆ

อลิสแตร์ก้าวเข้ามาข้างหน้า

มาอยู่เคียงข้างธอร์

เธอยกฝ่ามือขึ้นและหันไปยังกลุ่มของอสูรกาย

มีแสงส่งผ่านออกมาเป็นลูกๆ

จากฝ่ามือของนางและมันสามารถสังหารพวกภูตได้ที่ละหลายๆตัวในคราว

นางยกฝ่ามือทั้งสองข้างขึ้นมาซ้ำๆ

เพื่อสังหารพวกอสูรกายที่อยู่รายรอบตัวนาง เมื่อนั้นเอง

ธอร์รู้สึกมีแรงบันดาลใจขึ้นมา พลังของน้องสาวของเขาส่งผลต่อเขา

เขาจึงลองรวบรวมพลังอีกครั้งหนึ่งจากข้างใน

เพื่อที่จะต่อสู้ไปได้มากกว่าการใช้ดาบแต่เป็นการใช้จิตใจของเขาด้วย

เมื่ออสูรกายอีกตนเข้ามาใกล้เขาจึงยื่นฝ่ามือออกไปและพยายามรวบรวม

ธอร์รับรู้ได้ถึงสายลมที่รีเข้ามาสู่ฝ่ามือของเขา และทันใดนั้น

อสูรกายนับโหลกลอยละล้าไปในอากาศ สายลมได้พัดพาพวกมันไป

พวกมันร้องโหยหวนเมื่อมันพากันกลิ้งกลับลงไปยังรอยแยกของเปลือกโลก

เจ้าชายเคนดริค อีเร็คและคนอื่นๆอยู่ข้างๆธอร์ต่อสู้กันอย่างองอาจ

แต่แต่ละคนฆ่าฟันอสูรร้ายไปคนละหลายสิบตัว

เช่นเดียวกับทหารนายอื่นๆรอบตัวพวกเขา

พวกเขาต่างพากันกู้ร้องเสียงแห่งการประจันบาน

เมื่อต้องเข้าต่อสู้ด้วยพลังกำลังทั้งหมดที่มี

พวกทหารจักรวรรดิพากันพักรบและปล่อยให้กองทัพอสูรกายของราฟี่ต่อ

เพื่อทำให้กองกำลังทหารของธอร์อ่อนล้า แผนนี้กำลังไปได้ดี

ในไม่ช้า ทหารของธอร์ก็พากันเหนื่อยอ่อน และต่อสู้ฟาดฟันได้ช้าลง

แต่กระนั้น

พวกอสูรกายก็ยังไม่มีความที่จะหยุดการถาโถมกันมาจากใต้โลกา

มันหลังโหลกลันมาเป็นสาย

ธอร์พบว่าตัวเองหายใจเหนื่อยหอบ เช่นเดียวกันกับคนอื่นๆ

พวกซาคศพเริ่มที่จะแทรกผ่านเข้ามาในแถวของพวกเขา

และทหารของเขาก็เริ่มที่จะพลาดพลัง พวกมันมีปริมาณมากเหลือคณา

รอบๆตัวธอร์ทั้งหมดเต็มไปด้วยเสียงกรีดร้องจากทหารของเขาที่ถูกพวกอ

พวกในฝั่งเขียวลงยั้งคอหอยของทหารและดูดกินเลือดของพวกเขาเข้าไป

ในการฆ่าทหารไปแต่ละนาย พวกอสูรกายก็ดูแข็งแกร่งมากขึ้นๆ

ธอร์รู้ว่าเขาจะต้องทำอะไรบางอย่างในที่นี้

พวกเขาต้องการรวบรวมพลังอันยิ่งใหญ่เพื่อต่อกรกับพวกมัน
ต้องการพลังที่แข็งแกร่งไปกว่าที่โอลิสแตร์มี

“อาร์กอน!” ธอร์พูดขึ้นมากับโอลิสแตร์ในทันที “เขาอยู่ที่ไหน?
เราต้องติดตามหาเขา!”

ธอร์เห็นว่าโอลิสแตร์กำลังเหนื่อยอ่อน พละกำลังของนางดูอ่อนลง
อสูรกายตัวหนึ่งโผล่เข้ามาใกล้นางแล้วใช้หลังมือฟาดใส่จนนางล้มลงและ
ขณะที่อสูรร้ายกระโจนมาอยู่เหนือตัวของนาง

ธอร์ก้าวเข้ามาข้างหน้าแล้วเสียบดาบผ่านเข้าไปในหลังของอสูรร้าย
นั่นช่วยชีวิตนางไว้ได้ในวินาทีสุดท้าย

ธอร์เอื้อมมือไปกระชากนางขึ้นมาอย่างรวดเร็วจนนางลุกขึ้นยืนบนเท้า
“อาร์กอน!” ธอร์ตะโกนร้องเรียก “เขาคือความหวังเดียวที่เรามี
เจ้าต้องติดตามหาเขาเดี๋ยวนี้!”

โอลิสแตร์มองกลับมาด้วยสายตาแห่งการรับรู้และเร่งฝ่าฝูงชนออกไป
อสูรร้ายตนหนึ่งโผล่ตัวเข้ามา

แล้วฟาดกรงเล็บของมันลงยังคอของธอร์ โครห์นเร่งเข้ามาข้างหน้า
พร้อมกระโจนขึ้นมาบนนั้น มันชูค้ำราม แล้วตรึงร่างของมันสู่พื้นโลก
จากนั้นสัตว์ร้ายก็พุ่งเข้ามาข้างหน้ายังหลังของโครห์นอย่างรวดเร็ว
และธอร์จึงฟันดาบของเขาลงและสังหารมันได้

อสูรร้ายอีกหนึ่งตัวกระโดดเข้ามายังด้านหลังของอีเร็ค

ธอร์จึงเร่งเข้ามาช่วย เขางัดมันออก

จับมันไว้ด้วยมือทั้งสองแล้วยกมันขึ้นสูงเหนือหัว

จากนั้นจึงทุ่มมันใส่ลงยังอสูรร้ายตนอื่นหลายตัว

ส่งผลให้พวกมันล้มลงไป อสูรกายอีกตัวโผล่เข้ามาจู่โจมเจ้าชายเคนดริค
ซึ่งเขามองไม่เห็นว่ามีอะไรเข้ามา

ธอร์จึงใช้ดาบสั้นของเขาแทงลงไปในการหนีของมันได้อย่างทันการณ
ทันก่อนที่มันจะฝังเขี้ยวลงยังหัวไหล่ของเจ้าชายเคนดริคธอร์รู้สึกว่าจะอย่าง

นี่เป็นสิ่งที่เขาจะทำได้เพื่อเป็นการชดเชยให้กับอริเร็ค

เจ้าชายเคนดริคและคนอื่นๆ

มันรู้สึกดีที่ได้กลับมาต่อสู้กับฝ่ายนี้กับพวกเขา

ได้ต่อสู้อยู่กับฝ่ายที่ถูกต้อง

มันรู้สึกดีที่ได้รู้ว่าเขาได้กลับมาเป็นตัวของตัวเองอีกครั้งหนึ่งและได้รู้ว่าเขากำลัง

ในขณะที่ราฟีกำลังยืนอยู่ตรงนั้น

เปิดลำแขนของเขาขึ้นกว้างและท่องมนตรา เหล่าอสูรกายนับพันๆ

ตัวก็ผุดขึ้นมาจากแอ่งใต้โลก

และธอร์ก็รับรู้ได้ว่าพวกเขาไม่สามารถจะยึดมันเอาไว้ได้นาน

ร่างดำมืดของพวกมันล้อมเขาไว้เป็นโขน

เมื่อพวกซากศพเร่กันเข้ามามากขึ้นเรื่อยๆ จนแขนชนแขน สอกต่อสอก

ธอร์ก็รู้ว่าอีกไม่นาน เขาและพรรคพวกทุกคนจะต้องถูกกลืนกินจนสิ้น

อย่างน้อยๆ ธอร์คิดในใจ เขาก็จะตายอยู่กับฝ่ายที่ถูกต้องในสมรภูมินี้

บทที่ สอง

พระนางลูอันดาทรงต่อสู้และดิ้นรนในขณะที่โรมิวล์กำลังอุ้มพระองค์
เขานำตัวพระนางไปที่ละก้าวๆ ออกไปห่างไกลจากบ้านเกิดมากขึ้นๆ
ขณะที่พวกเขา กำลังข้ามสะพานไป

พระนางทรงกรีดร้องและทรงดิ้นทุรนทุราย
พระนางทรงใช้พระนขาจิกลงบนผิวหนังของเขา
ไหล่ของเขากว้างเกินไปและเขาก็โอบพระนางอย่างแน่นหนาเหมือนดังม
มันแน่นจนพระนางแทบมีอากจะทรงหายใจได้และทรงรู้สึกเจ็บปวดบริเวณ
นอกเหนือไปจากนั้นแล้ว

สิ่งพระนางทรงวิตกกังวลไปมากที่สุดไม่ใช่เรื่องตัวของพระนางเอง
เมื่อพระนางทอดพระเนตรขึ้นไปทรงพบว่า
ที่สุดปลายสะพานนั้นเป็นกองทัพอันใหญ่โตมโหฬารดั่งมหาสมุทรของเทพ
พร้อมทั้งอาวุธที่ครบครัน
พวกเขาทุกคนต่างดูร้อนใจที่จะลดระดับโล่พลั่งลง
เพื่อจะได้ข้ามมายังสะพาน

พระนางลูอันดาทอดพระเนตรเห็นเสื้อคลุมแปลกประหลาดที่โรมิวล์สวม
มันมีการสันสะท้อนและมีแสงเปล่งปลั่งออกมา
ในขณะที่เขากำลังอุ้มพระนางไปนั้น
พระนางทรงรู้สึกว่พระนางเหมือนกลับเป็นกัญญาแจดอกหนึ่งที่เขาจะนำมา
มันต้องมีอะไรบางอย่างเกี่ยวข้องกับพระองค์ มิเช่นนั้น
เหตุใดเขาจึงต้องหลบผัดตัวพระองค์ด้วยเล่า?

พระนางลูอันดาทรงรู้สึกถึงการตัดสินใจอันแน่วแน่ในขณะนี้พระองค์จ
โล่พลั่งลงได้แล้วพวกเขาหลายพันนายพวกนั้นก็จจะจู่โจมเข้ามาทหารทั้ง
พวกเขาจะเข้ามาทำลาย

สิ่งที่ยังคงหลงเหลืออยู่ในดินแดนเกิดของพระองค์และพระองค์ก็ไม่อาจ

พระนางลูอันดาทรงเกลียดโรมิวลส์อย่างมาก

พระนางทรงเกลียดทหารจักรวรรดิทุกคน และเหนือสิ่งอื่นใดทั้งปวงนั้น

พระนางทรงเกลียดแอนโดรนิคส์มากที่สุด

สายลมแรงพัดผ่านมาและพระนางทรงรู้สึกถึงลมอันหนาวเย็นที่พัดผ่าน

พระนางทรงร้องครวญครางเมื่อพระนางทรงจดจำได้ถึงช่วงเวลาที่ถูกโกลน

มันสร้างความอับอายศอดสูให้กับพระองค์จากเงื่อมมือพวกสัตว์เดรัจฉาน

พระนางจะฆ่าพวกมันทั้งหมดทุกคนหากพระองค์ทรงทำได้

เมื่อโรมิวลส์ได้เข้ามาปลดพระองค์ให้เป็นอิสระจากค่ายของแอนโดรนิคส์

ในตอนแรกพระนางลูอันดาทรงคิดว่าพระองค์ได้ถูกไว้ชีวิตจากโชคชะตา

ได้ถูกช่วยไว้จากการต้อนเข้าไปอยู่ในขบวนพาเหรดรอบเมือง

ที่พวกเขาทำกับพระนางเหมือนอย่างกับสัตว์ตัวหนึ่งในอาณาจักรของแอน

แต่โรมิวลส์กลับแย้ไปกว่าแอนโดรนิคส์เสียอีก

พระนางทรงแน่พระทัยว่า

เมื่อใดที่พวกเขาข้ามสะพานไปได้

เขาจะฆ่าพระนางเสีย

หรือไม่ก็จะทรمانพระองค์ก่อน

พระนางจะต้องหาหนทางหลบหนีให้ได้

โรมิวลส์ชะโงกหน้ามาพูดในพระกรรณของพระนางด้วยน้ำเสียงที่แหบ

ซึ่งทำให้พระเกศาลุกชันขึ้น

"จากตรงนี้

อีกไม่นานหรือที่รัก" เขากล่าวพระนางทรงต้องคิดทำอะไรอย่างรวดเร็ว

พระองค์ทรงเป็นพระธิดาพระองค์แรกของกษัตริย์

สายพระโลหิตแห่งซัดติยะวงศ์ไหลวนอยู่ในพระวรกาย

เป็นสายพระโลหิตแห่งนักรบ

และพระองค์ทรงไม่กลัวผู้ใด

พระนางจะทรงทำทุกอย่าง พระนางจะต้องต่อสู้ศัตรูไม่ว่าหน้าไหน

แม้ว่าเขาอาจจะวิตถารหรือมีความแข็งแกร่งมากอย่างเช่นโรมิวลส์

พระนางลูอันดาทรงรวบรวมพลังกำลังที่เหลือทั้งหมดและในการเคลื่อน

พระองค์ทรงเอนพระศอไปด้านหลัง

จากนั้นจึงตัวดำดำนหน้าอย่างรวดเร็วและฝั่งพระหนต์ลงไปยังลำคอของโรมิ
ดลงไปอย่างแรงด้วยพลังกำลังทั้งหมดที่มีและบีบมันให้แน่นขึ้นให้แรงขึ้น

จนกระทั่งเลือดกระเซ็นออกมาทั่วพระพักตร์ของพระนาง

จนเขากรีตร้องและปล่อยตัวพระนางตกลงมา

พระนางลู่อันดาทรงรีบขยับตัวลงบนพระชานุ

ทรงหันพระวรกายและรีบลุกขึ้นมา

แล้วทรงวิ่งด้วยความเร็วสูงกลับไปที่ยังสะพานไปสู่ดินแดนบ้านเกิดเมืองน

พระนางทรงได้ยินเสียงฝีเท้าที่ตามมาอยู่ด้านหลังเขารวดเร็วเกินกว่าที่

โกรธแค้นเดือดดาลอย่างที่สุด

พระนางทอดพระเนตรไปข้างหน้าและเห็นพื้นแผ่นดินของอาณาจักรว

20 ฟุตเท่านั้นและพระองค์ทรงเร่งวิ่งให้หนักขึ้นกว่าเดิม

มันห่างไปเพียงไม่กี่ก้าวแล้ว

ทันใดนั้น

พระนางลู่อันดาก็ทรงรู้สึกถึงความเจ็บปวดอย่างน่าสะพรึงกลัวอยู่ที่พระอัฐิ

ในขณะที่โรมิวล์กำลังถล่มตัวดำดำนหน้าและใช้ศอกกระทุ้งเขายังส่วนท

พระนางทรงรู้สึกราวกับว่าเขาได้บดขยี้

หักพระอัฐิส่วนนั้น

จนพระนางทรงล้มลง พระพักตร์คว่ำไปอยู่กับพื้นดิน

อีกชั่วขณะหนึ่ง

โรมิวล์ได้คร่อมอยู่บนพระวรกาย

เขาหุมนพระนางไปรอบๆและต่อยเข้ายังพระพักตร์ของพระนาง

เขาต่อยพระนางอย่างแรง จนกระทั่งพระวรกายพลิก ไปอีกด้าน

และทรงนอนราบหลังติดกับพื้นดิน ความเจ็บปวดแพร่กระจายไปทั่วทั้ง

พระพักตร์ในขณะที่พระนางทรงนอนอยู่ตรงนั้นแหละแทบจะหมดพระสติ

พระนางลู่อันดาทรงรู้สึกว่าจะพระองค์ถูกห้อยตัวอยู่เหนือหัวของโรมิวล์

ในขณะที่เขากำลังมุ่งหน้าไปยังขอบของสะพานและเตรียมตัวที่จะโยนพระ

เขากรีตร้องขณะที่ยืนอยู่ตรงนั้น

ยกลำตัวพระนางขึ้นสูงเหนือหัว

และเตรียมตัวที่จะโยนพระองค์ลงไป

พระนางลูอันดาทรงทอดพระเนตรลงไปยังหน้าผาสูงชันและพระองค์ท
แต่โรมิวลัสยังคงแบกพระนางอยู่ตรงนั้น เขายืนตัวแข็ง

ยืนอยู่ตรงหน้าผาด้วยลำแขนที่สั่นเทา

เห็นได้ชัดว่าเขากำลังคิดสิ่งใดที่ดีไปกว่านี้

ในช่วงเวลาคาบเกี่ยวแห่งความเป็นความตายนั้น

ดูเหมือนว่าโรมิวลัสจะโต้แย้งกับตัวของเขาเอง

เขาต้องการที่จะโยนพระนางลงมาจากขอบผาด้วยความคลั่งไคล้

เดือดดาล แต่กระนั้น เขาก็ยังไม่ได้ทำมันลงไป

เขายังต้องการบรรลุเป้าหมายของตนจากการใช้งานพระนาง

ในที่สุด เขาก็ลดพระนางลงและใช้แขนรัดพระนางให้แน่นยิ่งขึ้น

บีบรัดจนพระชนม์ชีพแทบดับสูญ เขาริบเร่งข้ามไปยังหุบเขาใหญ่

ริบมุงหน้ากลับไปหาประชาชนของเขา

ในเวลานี้พระนางลูอันดาทรงห้อยตัวอยู่ตรงนั้นอย่างอ่อนล้า

อย่างเจ็บปวด ไม่มีสิ่งใดที่พระองค์ทรงทำได้มากไปกว่านี้

พระนางทรงพยายามและก็ทรงล้มเหลว

ในตอนนี้สิ่งที่พระนางสามารถทำได้ คือ การเฝ้ามอง โชคชะตาที่จะเข้ามา

ที่ละก้าวทีละก้าว ในขณะที่พระนางถูกแบกข้ามไปยังหุบเขาใหญ่นั้น

หมอกที่หนูนานก็ยกตัวขึ้นมาพร้อมกับโอบล้อมพระองค์ไว้

จากนั้นจึงหายไปอย่างรวดเร็ว พระนางลูอันดาทรงรู้สึกราวกับว่า

พระองค์ทรงถูกย้ายมาอยู่ยังอีกโลกหนึ่ง

อยู่ในสถานที่ที่พระองค์จะไม่มันได้หวนคืนกลับมา

ในที่สุด พวกเขาก็มาถึงฝั่งที่อยู่ไกลออกไปของหุบเขาใหญ่

และเมื่อโรมิวลัสได้ก้าวชาก้าวสุดท้าย

เสื่อคลุมที่อยู่รอบไหล่ของเขาก็สั่นสะเทือนพร้อมกับเกิดเสียงดังขึ้นมา

มีแสงสว่างส่องเรืองรองออกมาเป็นสีแดง

โรมิวลัสปล่อยพระนางลูอันดาไว้บนพื้นดินราวกับเป็นห้วมันฟาร์สเก่าๆ

พระนางทรงตกกระแทกที่พื้นอย่างแรง

พระเศียรชนเข้าอย่างแรงกับพื้นและทรงนอนนิ่งอยู่ตรงนั้น

ทหารของโรมิวล์สยืนอยู่ตรงนั้นที่ขอบของสะพาน

พวกเขาจ้องมองออกมา

เห็นได้ชัดว่า ทหารทุกคนต่างหวาดกลัวที่จะก้าวขาและทดสอบว่าโล่พลัง

โรมิวล์สดึงทหารมาหนึ่งนายและยกเขาขึ้นสูงเหนือหัว

พร้อม กับโยนเขาออกไปยังสะพาน โยนตรงไปยังกำแพงที่มองไม่เห็น

ในบริเวณที่มันเคยเป็นกำแพงของโล่พลังมาก่อน

ทหารคนนั้นชูมือขึ้นและกรีดร้อง

เขาพยายามทำใจล้ากับความตายอันเที่ยงแท้ที่เขาคิดว่า

จะร่างของตนจะแหลกสลายแตกออกเป็นเสี่ยง

แต่เวลานี้มีบางอย่างที่ต่างออกไป

ร่างของทหาร

ลอยละลิวไปในอากาศแล้วตกลงยังบนสะพานจากนั้นจึงกลิ้งไปหลายตลบ

เพื่อดูว่าทหารที่กลิ้งไปนั้นจะยังมีชีวิตหรือไม่

ทหารคนนั้นหันตัวลุกขึ้นนั่งและจ้องมองกลับมายังเหล่าทหาร

ซึ่งตัวเขาเองดูเหมือนจะตกตะลึงมากที่สุดว่าเขาทำมันสำเร็จ

เรื่องนี้ดีความได้เป็นอย่างดีเดียว คือ โล่พลังถูกลดระดับลงแล้ว

กองทัพของโรมิวล์สพากันให้ร้องด้วยเสียงดังสนั่น

จากนั้นพวกเขาทั้งหมดจึงเข้าสู่โจมตี

อพยพเข้ามาดังฝูงแมลง

รีบเร่งเข้ามาในอาณาจักรวงแหวน เจ้าหญิงลูอันดาทรงหมอบตัวกดตัว

ทรงพยายามที่จะพาตัวออกมาอยู่นอกเส้นทางที่พวกเขาจะกระหึบผ่าน

มันดูเหมือนกับโขงของฝูงช้างที่มุ่งหน้าเข้าไปยังบ้านเกิดของพระองค์

พระนางทรงเฝ้าดูด้วยความรู้สึกหวาดกลัว

ในขณะนี้ พระนางรู้ว่าประเทศของพระองค์มาถึงจุดจบแล้ว

บทที่ สาม

เจ้าชายริสทรงยืนอยู่ ณ ขอบบ่อลาวา

ทอดพระเนตรลงไปอย่างไม่เชื่อกับสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมด

ในขณะที่พื้นพสุธาสั่นไว้อย่างรุนแรงอยู่ด้านล่าง

พระองค์ทรงแทบไม่สามารถประมวลเรื่องที่พระองค์ฟังทรงกระทำลงไป

กล่อมเนื้อของพระองค์ยังคงเจ็บปวดจากการปล่อยก้อนหินใหญ่ที่ดาบแห่ง

พระองค์เพิ่งจะทำลายอาวุธที่มีพละคุณภาพมากที่สุดในอาณาจักรวงแหวน

อาวุธในตำนาน ดาบของบรรพบุรุษที่ผ่านมามากหลายชั่วคน

อาวุธของผู้ที่ถูกเลือก อาวุธหนึ่งเดียวที่ทำให้โลแห่งพลังยืนหยัดอยู่ได้

พระองค์ทรงขว้างมันลงไปในห้องของไฟหลอมละลายแล้วเห็น

มันถูกหลอม

ลูกบอลสีแดงขนาดใหญ่ลุกไหม้อย่างรวดเร็วและหายสาบสูญไปสู่ความว่าง

หายสาบสูญไปชั่วกัลปาวสาน

พื้นพสุธาเริ่มสั่นไหวดังแต่ครั้งแรกและมันก็จะที่แรงดังที่ครั้งก่อนกับคนอื่น ๆ

ในขณะที่พระองค์ทรงถอยออกมาจากขอบของหลุมนั้น

พระองค์ทรงรู้สึกว่โลกที่อยู่รายรอบพระองค์นี้กำลังพังทลายลง

พระองค์ทรงทำอะไรลงไป? หรือว่าพระองค์ทรงทำลายโล่พลัง

หรือทรงทำลายอาณาจักรวงแหวนไปแล้ว?

หรือว่าพระองค์ได้ทรงกระทำความผิดครั้งใหญ่หลวงในชีวิต?

เจ้าชายริสทรงให้ความเชื่อมั่นกับพระองค์เอง

โดยบอกตนเองว่าทรงไม่มีทางเลือกอื่น

ก้อนหินใหญ่และดาบแห่งโชคชะตาหนักเกินกว่าที่พวกเขาจะแบกมันออก

เกินกว่าที่จะแบกมันปืนข้ามกำแพงผาขึ้นไป

หรือจะถูกโจมตีโดยพวกสิ่งมีชีวิตที่โหดร้ายรุนแรงอยู่ที่นี้

พระองค์อยู่ในสถานการณ์ที่สิ้นหวังและพระองค์ ทรงต้องเลือกทำบางสิ่ง
สถานการณ์ที่สิ้นหวังของพวกเขาก็ยังคงไม่แปรเปลี่ยนไป

เจ้าชายริสทรงได้ยินเสียงกรีดร้องอยู่ทั่วบริเวณ
มันเป็นเสียงดังจากพวกสัตว์ประหลาดนับพัน ที่ก่ดพื้นเสียงสนั่นกึกก้อง
อย่างตกลใจผสมกับทั้งเสียงหัวเราะและคำราม
เกรียวกราดในเวลาเดียวกัน มันเป็นเสียงดังกองทัพของหมาใน
เห็นได้ชัดว่า

เจ้าชายริสทรงทำให้พวกมันโกรธที่ทรงฉวยเอาวัตถุอันล้ำค่าของมันไป
และตอนนี้พวกมันทุกตัวก็จะทำให้พระองค์ต้องชดใช้

สถานการณ์ยังคงดูแย่เทียบเท่ากับช่วงเวลาก่อนหน้านี้นี้ตอนนี้อาจจะดู
ทั้งเอลเด็น อินดรา โอคอนเนอร์ คอนเวน
คร็อกและเซอร์น่าทุกคนต่างมองลงไปในกลุ่มลาวาด้วยความหวาดกลัว
จากนั้นจึงหันไปดูรอบๆ ด้วยความสิ้นหวัง

พวกฟอว์หลายพันตัวกรูกันเข้ามาใกล้พวกเขาในทุกทิศทาง
พระองค์ทรงคิดเพียงหนทางจะจัดการกับดาบ

แต่ทรงลืมหาคิดว่าจะพาตนเองและคนอื่นๆ ออกจากอันตรายนี้ได้อย่างไร
พวกเขายังคงถูกล้อมเอาไว้รอบด้านและไม่มีทางจะออกไปจากที่นั่นได้

เจ้าชายริสทรงตัดสินใจที่จะหาหนทางออกไป
และเมื่อภาระของดาบแห่งโชคชะตาก็หมดไปแล้ว อย่างน้อยๆ
ตอนนี้พวกเขาก็สามารถเคลื่อนตัวได้อย่างรวดเร็ว

เจ้าชายริสทรงชักดาบออกมาและทรงเหวี่ยงดาบฉวัดเฉวียนไปในอากาศ
เกิดเป็นเสียงพิเศษดังขึ้นมา

เหตุใดจะนั่งรอพวกสัตว์ประหลาดให้กรูเข้ามาโจมตีพวกเรา
อย่างน้อยพระองค์ก็เลือกที่จะเข้าไปต่อสู้
"บุก!" เจ้าชายริสทรงตะโกนยังคนอื่น ๆ

พวกเขาทุกคนเตรียมอาวุธพร้อมและเฝ้าวิ่งเข้าไปพร้อมกับพระองค์

ตามผีพระบาทออกไปจากขอบบ่อของลาวา
และมุ่งตรงเข้าไปยังฝูงฟอว์อันหนาตา
พระองค์ทรงเหวี่ยงดาบไปทุกทิศทาง
สังหารพวกมันลงจากทั้งซ้ายและขวา ส่วนด้านข้างพระองค์นั้น
เอลเด็นก็ยกขวานตีกตัดหัวพวกมันครั้งละสองหัว
ขณะที่โอคอนเนอร์ก็ใช้ธนูของเขายิงไปยังพวกที่กำลังวิ่งมา
จัดการพวกที่เข้ามาในทางของเขาลงได้
อินดราเร่งไปข้างหน้าพร้อมใช้ดาบสั้นจ้วงแทงหัวใจได้ครั้งละสองดวง
ขณะที่คอนเว่นก็ใช้ทั้งดาบและตะเบ็งเสียงดังลั่นดังคนเสียสติ
เขาบุกเข้าไป เหวี่ยงดาบอย่างดุเดือดและสังหารพวกฟอว์ได้ทุกทิศทาง
เชอร์น่าใช้คทา ส่วนคร็อกใช้หอกต่อสู้กับพวกที่อยู่ใกล้ตัว
พวกเขา รวมตัวกันเป็นเหมือนเครื่องจักรสำหรับการฆ่าสังหาร
ต่อสู้เป็นหนึ่งเดียว ต่อสู้เพื่อชีวิตตัดผ่านฝูงฟอว์อันหนาตาออกมา
ในขณะที่พยายามหลบหนีอย่างดุเดือด
เจ้าชายริสทรงนำพาพวกเขาไปยังเนินเขาเล็กๆ ทรงเล็งที่จะขึ้นไปอยู่ตำแหน่ง
พวกเขา ลื่นไถลไปเมื่อพื้นดินสั่นไหวอยู่ตลอดเวลา
และยังคงไต่ขึ้นไปยังทางลาดชันและปกคลุมไปด้วยโคลน
พวกเขา สูญเสียแรงปะทะไปประมาณหนึ่ง
มีฟอว์หลายตัวกระโดดขึ้นมาบนเจ้าชายริส
พวกมัน ใช้กรงเล็บสู้และกัดเข้ากับพระองค์
พระองค์ทรงเหวี่ยงตัวและทรงต่อยพวกมัน แต่พวกมันก็ยังคง เหนียวรั้ง
ติดอยู่กับพระองค์ แต่พระองค์ก็ทรงโยนพวกมันออกไปได้
ทรงเตะพวกมันไป จากนั้นจึงจ้วงแทงมันเข้า
ก่อนที่พวกมันจะกลับมาโจมตีได้อีก เจ้าชายริสยังคงทรงต่อสู้ต่อไป
แม้จะมีทั้งรอยตัดและรอยฟกช้ำ
เจ้าชายริสและคนอื่นๆ ก็ต่อสู้เพื่อชีวิตและปีนขึ้นไปยังเนินเพื่อหลบหนีออก

ในที่สุดเขาก็ขึ้นมาอยู่จุดสูงขึ้น

เจ้าชายริสทรงมีช่วงเวลาสำหรับการพักชั่วคราว

พระองค์ทรงยืนอยู่ตรงนั้นพร้อมกับสวดหายใจรับอากาศเข้าอย่างกระหืดกระ

พระองค์ทอดพระเนตรเห็นกำแพงของหุบเขาใหญ่อยู่ห่างออกไป

ที่มีหมอกหนาตาปกคลุมเอาไว้ พระองค์ทรงรู้ว่ามันอยู่ตรงนั้น คือ

เชือกที่พวกเขาทิ้งห้อยไว้ตรงหน้าผา

และพระองค์ทรงรู้ว่าพวกเขาจะต้องกลับไปนั้น

เจ้าชายริสทอดพระเนตรข้ามพระอังกษาทรงเห็นฝูงฟอว์นับพันตัวที่พากัน

ฝนของมันพบบันเป็นเสียงดังอันน่าสะพรึงกลัวซึ่งเหมือนดังมากกว่าเดิม

"แล้วข้าล่ะ?"

เสียงหนึ่งกรีดร้องขึ้นมาในอากาศ

พระองค์ทรงหันไปและทรงพบว่า

เข็นทรายยังอยู่ตรงนั้น

เขายังคงถูกจับไว้เป็นตัวประกันอยู่เคียงข้างกับผู้นำของพวกเขา

มีฟอว์ตัวหนึ่งจ่อมืดอยู่ที่ลำคอของเขา

"อย่าทิ้งข้าไว้!" เขากรีดร้อง "พวกมันจะฆ่าข้า!"

เจ้าชายริสทรงยืนอยู่ตรงนั้น

ทรงรู้สึกแผดเผาไปด้วยความผิดหวัง

เข็นทรายพุดถูก

ว่าพวกมันจะฆ่าเขา

เจ้าชายริสทรงไม่สามารถทิ้งเขาไว้ตรงนั้นได้

มันจะเป็นการฝ่าฝืนกฎแห่งเกียรติยศ

อย่างไรเสีย

เข็นทรายก็ได้ช่วยพวกเขาไว้ ในยามที่พวกเขาต้องการความช่วยเหลือ

เจ้าชายริสทรงประทับยืนอยู่ตรงนั้นอย่างลังเล

พระองค์ทรงหันไปและเห็นกำแพงของหุบเขาใหญ่ที่อยู่ในระยะใกล้

มันช่างดึงดูดพระองค์เสียเหลือเกิน

"เรากลับไปหาเขาไม่ได้!"

อินดรากล่าวอย่างลนลาน

"พวกมันจะฆ่าพวกเราทั้งหมด"

นางเตะฟอว์ตัวหนึ่งที่เข้ามา

ทำให้มันล้มลงหลังจากแล้วไกลลงไปจากทางลาดชัน

"พวกเราโชคดีแล้วที่หนีเอาชีวิตรอดออกมาได้เช่นนี้"

เสียวหนตะโกนกลับไป

"เขาไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของเรา"

ครีอกกล่าว

"พวกเราเสียวชีวิตของทั้งกลุ่มเพื่อเขาไม่ได้"

เจ้าชายริสทรงโต้แย้งกับพระองค์เอง

พวกฟอว์เข้ามาใกล้มากขึ้นเรื่อยๆ

และพระองค์ต้องตัดสินใจแล้วว่าจะทำเช่นไร

"พวกเจ้าพุดถูก"

เจ้าชายริสทรงยอมรับ

"เขาไม่ใช่ส่วนหนึ่งของพวกเรา แต่เขาได้ช่วยพวกเราไว้ เขาเป็นคนดี

ข้าจะทิ้งเขาไว้ให้อยู่ใต้ความกรุณาของสัตว์พวกพืชในไร่ดูทั้งไว้ข้างหลัง!"

เจ้าชายริสตรัสอย่างหนักแน่น

เจ้าชายริสทรงเริ่มลงไปจากเนินที่ลาดชัน เพื่อกลับไปหา เซ็นทรา

แต่ก่อนที่พระองค์จะเริ่มต้น คอนเว่นให้บุกออกไปจากกลุ่มโดยทันที

เขาวิ่งไป กระโดดและไถลตัวลงยังทางโคลนอันลาดชัน

โดยเท้าของเขาไถลลงไปก่อน เขาลือดาบอยู่ในมือ

และเมื่อไถลตัวลงไปนั้น เขาก็กวัดแกว่งดาบไปตามทาง

ฆ่าฟันพวกฟอว์ได้ทั้งซ้ายและขวาเหวี่ยงตัวกลับไปยังตำแหน่งที่พวกเขา

แล้วไผ่ตัวเองเข้าไปยังกลุ่มฟอว์

เขาตัดผ่านทั้งกลุ่มนั้นเข้าไปด้วยความดั่งมันอันแน่น

เจ้าชายริสทรงกระโดดเข้ามาร่วมด้วยอยู่ด้านหลัง

"พวกเจ้าที่เหลือจงอยู่ที่นี้!"เจ้าชายริสทรงตะโกนขึ้น

"จงรอคอยพวกเรากลับมา!"

เจ้าชายริสทรงตามทางของคอนเว่นไป

ทรงฟาดตีพวกฟอว์จากทางซ้ายและขวา

ทรงเร่งให้ทันคอนเว่นและทรงระวังหลังให้เขา

พวกเขาทั้งสองต่อสู้กลับลงไปจากภูเขาเพื่อช่วยเซ็นทรา

คอนเว่นบุกไปข้างหน้าตัดผ่านฝูงฟอว์ไปได้

ขณะที่เจ้าชายริสก็ทรงต่อสู้อย่างกล้าหาญเพื่อไปหาเซินทรา
ผู้ซึ่งจ้องมองกลับมาพร้อมกับดวงตาเบิกโตด้วยความหวาดกลัว
ฟอว์ตัวหนึ่งยกดาบสั้นของมัน เพื่อจะปาดคอของเซินทรา
แต่เจ้าชายริสทรงไม่ให้มันมีโอกาสนั้นได้
ทรงก้าวไปข้างหน้าแล้วยกดาบขึ้น พร้อมกับทรงเล็งไปตรงนั้น
พระองค์ทรงโยนดาบไปสุดแรงที่มี
ดาบลอยละลือผ่านอากาศไป หมุนวนไปเรื่อยๆ
จนกระทั่งปักลงอยู่ตรงลำคอของฟอว์ตัวนั้น
มันเป็นชะงักงันทีเดียวกับที่มันกำลังจะฆ่าเซินทรา เซินทรากรีดร้อง
เมื่อเขามองไปเห็นฟอว์ตัวนั้นล้มตายลง ฟอว์อยู่ห่างออกไปเพียงไม่กี่นิ้ว
ไบหน้าของเขาเกือบจะติดอยู่กับไบหน้าของมัน
เจ้าชายริสทรงตกพระทัยที่คอนเว่นไม่ได้ตามมาช่วย เซินทรา
แต่เขาก็กลับวิ่งขึ้นไป
ยังเนินเล็กๆเมื่อเจ้าชายริสทอดพระเนตรขึ้นไปทรงรู้สึกหวาดกลัวในสิ่งที่
เขากำลังมองดูการต่อสู้นั้นอยู่คอนเว่นเข้าพวกมันจากทั้งซ้ายและขวาพวก
คอนเวนต์เข้าไปใกล้ขึ้น กระจ้อนตัว ไปในอากาศ
เขายกดาบขึ้นมาขณะที่หัวหน้าเริ่มรู้สึกตัวและกำลังจะหนีไป
คอนเว่นก็แทงลงเขายังหัวใจของมัน หัวหน้ากรีดร้องเสียงแหลม
และทันใดนั้นก็ยังมีเสียงแหลมดังประสานกันจากพวกฟอว์นับหมื่นตัวที่กรีด
ฟอว์ทุกตัวร้องออกมาราวกับว่าพวกมันถูกแทงเสียเอง
มันดูราวกับว่าพวกมันแบ่งระบบเส้นประสาทร่วมกัน
และคอนเว่นก็ตัดพวกมันออกเป็นชิ้นๆ
"เจ้าไม่น่าทำเช่นนั้น"
เจ้าชายริสตรัสกับคอนเวนต์ขณะที่พวกเขากลับมายังฝั่งของตน
"ตอนนี้เจ้าได้ก่อสงครามขึ้นแล้ว"
ขณะที่เจ้าชายริสทอดพระเนตรอยู่ด้วยความหวาดกลัว

เนินเล็ก ๆ อยู่นั้นก็ประตูออกมา

มีฟอว์นั้บพัน ๆ

ตัวเทกระจาดออกมาอย่างกับฝูงของมด

เจ้าชายริสทรงระลึกได้ว่าคอนเว่นได้ชำระราชินีของมันที่กระตุ้น

แรงโทสะความเครียดแค้นของพลเมืองทั้งหมดเสียงพื้นดินสั่นไหวไปด้วย

คอนเว่นและเซ็นทรา

"หนี!" เจ้าชายริสทรงตะโกน

เจ้าชายริสทรงผลึก

เซ็นทรา

ผู้ซึ่งยืนอยู่ในอาการตกตะลึงพวกเขาทุกคนหันแล้ววิ่งหนีไปพาตัวเองกลับ

เจ้าชายริสทรงรู้สึกว่ามีฟอว์นหนึ่งตัวกระโดดขึ้นมาอยู่ทางด้านหลังพระองค์

ลูกศรพุ่งตรงเข้ามายังมือของเจ้าชายแล้วจึงตามมาด้วยเสียงลูกศรที่ชน

เจ้าชายริสทรงกลับขึ้นมายืนบนพระบาท

เซ็นทราช่วยให้พระองค์ลุกขึ้น ขณะที่คอนเว่นก็ระวังหลังเอาไว้

เขาต่อสู้กับพวกฟอว์นที่เข้ามา

จนในที่สุดพวกเขาก็เร่งไต่ขึ้นมาถึงด้านบนเนินเขาได้

เข้ามาพร้อมกับคนอื่น ๆ

"ดีเหลือเกินที่พวกท่านกลับมา!"

เอลเด็นตะโกนออกมา

ขณะที่เร่งไปจัดการฟอว์นสามสี่ตัวด้วยขวานศึกของเขา

เจ้าชายริสทรงหยุดอยู่ด้านบนสุด

ทอดพระเนตรออกไปในกลุ่มหมอกและสงสัยว่าจะเสด็จไปทางไหนเสีย

แต่เซ็นทราเร่งตัวแข่งพระองค์ไปอย่างทันใจ และนำทางไปด้านซ้าย

"ตามเข้ามา!"

เซ็นทราตะโกนขึ้น

ในขณะที่วิ่งไป "นี่คือหนทางเดียวที่มี"

ในขณะที่ฝูงฟอว์นั้บพัน ๆ

ก็เริ่มไต่ขึ้นมายังเนินเขา

เจ้าชายริสและคนอื่น ๆ ก็หันและวิ่งตามเซ็นทราไป

พวกเขาทั้งสิ้นและไกลลงมายังอีกฝั่งหนึ่งของเนิน

ขณะที่ทั้งพื้นยังคงมีการสั่นไหว

พวกเขาตามการนำของเซ็นทราไป

และเจ้าชายริสก็ทรงชาบซึ่งกว่าเดิมที่ได้ทรงช่วยเหลือชีวิตของเขาไว้
"พวกเราต้องไปถึงหุบเขาใหญ่"

เจ้าชายริสทรงตะโกนขึ้นโดยไม่แ่นพระทัยว่าเห็นทรากำลังไปทางใด
พวกเขาวิ่งไปอย่างเต็มฝีเท้า

ตัดผ่านทางที่มีต้นไม้ตะปุมตะป่าอันหนาตา ดันรนตามเข็มนาฬิกาให้ทัน
ซึ่งเขานำทางได้อย่างคล่องแคล่วตัดผ่านหมอก
และชนทางอันขรุขระที่เต็มไปด้วยรากไม้

"นี่คือหนทางเดียวที่จะออกมาจากสัตว์พวกนั้นได้!" เห็นทร
ตะโกนกลับไป "จงมาตามทางของข้า!"

พวกเขาตามเข็มนาฬิกาไปอย่างใกล้ชิด
ในขณะที่พระองค์ทรงวิ่งอยู่พระองค์ก็สะดุดรากไม้ ถูกกิ่งไม้ขีดข่วน

เจ้าชายริสทรงดันรนที่จะทอดพระเนตรผ่านกลุ่มหมอกอันหนาตา
พระองค์ทรงสะดุดมากกว่าหนึ่งครั้งบนทางที่ไม่ราบเรียบเส้นทางนี้

พวกเขาวิ่งจนกระทั่งปอดเริ่มมีอาการเจ็บ
ด้านหลังพวกเขามีเสียงดังแหลมอันน่ากลัวจากฝูงฟอว์นับบันที่ตามอยู่ไม่

เอลเด็น โอคอนเนอร์ช่วยพาครีอกลงมาจากเนินเขา
เขาหวังและภาวนาให้ เห็นทร รู้ว่าเขากำลังมุ่งหน้าไปที่ใด

เขามองไม่เห็นกำแพงผาของหุบเขาใหญ่เลยจากตรงนี้
ทันใดนั้น เห็นทรก็หยุดในระยะสั้นๆ เขายืนฝ่ามือออกไป

แล้วตบลงยังพระอุระของเจ้าชายริสเพื่อหยุดไม่ให้พระองค์เข้ามาตรงทางนี้
เจ้าชายริสทอดพระเนตรลงไปทีพระบาท

ซึ่งมีทางชันลงไปสู่แม่น้ำอันเชี่ยวกราดด้านล่าง
เจ้าชายริสทรงหันมาหาเข็มนาฬิกาอย่างสับสน

"นั่น" เห็นทรอธิบายอย่างกระหืดกระหอบเพื่อรับอากาศ
"พวกมันกลัวที่จะข้ามน้ำ"

คนอื่นๆหยุดก็อยู่ไม่ห่างจากพวกเขา

พร้อมมองลงไปยังสายน้ำที่ไหลกรรโชกอย่างแรงและรวดเร็ว

ขณะที่พวกเขาหายใจอย่างกระหืดกระหอบ

"นี่คือหนทางเดียวของเรา" เซ็นทรากล่าวเพิ่ม "ข้ามแม่น้ำไป และเราก็จะหลุดจากพวกมันไปได้ในตอนนี้ และมีเวลามากขึ้น"

"แต่จะไปได้อย่างไร?"

เจ้าชายริสตรัส

ขณะที่ทรงจ้องมองลงไปยังสายน้ำที่เป็นฟองสีเขียว

"กระแสน้ำจะฆ่าพวกเราทั้งหมด!" เอลเด็นกล่าว

เซ็นทรายิ้มเยาะขึ้น

"นั่นคือเรื่องที่พวกเจ้าต้องกังวลน้อยที่สุด"

เขาตอบ

"สายน้ำนี้เต็มไปด้วยพวกฟอว์เรนที่เป็นสัตว์ร้ายที่สุดบนโลกนี้

หากตกลงไป มันก็จะกัดทั้งพวกเจ้าเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย"

เจ้าชายริสทอดพระเนตรลงไปนสายน้ำอย่างสงสัย

"อย่างนั้น"

เราไม่สามารถว่ายน้ำไปได้"

ไอคอนเนอร์กล่าว "และข้าก็มองไม่เห็นเรือสักลำ"

เจ้าชายริสทอดพระเนตรมองข้ามพระอังก์สาไป

เสียงของพวกฟอว์รังเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อยๆ

"หนทางเดียวที่มีคือนี้"

เขากล่าวพร้อมเอื้อมไปจับแถววัลย์ที่ติดอยู่กับต้นไม้

มันที่มีกิ่งไม้ยื่นอยู่เหนือแม่น้ำ "พวกเราจะต้องโหนตัวข้ามมันไป"

"เขากล่าวอย่าลืมนะ อย่าตกลงไปยังชายฝั่ง ให้โยนมันกลับมา

เมื่อเจ้าใช้มันเสร็จแล้ว"

เจ้าชายริสทอดพระเนตรลงไปยังสายน้ำอันเขียวกราก

และเมื่อนั้นเองพระองค์ทอดพระเนตรเห็นสัตว์ประหลาดเรืองแสงสีเหลือง

มันมีลักษณะเหมือนปลาชนิดหนึ่งที่ซากกรรโชกชบกันเกิดเป็นเสียงดังอย่าง

พวกมันมีก้นหลายแผงและมองจ้องกลับมาราวกับว่ากำลังรอดคอยมีอาหาร

เจ้าชายริสทรงชำเลื่องเหนือพระอังก์สาไป

และทรงพบว่ากองทัพฝูงฟอว์ที่อยู่ยงเส้นขอบฟ้าได้ตามเข้ามาใกล้
พระองค์ไม่มีทางเลือกอื่นอีก

"ท่านไปก่อนเถิด" เช็นทรา กล่าวกับเจ้าชายริส

เจ้าชายริสทรงส่ายพระเศียร "ข้าจะไปเป็นคนสุดท้าย" พระองค์ตรัส

"หากว่าพวกเราไม่สามารถไปได้ทันเวลาแล้ว" เจ้าจงไปก่อน

เจ้าเป็นคนนำ พวกเรามาที่นี่"

เช็นทราพยักหน้า

"เจ้าไม่ต้องถามซ้ำซ้ำสอง" พระองค์ตรัสพร้อมแย้มพระสรวล

ขณะที่ทรงจ้องพวกฟอว์ที่ใกล้เข้ามาอย่างประหม่า

เช็นทราคว้าเถาวัลย์ขึ้นมาพร้อมกับกรีดร้องเมื่อกระโดดออกไปเหวี่ยง

ซบพื้นเสียงแหลมจากสัตว์ประหลาด จนในที่สุด

เขาก็ลงมายังฝั่งที่อยู่ใกล้อีกด้าน พร้อมกับเสียงสั่นสะเทือนอยู่บนพื้น

เขาทำสำเร็จ

เช็นทรายืนอยู่ตรงนั้นพร้อมกับรอยยิ้มเขากว่าเถาวัลย์เหวี่ยงมันกลับม

"เชิญผู้หญิงไปก่อน" เขากล่าว

นางทำหน้าที่บูดบึ้ง

"ข้าไม่ได้ต้องการการการประคบประหงม" นางกล่าว

"เจ้าตัวใหญ่เจ้าจะทำให้เขาวันชาติเจ้าไปและทำมันให้เสร็จๆ" ชะ

จงอย่าตกลงไป หรือไม่งั้น ผู้หญิงคนนี้ก็จะต้องเข้าไปช่วยชีวิตเจ้าไว้"

เอลเดินทำหน้าที่บูดบึ้งและไม่ซบซ้นไปด้วย เขาจับเข้ากับเถาวัลย์

"ข้าก็แค่อยากจะช่วย"

เขากล่าวเอลเดินกระโดดออกไปพร้อมเสียงตะโกนลั่น

ข้ามผ่านไปในอากาศ แล้วจึงกลิ้งตกลงอย่างอีกฝั่งหนึ่งเข้ามาอยู่ข้างๆ

เช็นทรา

เขาส่งเถาวัลย์นั้นกลับมา

จากนั้นจึงตามมาด้วยเซอร์น่า

อินดราและคอนเว่น

มีคนที่เหลืออยู่เพียงสองคนคือ เจ้าชายริสและครีอก

"คือ ข้าเดาว่ามันเหลือเพียงแค่เราสองคน" ครีอกกล่าวกับเจ้าชายริส

"ไปเถิด เพื่อรักษาชีวิตพระองค์ไว้"

ครีอกกล่าวขณะที่ชำเลืองมองผ่านหัวไหล่ไปอย่างตื่นตระหนก

เมื่อพวกฟอว์เข้ามาใกล้มาก

จนไม่น่าจะมีเวลาเพียงพอสำหรับพวกเขาสองคนที่จะทำสำเร็จ

เจ้าชายริสทรงส่ายพระเศียร

"แต่ไม่มีใครถูกทิ้งไว้เบื้องหลัง!" พระองค์ตรัส "หากเจ้าไม่ไป

ข้าก็ไม่ไป"

พวกเขาสองคนยืนอยู่ตรงนั้นยังดีดิ่ง

ครีอกมองออกไปอย่างตื่นตระหนกและส่ายหัวของเขา

"พระองค์ช่างโง่งม ทำไมถึงต้องใส่พระทักข์เข้ามาถึงเพียงนี้

ข้าไม่เคยใส่ใจพระองค์ถึงครึ่งหนึ่งที่พระองค์ทรงมีให้ข้าเลย"

"ข้าเป็นผู้นำแล้วในตอนนี้

นั่นทำให้เจ้าอยู่ในความรับผิดชอบของข้า" เจ้าชายริสตรัส

"ข้าไม่ได้ใส่ใจเจ้า ข้าใส่ใจ

กับเกียรติยศและเกียรติยศก็ออกคำสั่งว่า

ไม่ให้ข้าทิ้งผู้ใดไว้เบื้องหลัง"

พวกเขาสองคนหันกลับไปมองอย่างประหม่า

เมื่อฟอว์ตัวแรกเข้ามาถึง เจ้าชายริสทรงก้าวไปข้างหน้า

ทรงอยู่ด้านข้างครีอก พวกเขากวัดแกว่งดาบไปมาฆ่าฟอว์ไปได้หลายตัว

"พวกเราจะไปด้วยกัน" เจ้าชายริสทรงตะโกนขึ้น

เจ้าชายริสทรงไม่ปล่อยเวลาให้เสียไป

พระองค์ทรงคว้าครีอกทรงพาดเขายังพระอังสาและทรงจับเข้ากับเชือกเถา

แกว่งตัวออกไปยังอีกฝั่งหนึ่ง

"ช่วยข้าด้วย" ครีอกกรีดร้องขึ้น

ครีอกค่อยๆ ลื่นหลุดออกจากพระอังสาของเจ้าชายริสและโผเข้าจับกับ
เถาว์ลัย แต่ตอนนั้นมันเป็ยกขึ้นไปด้วยละอองน้ำจากสายน้ำและมือของ
ครีอกเองก็มีความลื่น มันทำให้เขาค่อยๆ หล่นไกลตัวลงมา

เจ้าชายริสทรงเอื้อมพระหัตถ์ไปจับเขาเอาไว้

แต่ทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว พระทัยของเจ้าชายริสตกฮวบ

เมื่อพระองค์ต้องทรงบังคับตนเองให้เฝ้ามองครีอกตกลงไป

หลุดไปจากการไขว่คว้าของพระองค์ ลงสู่ผืนน้ำที่ไหลหลากอยู่ด้านล่าง

เจ้าชายริสทรงลงย้งอีกฝั่งที่อยู่ไกลด้านหนึ่ง

และทรงกลับไปอยู่บนพื้นดินพระองค์ทรงม้วนตัวเตรียมแรงกลับเข้าไปที่

แต่ก่อนที่พระองค์จะตอบสนองสิ่งใดคอนเว่นก็แยกตัวออกมาจากกลุ่มแร

คอนเว่นกำลังทำเรื่องกล้าหาญเจ้าชายริสทรงสงสัย

หรือว่ากำลังฆ่าตัวตายกันแน่?

คอนเว่นตัวว่ายน้ำอย่างไร้ความกลัวไปยังกระแสน้ำที่ไหลบ่า

เขาเข้ามาถึงครีอกที่ยังไม่ถูกสัตว์ร้ายกัดและช่วยตัวเขาที่ลอยน้ำไว้ได้

เขาเอาแขนโอบรอบบ่าแล้วฝึาสายน้ำออกมาด้วยกัน

คอนเว่นว่ายน้ำทวนกระแสเพื่อกลับมาย้งฝั่ง

ทันใดนั้นครีอกก็กรี๊ดร้องขึ้น

"ขาของข้า!"

ครีอกบิดตัวด้วยความเจ็บปวดในขณะที่ฟอว์เรนตัวหนึ่งฝั่งเขียวลงใน

เกล็ดสีเหลืองเป็นเงาของมันสามารถมองเห็นได้เหนือกระแสน้ำ

คอนเว่นว่ายน้ำและว่ายน้ำไป

จนกระทั่งเขาอยู่ใกล้ชายฝั่งและเจ้าชายริสกับคนอื่นๆ ก็เร่งเข้ามาช่วยลากพ

เมื่อนั้นเอง ฝูงของฟอว์เรนก็กระโดดขึ้นมาในอากาศ เพื่อตามพวกเขา

เจ้าชายริสกับคนอื่นๆ จึงพากันตบพวกมันออกไปอย่างแรง

ครีอกบิดตัวไปมา

เจ้าชายริสทอดพระเนตรลงไปเห็นฟอว์เรนตัวหนึ่งยังติดอยู่ที่ขาของเขา

อินดราตั้งดาบสั้นของนางออกแล้ว

ตัดมันลงยังสะโพกของครีอกในขณะที่เขากรีดร้อง

นางจับเจ้าสัตว์ร้ายออกมาแล้วโยนมันกระแทกลงยังชายฝั่งและกลับลงไป

"ข้าเกลียดเจ้า!" ครีอกพูดอย่างเกรี้ยวกราดใส่นาง

"ดี" อินดราตอบอย่างไม่สะทกสะท้าน

เจ้าชายริสทอดพระเนตรไปดูคอนเว่นซึ่งยืนอยู่ตรงนั้นเหลือตัวเปียกโ

ตทพระทัยที่สังเกตว่ามีฟอว์เรนตัวหนึ่งฝังเขี้ยวอยู่ในแขนของเขาและบิดต

ทรงแทบไม่เชื่อว่าคอนเว่นมีความสงบมากถึงเพียงนี้พระองค์เอื้อมพระหัต

"มันไม่เจ็บเลยหรือ?" เจ้าชายริสตรัสถามอย่างงุนงง

คอนเว่นยกไหล่

เจ้าชายริสทรวัดทก

ชไปกับคอนเว่นมากกว่าที่เคย

แม้พระองค์จะชื่นชมในความกล้าหาญของเขา พระองค์ทรงแทบไม่เชื่อว่า

นั่นคือความบุ่มบ่ามไร้การยั้งคิด

ที่เขาจะโผล่เข้าไปหาฝูงสัตว์ร้ายและไม่เคยคิดทบทวนไตร่ตรองให้ดี

อีกฝั่งด้านไกลออกไปของแม่น้ำ ฟอว์หลายร้อยตัวยืนอยู่ตรงนั้น

มองออกมาอย่างเกรี้ยวกราดและปากันซบกัดฟันของพวกมัน

"ในที่สุด" โอคอนเนอร์กล่าว "พวกเราก็ปลอดภัย"

เข็นทราสายหัวของเขา

"ก็แค่ตอนนี้

พวกฟอว์มีความฉลาด

พวกมันรู้ว่าแม่น้ำนั้นแคบเดียว

พวกมันจะเดินอ้อมหาหนทางและหาทางข้ามมา

ในไม่ช้า

มันก็จะมาถึงฝั่งของเรา เวลาเรามีจำกัดเรา ต้องรีบเคลื่อนย้าย"

พวกเขาตามเข็นทราไป ในขณะที่เขาวิ่งผ่านทุ่งที่เต็มไปด้วยดินโคลน

ผ่านน้ำพุร้อนที่ผุดขึ้นมา

และนำทางผ่านไปในสภาพภูมิประเทศอันแปลก ประหลาดนี้

พวกเขายังคงวิ่งต่อไปเรื่อยๆ จนในที่สุด กลุ่มหมอกก็จางหายไป

พระทันเจ้าชายริสรู้สึกเบิกบานที่ได้เห็นสิ่งที่อยู่เบื้องหน้า
นั่นคือกำแพงของหุบเขาใหญ่ หินที่เก่าแก่ส่องประกายอยู่เบื้องหน้า
พระองค์ทอดพระเนตรขึ้นไปเห็นกำแพงที่อยู่สูงอย่างไม่น่าจะเป็นไปได้
พระองค์ทรงไม่ทราบว่าจะไปขึ้นได้อย่างไร
เจ้าชายริสรยังยืนอยู่ตรงนี้พร้อมกับคนอื่นๆ และมองขึ้นไปด้วยความหวาดกลัว
กำแพงดูเหมือนจะมีความใหญ่โตขึ้นกว่าตอนที่พวกเขาได้มันลงมา
พระองค์ทอดพระเนตรมองมันและเห็นสภาพที่ดูแย่มากของพวกเขาและสง
พวกเขาทั้งหมดอ่อนล้า ถูกโจมตีและเต็มไปด้วยรอยฟกช้ำ
เหนื่อยอ่อนมาจากการต่อสู้ มือและเท้าของพวกเขาก็เจ็บแสบ
พวกเขาจะสามารถปีนขึ้นไปยังด้านบนได้อย่างไร เมื่อ
พลังงานถูกใช้ไปหมดนับตั้งแต่ลงมาถึงที่นี่แล้ว

"เข้าไปไม่ไหว" ครีอกกล่าวพร้อมกับหายใจพืดฟาด
เสียงของเขาแตกพร่า
เจ้าชายริสรู้สึกในแบบเดียวกัน แต่มิได้ทรงตรัสออกมา
พวกเขาถูกตอนจนมุม
พวกเขาได้หนีพวกฟอว์มาได้แต่ก็คงจะเป็นได้อีกไม่นาน ในไม่ช้า
พวกมันก็จะตามพวกเขาจนเจอ พวกเขาจะถูกหลุมล้อมและถูกฆ่าตาย
งานหนักทั้งหมดทั้งมวลนี้

ความพยายามทั้งหมดนี้กลับกลายเป็นความสูญเปล่า
เจ้าชายริสไม่ปรารถนาจะสิ้นพระชนม์อยู่ที่นี้ไม่ใช่สถานที่แห่งนี้หากพร
ในการหลบหนี

เจ้าชายริสทรงได้ยินเสียงดังอันน่าขนลุกเมื่อพระองค์ทรงหันมาพบฝูง
พวกเขาทุกคนตั้งอาวุธอย่างเตรียมพร้อม
"ไม่มีที่ไหนเหลือให้เราวิ่งไปได้อีกแล้ว" เซ็นทรากล่าว
"อย่างนั้นเราก็จะต่อสู้จนตัวตาย" เจ้าชายริสทรงตะโกนร้อง
"เจ้าชายริส!" เสียงหนึ่งดังขึ้น

เจ้าชายริสทอดพระเนตรขึ้นไปบนกำแพงของหุบเขาใหญ่แล้ว
เมื่อเมฆหมอกจางหายไป
พระองค์ทรงเห็นใบหน้าที่ทรงคิดว่าเป็นภาพวิญญูณจากความคิดในแวบ
พระองค์ทรงแทบไม่เชื่อว่าเบื้องหน้าของพระองค์นั้นจะกรากฎเป็นผู้หญิง
ผู้ซึ่งกำลังอยู่ในห้วงแห่งความคิดถึงของพระองค์เมื่อสักครู่

เชลีส

นางมาทำอะไรที่นี่?

นางมาถึงที่นี่ได้อย่างไร?

แล้วใครคือผู้หญิงอีกคนหนึ่งด้านข้างนาง?

นางดูเหมือนกับผู้สманแผลแห่งราชวัง อิลเลพร่า

ทั้งสองนางแขวนตัวอยู่ด้านข้างของหน้าผา โดยมีเชือกยาวและหนาพัน

เชลีสเอื้อมตัวโยนเชือกที่เหลือลงมาแล้วมันตกลงมาราว

50

ฟุตในอากาศเหมือนกับอาหารที่ตกลงจากสรวงสวรรค์และตกลงมาสู่พระบาท

นี่คือทางหนีอีกหนทางหนึ่ง

พวกเขาไม่ลังเล

ทุกคนรีบวิ่งไปและเพียงชั่วขณะ

พวกเขาก็ป็นขึ้นไปเร็วเท่าที่จะทำได้

เจ้าชายริสทรงปล่อยให้ทุกคนได้มุ่งหน้าไปก่อน

ขณะที่พระองค์กระโดดขึ้นไปเป็นคนสุดท้าย

พระองค์ทรงปีนและดึงเชือกขณะที่ทรงไต่ขึ้นไป

วิธีนี้พวกฟอว์ไม่สามารถเข้ามาจับมันได้

ที่ภาคพื้นดินพวกฟอว์มากมายปรากฏตัวขึ้น

พวกมันพยายามที่จะขึ้นมาและกระโดดขึ้นเพื่อถึงพระบาท

ซึ่งมันก็พลาดเจ้าชายริสไปได้เพียงน้อยนิด

เจ้าชายริสทรงหยุด

ในขณะที่พระองค์ได้มาถึงตัวเชลีสผู้ซึ่งรอคอยพระองค์อยู่ตรงเชิงผา

พระองค์ทรงเอนพระวรกายเข้าไปและจุมพิตนาง

"ซาร์กเจ้า"

พระองค์ตรัส

พระองค์ทรงรู้สึกถึงความรักที่มีต่อนางแม่ช่านไปทั่วพระวรกาย

"และข้าก็เช่นกัน"นางตอบกลับมา

พวกเขาทั้งสองคนหันไปและมองยังกำแพงของหุบเขาใหญ่พร้อมกัน

พวกเขาปีนขึ้นไปสูงขึ้นและสูงขึ้น

จนกระทั่งพวกเขาได้กลับขึ้นมายังดินแดนแห่งบ้านเกิด

เจ้าชายริสทรงแทบไม่เชื่อว่ามันจะเกิดขึ้นได้

บ้านเกิด

บทที่ ๕

อลิสแตรเร่งฝ่าไปตามหนทางแห่งสมรภูมิจึงเหยิง
ตัดผ่านเข้าและออกผ่านหมู่ทหารที่กำลังต่อสู้ด้วยชีวิตกับกองทัพซาคศพที่
เสียงร้องครวญและเสียงกรีดร้องเต็มเต็มไปทั่วบรรยากาศ
ในขณะที่เหล่าทหารสังหารพวกอสูรกาย และในทางกลับกัน
ก็ถูกพวกอสูรกายสังหารไปด้วย ทั้งกองรบเงิน
ทหารแม็กกิลและทหารซีเลเซียก็ต่อสู้อย่างหาญกล้า
แต่พวกเขามีจำนวนน้อยกว่าพวกอสูรมาก
สำหรับอสูรกายแต่ละตัวที่พวกเขาสังหารไปได้ก็จะมีอสูรอีกสามตัวโผล่ขึ้น
อลิสแตรมองออกมาว่ามันขึ้นอยู่กัเวลว่าเมื่อใดฝ่ายของนางจะถูกกวาดล้าง
อลิสแตรเร่งความเร็วขึ้นไปสองเท่าตัว วิ่งออกไปอย่างเต็มกำลัง
ปอดของนางแทบจะระเบิดออก นางก้มตัวพลุกๆ โผล่ๆ
ในขณะที่อสูรกายตนหนึ่งกำลังฟาดมือลงมาที่ใบหน้าของนาง
และนางกรีดร้องขึ้น เมื่ออสูรอีกตนช่วนเข้าที่แขน
ทำให้มีเลือดไหลออกมา นางไม่ได้หยุดเพื่อต่อสู้กับพวกมัน
มันไม่มีเวลาอีกแล้ว นางจะต้องตามหาอาร์กอน
นางวิ่งไปในทิศทางที่นางเห็นเขาเป็นครั้งสุดท้ายเมื่อตอนที่เขากำลังต่อสู้
นางหวังว่านางจะสามารถปลุกให้เขาตื่นขึ้นมาได้และหวังว่านางจะทำมันได้
ก่อนที่ผู้คนทั้งหมดในฝ่ายของนางจะถูกสังหารจนหมดสิ้น
อสูรกายต้นหนึ่งโผล่ขึ้นมาอยู่ด้านหน้าของนาง
มันขวางทางนางเอาไว้ นางจึงยกฝ่ามือข้างหนึ่งขึ้นมา
มันเป็นลูกบอลแห่งแสงสีขาวที่พุ่งเข้าชนยังส่วนนอกของอสูร
มันกระแทกเข้ากับอสูร จนมันล้มหงายหลังไป
อสูรกายอีกห้าตัวโผล่ขึ้นมาและเมื่อนาง ยื่นฝ่ามือออกไปนั้น

ครั้งนี้มันมีเพียงแค่มวลแห่งแสงออกมาเพียงแค่ลูกเดียว

อสูรอีกสี่ตนกำลังเข้ามาใกล้ตัวนาง

พลังของนางเริ่มถูกจำกัดและนางก็ตกตะลึงที่ได้รู้

อริสเตร์ทำใจกล้าสำหรับการประทะเมื่อพวกมันกำลังเข้ามาใกล้ขึ้น

จนเมื่อนางได้ยินเสียงคำรามดังขึ้นมา

นางจึงเห็นว่าใครหนได้กระโดดเข้ามาอยู่ข้างตัวนางและฝั่งเขียวของมันจ

อสูรตนหนึ่งหันไปหาใครหนและอริสเตร์จึงฉวยโอกาสนี้

นางใช้ศอกฟาดลงที่คอหอยของอสูรตนนั้น ส่งผลให้มันล้มลงไป

นางจึงวิ่งออกมาได้

อริสเตร์พาตัวเองออกมาจากความวุ่นวายและสถานการณ์ที่สิ้นหวังได้

เมื่อพวกอสูรกายได้เพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ

คนในฝ่ายของนางกำลังร่นถอยไปข้างหลัง ขณะที่นางเบี่ยงตัวออกมา

เลี้ยวลดไปมาตามทางนั้น นางก็มาถึงทุ่งลงเล็ก ๆ ได้ในที่สุด

สถานที่แห่งนี้คือที่สุดท้ายที่นางจำได้ว่าเคยเห็นอาร์กอน

อริสเตร์กวาดสายตาไปบนพื้นดินอย่างไม่ลดละ

จนในที่สุดท่ามกลางซากศพทั้งหมดนั้น นางก็หาเขาจนเจอ

เขานอนอยู่ตรงนั้น ขดตัวอยู่บนพื้น ตัวอเหมือนกับลูกบอล

เขานอนอยู่บริเวณที่โล่งเล็กๆ

เห็นได้ชัดว่าเขาได้ใช้เวทมนต์บางอย่างทำให้คนอื่นอยู่ห่างออกไปจากตัว

เขาหมดสติไปและเมื่ออริสเตร์เร่งเข้ามาอยู่ข้างตัวเขานั้น

นางได้แต่วาดหวังและภาวนาให้เขายังคงมีชีวิตอยู่

เมื่อนางเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อยๆ

นางรู้สึกถึงการห้อมล้อมที่มันปกป้องตัวเขาไว้จากการใช้เวทมนตร์สร้างฟ

นางคุกเข่าอยู่ข้างตัวเขาหายใจเขายังหรือในที่สุดนางก็ปลอดภัยจากสมรภู

นางได้ค้นพบช่วงเวลาของการพักชั่วคราวท่ามกลางการโจมตีที่โหมกระห

แต่กระนั้นอริสเตร์ก็รู้สึกหวาดกลัว เมื่อนางมองลงไปยังอาร์กอน

เขานอนอยู่ตรงนั้น ดวงตาปิดลง

และไม่ได้หายใจนางรู้สึกท่วมทับไปด้วยความหวั่นวิตก

"อาร์กอน!" นางร้องเรียก

พร้อมกับเขย่าไหล่ของเขาด้วยมือทั้งสองจนสุดตัว จนตัวเขาสั่นไหว

"อาร์กอน นี่ข้าเอง! อลิสแตร์! ตื่นเถิด! ท่านต้องตื่นขึ้นมา!"

อาร์กอนนอนอยู่ตรงนั้นอย่างไร้การตอบสนอง

ในขณะที่รายรอบตัวนั้นสมรมภูมิก็ทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ

"อาร์กอน ได้โปรดเถิด! พวกเราต้องการท่าน

เราสู้รบกับเวทมนตร์ของเราไม่ได้ เราไม่มีทักษะเหมือนที่ท่านมี

ได้โปรดกลับมาหาพวกเรา เพื่ออาณาจักรวงแหวน เพื่อราชินีเกวินโดลิน

เพื่อธอร์กริน"

อลิสแตร์สั่นตัวเขา แต่เขาก็ไม่ตอบสนองใดๆ กลับมา

ความคิดอย่างแรงกล้าก็ผุดขึ้นมานาง

นางวางฝ่ามือทั้งสองบนทรวงอก หลับตาลงและพยายามเพ่งทำสมาธิ

นางรวบรวมพลังที่อยู่ภายในทั้งหมดของนาง

พลังอะไรก็ตามที่ยังคงเหลืออยู่

และนางก็รู้สึกว่ามีมือของนางเริ่มอุ่นขึ้นอย่างช้าๆ เมื่อนางเปิดตาขึ้นมา

นางก็เห็นว่ามีแสงสีฟ้าเปล่งออกมาจากฝ่ามือ

แล้วแพร่กระจายไปทั่วทรวงอกและบริเวณบ่า ในไม่ช้า

มันก็ครอบคลุมไปทั่วร่างของนาง

อลิสแตร์กำลังใช้เวทมนต์โบราณ

เพื่อจะฟื้นคืนชีวิตให้กับผู้ป่วย

มันถ่ายเทพลังของนางออกไปจนนางรู้สึกว่าง

พลังงานที่มีทั้งหมดของนางได้หลุดออกไปจากร่าง นางรู้สึกอ่อนล้า

นางตั้งใจให้อาร์กอนหวนคืนกลับมา

อลิสแตร์ทรุดตัวลง นางอ่อนเปลี้ยจากความพยายามครั้งก่อน

นางล้มตัวนอนอยู่เคียงข้างกับอาร์กอน

นางรู้สึกอ่อนแอเกินกว่าที่จะขยับเขยื้อนได้ นางรับรู้ได้ถึงกลิ่นไอน้ำ
และนางถึงกับต้องประหลาดใจ เมื่อนางเห็นว่าอาร์กอนเริ่มจะขยับเขยื้อน

เขานั่งลงและหันมาหานาง

ดวงตาของเขาเปล่งปลั่งเต็มไปด้วยความเข้มข้นอย่างรุนแรงที่มันทำให้
เขาจ้องมาที่นางอย่างไร้ความรู้สึก

จากนั้นเขาจึงเอื้อมมือมาจับเข่ากับไม้เท้าและลุกขึ้นยืน

เขาส่งมือมาข้างหนึ่งเพื่อจับนางและกระชากนางขึ้นมายืนบนขาทั้งสองได้

ในขณะที่เขาจับมือของนาง

นางรู้สึกว้าวุ่นของนางทั้งหมดได้ฟื้นคืนขึ้นมาแล้ว

"เขาอยู่ที่ไหน?" อาร์กอนถาม อาร์กอนไม่ได้รอคอยคำตอบ
มันดูเหมือนราวกับว่า เขารู้ว่าเขาจะต้องไปที่ไหน

เมื่อเขาหันไปพร้อมกับไม้เท้าข้างกาย

เขาก็เดินกลับไปยังสมรภูมิมืดที่หน้าตา

อลิสแตร์ไม่เข้าใจว่าเหตุใดอาร์กอนจึงไม่ลังเลใจเลยที่จะเดินตรงเข้าไป

จากนั้นนางจึงเข้าใจว่าเพราะเหตุใด

เมื่อเขาสามารถสร้างฟองอากาศขึ้นจากเวทมนตร์ที่ล้อมตัวของเขาได้

ในขณะที่เขาเดินไปนั้นและมีพวกอสูรกายร้เข้ามาจู่โจมจากทุกทิศทาง

แต่ไม่มีมือสูรตนใดเลยที่ผ่านเข้ามาได้

อลิสแตร์พยายามเดินอยู่ใกล้เขาให้มากที่สุด

ในขณะที่เขาเดินไปอย่างไร้ความกลัว ไปอย่างปลอดภัย

ผ่านลงไปใต้นามรบที่หน้าตาและเดินตรงไปยังทุ่งหญ้าในวันที่อากาศแจ่มใส

พวกเขาทั้งสองคนสามารถเดินผ่านทั้งสมรภูมิมืดไปได้

อาร์กอนยังคงอยู่ในความเงียบในขณะที่เดินไป

เขาสวมเสื้อคลุมยาวสีขาวพร้อมหมวก

เขาเดินไปอย่างรวดเร็วที่ทำให้อลิสแตร์เกือบจะตามเขาไม่ทัน

จนในที่สุด เขาก็มาหยุดยืนอยู่ ณ ใจกลางของสนามรบ
ในทุ่งโล่ง เขายืนอยู่ตรงข้ามกับราฟี ราฟียังคงยืนอยู่ตรงนั้น
ยกแขนทั้งสองข้างออกมาอยู่ข้างกายดวงตาของเขากลิ่งลือกตาไปด้านหล

ในขณะที่เขากำลังรวบรวมพวกอสูรกายนับพันๆ

ตนให้ผุดขึ้นมาจากรอยแยกของเปลือกโลก

อาร์คอนยกฝ่ามือข้างหนึ่งขึ้นสูงเหนือหัว

ซึ่งฝ่ามือขึ้นไปยังท้องฟ้าและเปิดตาออกกว้าง

"ราฟี!" เขาตะโกนเรียกอย่างทำทนาย

ท่ามกลางเสียงดังอีกกระที่มากมาย

แต่เสียงตะโกนของอาร์คอนนั้นดังตัดผ่านไปทั่วทั้งสนามรบ

และดังกังวานออกไปถึงเนินเขา

ขณะที่อาร์คอนกำลังร้องขึ้นเสียงแหลม

ทันใดนั้น

ก้อนเมฆที่อยู่สูงด้านบนก็แยกตัวออก

มีลำแสงสีขาวจากท้องฟ้าส่องทะลุลงมาถึงข้างล่าง

ลงมาถึงฝ่ามือของอาร์คอน

มันดูราวกับว่าเขากำลังเชื่อมต่อกับสรวงสวรรค์

ลำแสงขยายใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ

เหมือนกับพายุหมุน

มันห่อหุ้มทั้งสมรภูมิรบเอาไว้ มันห่อหุ้มทุกอย่างที่อยู่รอบตัวของเขา

ต่อมาก็มีลมขนาดใหญ่พร้อมกับเสียงกระพือลมอย่างแรง

อลิสแตร์มองดูอย่างไม่เชื่อสายตา

เมื่อพื้นดินด้านล่างเริ่มสั่นไหวอย่างรุนแรง

และรอยแยกขนาดใหญ่ของเปลือกโลกเริ่มเคลื่อนไปยังทิศทางตรงกันข้าม

ปิดตัวเองลง

ในขณะที่มันกำลังปิดตัวมันเองนั้น

พวกอสูรหลายสิบตัวก็พากันกรีดร้องและถูกบีบอัด

ในขณะที่พวกมันกำลังเคลือบคลานออกมา

อีกเพียงไม่นาน พวกอสูรหลายร้อยตัวก็พากันไล่
ไล่ไล่ลงกลับสู่ใต้โลกในขณะที่รอยแยกเริ่มจะแคบลงเรื่อยๆ
โลกเกิดสั่นไหวขึ้นเป็นครั้งสุดท้าย จากนั้นจึงเงียบสงบ

เมื่อรอยแยกถูกปิดอย่างสนิท

ในที่สุดพื้นดินกลับกลายเป็นผืนเดียวกันอีกครั้ง

มันดูราวกับว่าไม่เคยมีรอยแตกเกิดขึ้นมาก่อน

เสียงกรีดร้องแหลมอันท่าสยดสยองของพวกอสูรที่เคยดังทัวบรรยากาศนั้น

จากนั้นความเงียบบังนั้นก็ตามมา มันเป็นเวลาที่ยาวนานที่อากาศดูเงียบสงบ

ในขณะที่ทุกคนต่างหยุดยืนและเฝ้ามอง

ราฟีกรีดร้องลั่น เมื่อเขาหันมาเห็นอาร์คอน

"อาร์คอน!" ราฟีร้องเสียงแหลม

ช่วงเวลาของการประทะกันครั้งสุดท้ายของสองผู้ยิ่งใหญ่กำลังมาถึงแล้ว

ราฟีวิ่งเข้าไปอย่างเต็มที่ พร้อมชูไม้เท้าสีแดงขึ้นสูง

อาร์คอนก็ไม่ได้ลังเลที่จะเร่งเข้าไปเพื่อจะต้อนรับราฟี

เขาทั้งสองเจอกันตรงจุดกึ่งกลาง แต่ละคนก็ถือไม้เท้าขึ้นเหนือหัว

ราฟีฟาดไม้เท้าของเขาลงมายังอาร์คอน

และอาร์คอนก็ยกไม้เท้าขึ้นมาป้องกันไว้ได้

แสงสีขาวขนาดใหญ่โผล่ขึ้นมาเหมือนกับประกายไฟ เมื่อเขาทั้งคู่พบกัน

อาร์คอนเหวี่ยงไม้เท้าออกไปและราฟีก็ป้องกันเอาไว้ได้

พวกเขาสูกันกลับไปมา ตาต่อตา ฟันต่อฟัน ผลัดกันรุกและรับ

แสงสีขาวลอยละลือไปทั่วบริเวณ

พื้นดินมีการสั่นไหวในการเข้าตีแต่ละครั้ง

ส่วนอริสแตร์ก็สามารถรู้สึกถึงพลังงานอันมหาศาลที่ล่องลอยอยู่ในอากาศ

จนในที่สุด อาร์คอนก็พบช่องเปิด

เขาเหวี่ยงไม้เท้าจากด้านล่างตรงขึ้นด้านบน

และทำให้ไม้เท้าของราฟีแตกออกเป็นชิ้นๆ

พื้นดินเกิดการสั่นไหวขึ้นอย่างรุนแรง อาร์กอนก้าวไปข้างหน้า
เขาใช้มือทั้งสองชูไม้เท้าขึ้นสูงเหนือหัวและแทงลงตรงลงยังทรวงอกของร
ราฟี่กรีดร้องด้วยเสียงอันน่าสยดสยอง

ฝูงค้างคาวหลายพันตัวพากันบินออกมาจากปากของเขาในขณะที่ชากรรได้
ทั้งท้องฟ้าเปลี่ยนไปเป็นสีดำในชั่วขณะ

เมื่อกลุ่มก้อนเมฆสีดำจากสรวงสวรรค์ได้รวมตัวกันขึ้น
จนมาอยู่เหนือหัวของราฟี่แล้วมันจึงหมุนวนลงมาสู่พื้นโลก
มันดูดกกลืนเขาเข้าไปทั้งตัว ราฟี่ร้องคำรามอย่างโหยหวน

เมื่อตัวของเขาหมุนไปในอากาศ ถูกกระซากลั่วขึ้น ไปในท้องฟ้า
ถูกดึงขึ้นไปพร้อมกับโชคชะตาที่น่าสะพรึงกลัวที่อลิสแตร์ไม่ปรารถนาจะค
อาร์กอนยืนอยู่ตรงนั้นหายใจอย่างหอบเหนื่อย ในที่สุด

ทุกอย่างก็กลับกลายเป็นเงียบสงบ เมื่อราฟี่ถึงกับความตาย
กองทัพอสูรกายพากันกรีดร้อง ที่ละตัวๆ
จนพวกมันทั้งหมดสูญสลายไปต่อหน้าต่อตาของอาร์กอน
แต่ละตัวกลายเป็นกองเก้ถ่าน ในไม่ช้า

ทั้งสมรภูมิก็ก่เต็มไปด้วยกองพะเนินนับพันๆกอง
นั่นคือทั้งหมดที่เหลืออยู่ของเวทมนตร์อันชั่วร้ายของราฟี่
อลิสแตร์กวาดตาสำรวจไปยังสมรภูมิและพบว่ายังมี

อีกหนึ่งสมรภูมิที่ยังเหลืออยู่ เมื่อมองผ่านทุ่งโล่งไปนั้น พี่ชายของนาง
คือธอร์กริน ก็เตรียมพร้อมแล้วที่จะเข้าเผชิญหน้ากับพ่อของพวกเขาเอง
คือแอนโดรนิคัส นางรู้ว่าในการรบที่กำลังจะเริ่มขึ้นนี้

หนึ่งในนั้นจะต้องจบชีวิตลง ไม่ว่าจะป็นพี่ชายหรือพ่อของนางก็ตาม
นางภาวนาว่าให้มันเป็นพี่ชายที่จะสามารถรอดชีวิตออกมาได้

บทที่ ห้า

พระนางลูอันดาทรงนอนราบอยู่ที่พื้นดินแทบเท้าของโรมิวลัสทรงเฝ้าม
ทหารของจักรวรรดิหลายพันนายไหลทะลักเข้ามาบนสะพาน
พวกเขาต่างกรีดร้องด้วยเสียงแห่งชัยชนะ
เมื่อพวกเขาสามารถข้ามมายังอาณาจักรวงแหวนได้
พวกเขากำลังเข้ามารุกไล่ดินแดนบ้านเกิดของพระนาง
แล้วพระองค์ทรงไม่สามารถทำอะไรได้

นอกจากทรงนั่งอยู่ตรงนั้นอย่างหมดหนทาง
และทรงเฝ้ามองพร้อมกับทรงสงสัยว่าเป็นความผิดของพระนางเองทั้งหมด
พระนางทรงอดไม่ได้ที่จะรู้สึกว่

พระนางควรจะรับผิดชอบที่ไล่ปล้นลูกลดระดับลงมา
พระนางลูอันดาทรงหันไปและทอดพระเนตรมองยังท้องฟ้า
พระองค์ทอดพระเนตรเห็นกองทัพเรือของพวกจักรวรรดิเป็นแถวยาวออก
และพระนางทรงรู้ว่า

อีกไม่นานก็จะมีกองกำลังทหารจักรวรรดินับล้านไหลทะลักเข้ามาในนี้
ประชาชนของพระนางก็จะถูกกำจัดจนหมดสิ้น
อาณาจักรวงแหวนก็จะสิ้นสุดลง ทุกอย่างจะจบสิ้นลงในเวลานี้

พระนางลูอันดาทรงหลับพระเนตรและสายพระเกศาซ้ำแล้วซ้ำเล่า
ครั้งหนึ่งพระนางทรงกริ้วพระนางเกินโดลินกับพระบิดาและทรงรู้สึกดีพ
แต่พระพระทัยได้เปลี่ยนไปแล้ว

ตั้งแต่แอนโดรนิคัสได้ทรยศและกระทำซ้ำเราพระนาง
ตั้งแต่เวลาที่เขาโกนเส้นพระเกศาและทำร้ายฟาดตีพระองค์ต่อหน้าประชา
มันทำให้พระนางทรงตระหนักว่า พระนางทรงทำผิดพลาด

พระนางทรงไว้เพียงสาและพระนางเพียงแค่ต้องการหาทางได้มาซึ่งอำนาจ

ในตอนนั้นพระนางจะทรงแลกกับสิ่งใดก็ได้
เพื่อให้มีชีวิตอย่างเก่าคืนกลับมา
สิ่งที่พระนางทรงต้องการมากที่สุดในตอนนี้คือ
ชีวิตที่มีความมีความสุขและมีความพึงพอใจ
พระนางทรงไม่ปรารถนาทะเลาะทะเลาะในการมีอำนาจอีกแล้ว
ในขณะที่พระนางทรงต้องการแค่มีชีวิตอยู่รอดและได้ทำสิ่งผิดให้เป็นสิ่งถูก
แต่ขณะที่พระนางทรงเฝ้าดู พระนางลู่อันดาก็ทรงระลึกได้ว่า
มันสายเกินไปแล้ว
ตอนนี้บ้านเกิดอันเป็นที่รักอยู่ระหว่างหนทางสู่การทำลายล้าง
มันไม่มีอะไรที่พระนางจะทรงทำได้เลย
พระนางทรงได้ยินเสียงอันน่าสะพรึงกลัว
เป็นเสียงหัวเราะผสมกับเสียงคำราม
เมื่อพระนางทอดพระเนตรขึ้นทรงพบว่า โรมิวลัสได้ยินอยู่ตรงนั้น
เขาวางมือเท้าสะเอวและมองดูไปรอบๆ
พร้อมกับรอยยิ้มที่พึงพอใจขนาดใหญ่อยู่บนใบหน้า
มันเผยให้เห็นถึงชีพันยาวหยักอย่างฟันปลาของเขา
เขาหัวเราะร่าออกมาพร้อมชะเง้อคอไปด้านหลังและหัวเราะด้วยความอึดอัด
พระนางลู่อันดาทรงปรารถนาที่จะฆ่าเขาเสีย
หากพระนางมีดาบสั้นในมือแล้วพระนางจะทรงวิ่งไปอย่างหัวใจของเขา
แต่ทรงรู้ว่าเขาเป็นชายร่างหนาและยากที่จะเข้าถึงตัวได้
อาวุธแค่ดาบสั้นนั้นอาจจะผ่านร่างเข้าไปไม่ได้
โรมิวลัสมองลงมาที่พระนางพร้อมกับรอยยิ้มที่เปลี่ยนกลายเป็นใบหน้าที่
"ตอนนี้" เขากล่าว "ถึงเวลาที่ต้องฆ่าเจ้าอย่างช้าๆแล้ว"
เจ้าหญิงลู่อันดาทรงได้ยินเสียงแคว้ง
เป็นเสียงกระทบกันที่มีลักษณะเด่นและทรงเฝ้ามองโรมิวลัสตั้งดาบออกม
มันดูเหมือนเป็นดาบขนาดสั้น ยกเว้นแต่ว่า

มันมีปลายยาวแคบเรียวยาวมา

มันดูเหมือนเป็นอาวุธปีศาจที่ออกแบบมาสำหรับการทรมาน

"เจ้ากำลังจะได้รับความทรมานอย่างสาสม" เขากล่าว

ขณะที่เขาค่อยๆลดอาวุธลงนั้น

พระนางลูอันดาทรงชูพระหัตถ์ขึ้นป้องพระพักตร์

ราวกับว่าพระองค์จะทรงขวางมันเอาไว้ได้

พระนางทรงปิดดวงพระเนตรและกรีดร้อง

จากนั้น

สิ่งแปลกประหลาดที่สุดก็เกิดขึ้น

ในขณะที่พระนางลูอันดาทรงกรีดร้อง

เสียงกรีดร้องของพระองค์ถูกกลบไปด้วยเสียงที่สะท้อนก้องกว่าเสียงของนาง

มันเป็นเสียงกรีดร้องของสัตว์

สัตว์ประหลาด

มันเป็นเสียงกรีดร้องของสัตว์ดิग्ดำบรรพ์

เสียงที่ดังอีกทีก็ก้องมากกว่าเสียงใดใดที่พระองค์เคยทรงได้สดับมาซ้ำ

มันดังเหมือนกับฟ้าร้องที่ฉีกฟ้าทั้งฟ้าออกเป็นเสียงๆ

พระนางลูอันดาทรงเปิดพระเนตรขึ้นและทอดพระเนตรขึ้นไปยังสรวงสวรรค์

พระองค์กำลังสงสัยว่าพระองค์กำลังจินตนาการเรื่องนี้ขึ้นมาหรือไม่

เสียงของมันดังราวกับว่าเป็นเสียงกรีดร้องของพระเจ้าที่ส่งลงมา

โรมิวล์สก็มึนท่าทางตกตะลึง

เขามองขึ้นไปยังท้องฟ้าอย่างสับสน

จากสีหน้าของเขาแล้ว

พระนางลูอันดาทรงสามารถบอกได้ว่า

มันเกิดอะไรขึ้นจริงๆและพระนางทรงไม่ได้จินตนาการมันขึ้นมา

เสียงนั้นกลับมาอีกครั้ง

เสียงกรีดร้องเป็นครั้งที่สอง

ซึ่งมันดังแยะไปกว่าครั้งแรก ที่เป็นเสียงแห่งความดูร้าย เสียงแห่งอำนาจ

เจ้าหญิงลูอันดาทรงตระหนักดีว่า นั่นเป็นไปได้อย่างเดียว คือ

มังกร

เมื่อท้องฟ้าเปิดออก

เจ้าหญิงลูอันดาทรงรู้สึกตกตะลึงที่ได้เห็นมังกรขนาดใหญ่สองตัวบินทะย

มันเป็นสัตว์ประหลาดที่มีขนาดใหญ่ที่สุดและน่ากลัวที่สุดเท่าที่พระนางเคย
ที่มันบดบังดวงอาทิตย์ เปลี่ยนกลางวันให้กลายเป็นกลางคืน
ในขณะที่เงาของมัน บดบังพวกเขาทั้งหมด

อาวุธของโรมิวลัสตกลงจากมือ เขาอ้าปากกว้างด้วยความตกตะลึง
เห็นได้อย่างชัดเจนว่า เขาไม่เคยเห็นอะไรเช่นนี้มาก่อนเช่นกัน
โดยเฉพาะมังกรสองตัวที่บินลงมาต่ำเกือบจะถึงพื้นดิน
ที่มันห่างจากระดับศีรษะไปเพียงยี่สิบฟุตจนเกือบจะโอบหัวของพวกเขา
พวกมังกรกรีดร้องอีกครั้ง
มังกรโค้งคอไปด้านหลังพร้อมกับสยายปีกอันกว้างออก

ในคราแรก
พระนางลูอันดาทรงทำพระทัยกล้าและพระองค์ทรงทีกักเอาไว้ว่า
พวกเขามาเพื่อจะสังหารพระนาง
แต่ขณะที่พระองค์ทอดพระเนตรเห็นพวกเขาบินไปอย่างรวดเร็วเหนือพระเศียร
พระนางทรงรู้สึกได้ถึงกระแสลมที่พวกเขาทิ้งเอาไว้จนทำให้พระนางล้มลง
พระนางทรงระลึกได้ว่า พวกเขา กำลังมุ่งหน้าไปทางอื่น
ไปทางหุบเขาใหญ่ เข้าไปยังอาณาจักรวงแหวน

พวกมังกรคงกำลังเห็นทหารข้ามเข้าไปในอาณาจักรวงแหวนและคงจะ
พวกเขาก็คงจะรู้ว่านี่คือโอกาสเดียวที่จะเข้าไปยังอาณาจักรวงแหวนได้เช่น
พระนางลูอันดาทรงเฝ้ามองอย่างตราตรึงกับภาพเบื้องหน้า
ขณะที่มังกรตัวหนึ่งกำลังเปิดปากของมันอย่างรวดเร็วพลัน
มันโฉบลงมาอย่างรวดเร็วและพ่นไฟลงยังเหล่าทหารที่อยู่บนสะพาน

เสียงกรีดร้องของทหารจักรวรรดิหลายพันนายดังขึ้นมา
เสียงร้องแหลมดังขึ้นไปสู่สรวงสวรรค์
เมื่อกำแพงแห่งไฟได้กลืนพวกเขาหายเข้าไปในนั้น
พวกมังกรยังคงบินต่อไป

พ่นไฟขณะที่พวกมันผ่านสะพานไปเฝ้าผลาญทหารของโรมิวลัสทั้งหมด

พวกเขายังคงบินต่อไปเข้าไปยังอาณาจักรวแหวน
และก็ยังคงปลดปล่อยเปลวเพลิง เพื่อทำลายทหารจักรวรรดิผู้ที่เข้ามา
ส่งระลอกคลื่นแห่งเปลวเพลิงเพื่อเป็นการทำลายล้าง

อีกเพียงชั่วขณะ

ก็ไม่มีทหารจักรวรรดิหลงเหลืออยู่บนสะพานอีกเลยหรือไม่มีใครกล้าก้าว

ทหารจักรวรรดิพุดซึ่งมุ่งหน้าเข้าไปยังสะพาน

ผู้ที่กำลังจากข้ามผ่านไปนั้น ก็หยุดเดินและไม่กล้าที่จะเข้าไป

พวกเขาต่างพากันหันตัว แล้ววิ่งหนีกลับลงไปอยู่ในเรือ

โรมิวล์สหันไปเฝ้ามองทหารของตนที่กำลังจากไปอย่างเตืออดตาล

เจ้าหญิงลูอันดาทรงนั่งอยู่ตรงนั้นและทรงตกตลกตะลึงที่ทรงระลึกได้ว่า

นี่คือโอกาสของพระนาง โรมิวล์สได้เสียดสีมา

ในขณะที่เขากำลังหันไปและวิ่งไล่ตามให้ทหารกลับมายังสะพานอยู่นั้น

พระนางทรงรู้ดีนี่คือโอกาสของพระนาง

พระนางลูอันดาทรงกระโดดขึ้นมาอยู่บนพระบาท

พระหทัยเต้นระรัวและพระองค์ทรงหันไป

พร้อมกับทรงเร่งกลับไปยังสะพาน พระนางทรงรู้ดีว่า

นี่คือโอกาสอันมีค่าเพียงแค่อีกโอกาสเดียว หากพระนางโชคดี บางที

แค่เป็นบางที พระนางอาจจะวิ่งไปได้ไกลเพียงพอ

ก่อนที่โรมิวล์สจะสังเกตเห็น พระนางอาจจะกลับไปยังอีกฝั่งหนึ่งได้

และหากพระนางสามารถไปยังอีกฝั่งหนึ่งได้

บางทีการกลับไปยังแผ่นดินนั้น

พระนางอาจจะช่วยให้ไล่แห่งพลังฟื้นขึ้นมาได้

พระนางจะต้องทรงลองดู

พระนางทรงรู้ดีว่าจะต้องทำมันเดี๋ยวนี้หรือจะเสียโอกาสนั้นไปตลอดกาล

พระนางลูอันดาทรงวิ่งไปอย่างต่อเนื่อง ทรงหายใจหอบเหนื่อย

พระนางทรงแทบไม่สามารถจะคิดสิ่งใดได้ พระเพลาสันไปหมด

พระนางทรงสะดุดกับพระบาท

พระเพลาหนักเกินไป

พระศอข้างในแห้งผาก

พระกรทั้งสองข้างหวดตีกับลำตัวขณะที่พระองค์ทรงวิ่งไป

ขณะที่สายลมอันหนาวเย็นพัดผ่านพระเศียรที่โล้นที่ไร้พระเกศา

พระนางทรงวิ่งไปให้เร็วขึ้นและเร็วขึ้น

พระหทัยดิระร้าวอยู่ในพระกรรณ

เสียงของการหอบเหนื่อยดังสนั่นไปทั่วโลก

และทุกอย่างก็เริ่มกลายเป็นพรำมัว

พระนางได้ทรงวิ่งผ่านมาถึงห้าสิบหลาบนสะพานนี้

พระนางทรงได้ยินเสียงกรีดร้องขึ้นมาเป็นครั้งแรก

โรมิวลัสในตอนนี้ได้สังเกตเห็นพระนางเข้า

ด้านหลังพระนางจู่ๆ

ก็มีเสียงของพวกผู้ชายที่เร่งเข้ามาด้วยม้า

วิ่งข้ามผ่านสะพานมา

เพื่อมาจับตัวพระนาง

พระนางลู่อันดาทรงเร่งฝีเท้าอย่างรวดเร็ว

ทรงเพิ่มความเร็วของพระองค์ขึ้น

ขณะที่พระองค์ทรงรู้สึกว่ามีกลุ่มคนตามพระองค์มาด้านหลัง

พระนางทรงวิ่งผ่านศพของทหารจักรวรรดิทั้งหมดที่ถูกเผาจากมังกร

บางศพยังคงมีไฟไหม้อยู่

พระนางพยายามอย่างดีที่สุดที่จะหลีกออกมาให้พ้น

ด้านหลังของพระองค์มีเสียงมาตามมาดังขึ้นเรื่อยๆ

พระองค์ทรงชำเลื่องกลับไปผ่านพระอังศา

ทรงเห็นพวกเขายกหอกขึ้นมาและทรงรู้ว่า

นี่คือเวลาที่โรมิวลัสกำลังเล็งหอกเข้าที่จะสังหารพระนาง

พระนางทรงรู้ว่า

ในชั่วขณะนี้

หอกนั้นก็เลยผ่านตรงมายังหลังของพระองค์เมื่อใดก็ได้

พระนางลู่อันดาทรงมองไปด้านหลังและเห็นอาณาจักรวงแหวนซึ่งเป็น

หากพระนางสามารถไปถึงมันได้อีกเพียงแค่สิบฟุตด้านหน้า
หากพระนางสามารถข้ามผ่านเขตแดนไปได้
อาจจะเป็นบางที่ที่โล่แห่งพลังจะฟื้นคืนและช่วยชีวิตพระนางไว้

บางที่

กลุ่มทหารยังตามพระนางมา
ขณะที่พระนางกำลังจะก้าวข้ามไปในช่วงสุดท้าย
เสียงม้าได้ดังกึกก้องอยู่ในพระโสตประสาท
พระนางทรงได้กลิ่นเหม็นจากม้าและจากทหาร
พระนางทรงทำพระทัยกล้าและทรงคิดว่าหอกจะทิ่มแทงผ่านหลังพระองค์
พวกเขาอยู่ห่างไปเพียงไม่กี่ฟุตและพระนางเองก็เช่นกัน

ในการกระทำภารกิจอันสิ้นหวังขั้นสุดท้าย
พระนางลู่อันดาทรงกล้าตัวเข้าไป
ขณะที่พระนางทอดพระเนตรเห็นทหารคนหนึ่งยกมือถือหอกขึ้นมาอยู่ด้าน
พระนางก็ทรงตกลงอยู่บนพื้น พร้อมกับบักลิ่งตีลังกา
จากปลายสายพระเนตรของพระนางนั้น

พระนางทอดพระเนตรเห็นหอกลอยผ่านมาในอากาศและพุ่งตรงลงมาที่พ
แต่กระนั้น

ในขณะที่พระนางลู่อันดาได้ข้ามเส้นแบ่งเขตมาและตกลงยังแผ่นดินของอ
ทันไดนั้น ด้านหลังพระนาง โล่แห่งพลังก็ฟื้นคืนขึ้นมาอีกครั้ง
หอกที่อยู่ห่างไปเพียงไม่กี่นิ้วก็ถูกสลวยแตกออกเป็นเสียงๆ

กลางอากาศอยู่ด้านหลัง
ทหารทุกคนที่อยู่บนสะพานต่างกรีดร้องชูมือขึ้นบังใบหน้าของตัวเอง
และทุกคนก็กลายเป็นเปลวเพลิง ถูกสลวยกลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

อีกชั่วขณะหนึ่ง พวกเขาทั้งหมดก็กลายเป็นกองเถ้าถ่าน
อีกฝั่งหนึ่งของสะพานที่อยู่ไกลออกไปนั้น
โรมิวล์ยืนอยู่ตรงนั้นเฝ้ามองดูทุกอย่าง เขากรีดร้องและตีเข้ากับหน้าอก
มันเป็นเสียงร้องแห่งความทุกข์ทรมาน

เสียงร้องของบางคนที่ถึงกับความปราชัย และพ่ายแพ้ด้วยสติปัญญา

พระนางลูอันดาทรงนอนอยู่ตรงนั้น

ทรงหายใจหอบเหนื่อยและอยู่ในอาการตกตลึงอย่างสุดขีด

พระนางทรงชะโงกตัวลงมาและจุ่มพิตกับพื้นดินที่พระนางทรงอิงพระวรก
จากนั้นพระนางจึงวาง พระเศียรลงและหัวเราะไปด้วยความยินดี

พระนางทรงทำมันสำเร็จ พระนางทรงปลอดภัยแล้ว

บทที่ หก

ธอร์ยืนอยู่ในทุ่งโล่ง กำลังเผชิญหน้ากับแอนโดรนิคัส
พวกเขาต่างล้อมรอบไปด้วยกองทัพจากทั้งสองฝ่าย
พวกเขายืนหยุดนิ่งต่างจ้องมองกันและกัน
เมื่อพ่อกับลูกต้องมาเผชิญหน้ากันอีกครั้ง
แอนโดรนิคัสยืนอยู่เหนือธอร์ด้วยความรุ่งโรจน์ทั้งหมดที่มีขอ
มือหนึ่งถือขวานศึกขนาดใหญ่ ส่วนอีกมือหนึ่งกำดาบเอาไว้
ในขณะที่ธอร์หันหน้าไปปะทะกับเขานั้น
เขาพยายามบังคับตัวเองให้หายใจอย่างช้าๆและลึกๆ

ธอร์มีจิตใจที่กระจ่างซัดและมีสมาธิขณะต่อสู้กับชายคนนี่
ซึ่งมันก็เหมือนกับทุกๆ ครั้งที่เขาต่อสู้กับศัตรูคนอื่น ๆ
เขาบอกตัวเองว่าไม่ได้กำลังเผชิญหน้ากับพ่อของตนเอง
แต่เป็นศัตรูที่ร้ายกาจที่สุด ผู้ชายคนนี้ได้ทำร้ายราซีนีเกินโด้สิ้น
ชายคนนี้เป็นคนที่ทำร้ายประชาชนของเขา เป็นคนที่ล้างสมองเขา
และเป็นคนที่ควรค่าแก่ความตาย

เมื่อราฟีตายไปแล้วอาร์กอนก็กลับเข้ามาควบคุมสถานการณ์
พวกสัตว์ประหลาด
ต่างกลับลงไปอยู่ภายใต้พื้นผิวโลกมันไม่มีอะไรมาถ่วงเวลาการเผชิญหน้า
ที่แอนโดรนิคัสจะต้องปะทะกับธอร์กรินอีกแล้ว
มันเป็นการสู้รบที่จะส่งผลต่อชะตากรรมของสงคราม
ธอร์จะไม่ปล่อยให้เขาไปไหน มันไม่ใช่เวลานี้อัน
ส่วนแอนโดรนิคัสเองก็เต็มใจที่จะเผชิญหน้ากับลูกชายของเขาเช่นกัน
"ธอร์นิคัส เจ้าคือลูกชายของข้า"

เขากล่าวด้วยเสียงทุ้มต่ำและดังกังวาน "ข้าไม่อยากจะทำร้ายเจ้า"

"แต่ข้าอยากจะทำร้ายเจ้า"

ธอร์ตอบกลับมา

เขาปฏิเสศที่จะเข้าไปพัวพันกับเกมทายใจของแอนโดรนิคัส

"ธอร์นิคัส ลูกข้า"

แอนโดรนิคัสกล่าวซ้ำ

ในขณะที่ธอร์ก้าวอย่างระมัดระวังเข้ามาใกล้ขึ้น

"ข้าไม่อยากจะฆ่าเจ้า"

จงวางอาวุธลง แล้วมาเป็นพวกเดียวกับข้า

มาเป็นพวกเดียวกัน

เหมือนที่เจ้าเคยเป็นมาก่อน เจ้าคือลูกข้า

เจ้าไม่ใช่ลูกของพวกนั้น

เจ้ามีสายเลือดของข้า

ไม่ใช่สายเลือดของพวกมัน

บ้านเกิดของข้าคือบ้านเกิดของเจ้า

อาณาจักรวงแหวนเป็นเพียง

สถานที่ซุบเสียงเจ้ามา

เจ้าคือประชาชนของข้า

ประชาชนพวกนี้ไม่ได้มีความหมายอะไรกับเจ้า

จงกลับบ้าน

จงกลับมาสู่จักรวรรดิ

ให้โอกาสข้าเป็นพ่อเจ้า

เหมือนที่เจ้าปรารถนาโดยตลอด

และจงมาเป็นลูกของข้าอย่างที่ข้าปรารถนาให้เจ้าเป็นเสมอมา"

"ข้าจะไม่สู้กับเจ้า"

แอนโดรนิคัสกล่าวเป็นครั้งสุดท้าย

ในขณะที่เขาลดขวานศึกลง

ธอร์รับฟังมากพอแล้ว

ในตอนนี้

เขาต้องการเคลื่อนตัว

ก่อนที่จิตใจของเขาจะกวัดแกว่งไปตามคำพูดของสัตว์ประหลาดนี้

ธอร์กู้ร้องเสียงแห่งการประจัญบาน เขายกดาบขึ้นสูงและเข้าจู่โจม

ฟาดดาบลงมาด้วยมือทั้งสองหมายลงยงหัวของแอนโดรนิคัส

แอนโดรนิคัสส่องมองกลับมาด้วยความตกตะลึง

แล้วในวินาทีสุดท้ายนั้นเอง

เขาก็เอื้อมไปจับเข้ากับขวานศึกและยกมันขึ้นป้องกันการหันของธอร์

ประกายไฟปะทุออกมาจากดาบของธอร์

เมื่ออาวุธทั้งสองขึ้นถูกตรึงแน่นไว้ด้วยกัน

พวกเขาต่างร้องครวญครางในขณะที่แอนโดรนิคัสกำลังตั้งรับการจู่โจมของ

"ธอร์นิกส์" แอนโดรนิกส์ส่งเสียงคำราม "พละกำลังของเจ้ายิ่งใหญ่
แต่นั้นคือพละกำลังของข้า ข้าได้ให้สิ่งนี้กับเจ้า
เลือดของข้าไหลวนอยู่ในเส้นโลหิตเจ้า จงหยุดเรื่องบ้าๆนี้
และเข้ามาเป็นพวกเดียวกับข้า"

แอนโดรนิกส์ผลักธอร์ไปข้างหลังจนเขาสะดุดถอยหลังไป
"ไม่มีทาง" ธอร์กรีดร้องอย่างขั้ดขิ้น "ข้าจะไม่กลับไปหาเจ้าอีก
เจ้าไม่ใช่พ่อของข้า เจ้ามันเป็นแค่คนแปลกหน้า
เจ้าไม่สมควรจะได้เป็นพ่อข้า!"

ธอร์เข้าจู่โจมอีกครั้ง เขาตะเบ็งเสียงดังแล้วจึงฟาดดาบลงมา
แอนโดรนิกส์ปองมันไว้ได้และธอร์ก็คาดการณไว้ไม่ผิด
เขาหมุนไปโดยรอบอย่างรวดเร็ว แล้วใช้ดาบฟันเข้าที่แขนของแอนโดรนิกส์
แอนโดรนิกส์ร้องออกมาลั่น

เมื่อเลือดกระเซ็นออกจากบาดแผลเขาเดินโซเซไปด้านหลัง
ล้องมาที่ธอร์อย่างไม่เชื่อสายตา
เขาเอื้อมมือไปจับที่บาดแผลและสำรวจดูเลือดที่อยู่ในมือ

"เจ้าต้องการจะฆ่าข้า"

แอนโดรนิกส์กล่าวและดูเหมือนว่าเขาจะเพิ่งรับรู้มันเป็นครั้งแรก
"หลังจากที่ข้าทำทุกสิ่งทุกอย่างให้เจ้า งั้นหรือ?"

"ข้าต้องการทำเช่นนั้นอย่างที่สุด" ธอร์กล่าว

แอนโดรนิกส์สำรวจดูเขาราวกับว่ากำลังสำรวจดูธอร์คนใหม่
และในไม่ช้า

อารมณ์ของเขาก็เปลี่ยนจากความสงสัยและความผิดหวังไปเป็นความโกรธ
"อย่างนั้น เจ้าก็ไม่ใช้ลูกชายของข้า!" เขาแผดเสียง
"แอนโดรนิกส์ผู้ยิ่งใหญ่จะไม่ถามข้าสอง!"

แอนโดรนิกส์โยนดาบของเขาทิ้ง
เขายกขวานตีกขึ้นสูงด้วยมือทั้งสองและกู่ร้องเสียงประจันบานดังสนั่น

พร้อมกลับรีเข้ามาจู่โจมธอร์ ในที่สุดการต่อสู้ก็เริ่มขึ้น
ธอร์ยกดาบขึ้นป้องกันการฟาดฟัน แต่ขวานนั้นฟาดลงอย่างแรง
ธอร์ต้องตกใจสุดขีดเมื่อมันทำให้ดาบของเขาหัก แยกออกเป็นสองซีก
แม้ธอร์จะมีได้ทันตั้งตัว

แต่เขาก็หลบเลียงออกไปได้อย่างรวดเร็วในช่วงที่ขวานฟาดลงมา
มันทำได้เพียงครูดไปเป็นรอยถลอก
มันพลาดจากเขาไปเพียงแค่นี้ซึ่งมันใกล้ตัวของเขามากจนเขาสัมผัส
พ่อของเขามีพลังกำลังอันมหาศาลซึ่งมันมากกว่านักรบคนใดที่เขาเคยปะทะ
ธอร์รู้ว่านี่ไม่ใช่เรื่องง่าย พ่อของเขามีความรวดเร็วด้วยเช่นกัน
นับเป็นส่วนผสมแห่งความตายที่สมบูรณ์แบบ และในตอนนี้
ธอร์ก็ไม่มีอาวุธในมือ

แอนโดรนิคัสเหวี่ยงขวานไปรอบๆอีกครั้ง
เขาเหวี่ยงมันไปด้านข้างอย่างไม่ลังเล เล็งที่จะสับธอร์ออกเป็นสองส่วน
ธอร์กระโจนขึ้นในอากาศสูงขึ้นไปเหนือหัวของแอนโดรนิคัสเขาดึงปีก
มันทำให้เขาขึ้นไปสูงในอากาศและลงมาอยู่ด้านหลังของแอนโดรนิคัส
เขาลงมาด้วยเท้าทั้งสอง

จากนั้นจึงเอื้อมไปหยิบดาบของพ่อที่ตกอยู่บนพื้น เขาหมุนมันไปรอบๆ
และเข้าจู่โจม กวัดแกว่งดาบเตรียมเข้ามายังด้านหลังของแอนโดรนิคัส
แต่ธอร์ถึงกับต้องตกตะลึงสุดขีด

เมื่อแอนโดรนิคัสมีความเร็วอย่างไม่น่าเชื่อ
แอนโดรนิคัสเตรียมพร้อมรับมือโดยการหมุนไปรอบๆ
และป้องกันการจู่โจมได้

ธอร์รับรู้ถึงแรงจากการกระทบกันของโลหะที่มันสะท้อนไปทั่วทั้งร่างของ
ดาบของแอนโดรนิคัสมีความแข็งแรงมากกว่าดาบของเขา
มันรู้สึกแปลกที่ต้องมาถีอดาบของพ่อและใช้มันในการปะทะกับเขา
ธอร์เหวี่ยงดาบไปรอบๆ และฟาดไปข้างยังไหล่ของแอนโดรนิคัส

ส่วนแอนโดรนิคัสก็สามารถป้องกันการฟาดฟันจากธอร์ได้

พวกเขาผลัดกันรุกผลัดกันรับ ผลัดกันเข้าจู่โจมและปิดป้อง

ธอร์ทำให้แอนโดรนิคัสล่าถอยไปด้านหลัง

ส่วนแอนโดรนิคัสก็ผลัดให้ธอร์รันไปด้านหลังบ้าง

ประกายไฟปลิววนไปทั่ว เมื่อสองอาวุธเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว

มันปล่อยแสงวูบวาบ

ปล่อยเสียงปะทะดังก้องกังวานอย่างน่าประทับใจในสมรภูมิริบ

พวกทหารจากสองฝ่ายต่างพากันเฝ้าดูอย่างตะลึงงัน

เมื่อสองยอดนักรบผู้ยิ่งใหญ่ต่างผลัดกันรุก

ผลัดกันรับไปทั่วบริเวณทุ่งโล่ง ไม่มีใครได้เปรียบเสียเปรียบไปกว่ากัน

ธอร์ยกดาบของเขาขึ้นฟาดฟันอีกครั้ง

แต่ครั้งนี้แอนโดรนิคัสทำให้เขาประหลาดใจด้วยการก้าวมาข้างหน้าและเด

ส่งผลให้ธอร์ลอยละลิวไปทางด้านหลังแล้วล้มลงหายใจหลงงู้อืด

แอนโดรนิคัสเร่งมาข้างหน้าพร้อมกับฟาดขวานของเขาลง

ธอร์ก็ล้มตัวออกไปจากตรงนั้นได้ แต่มันก็ยังไม่เร็วพอ

ขวานนั้นตัดผ่านลำแขนส่วนบนของเขาซึ่งมันเพียงพอให้เขาหลังเลือด

ธอร์ร้องดังลั่น แต่กระนั้น เขาก็เหวี่ยงตัวไปรอบๆ

และแกว่งดาบไปตัดเข้าที่น่องของแอนโดรนิคัส

แอนโดรนิคัสสะดุดล้มและส่งเสียงลั่น ขณะที่ธอร์ก็ล้มตัวออกไป

พร้อมกับลุกขึ้นยืนบนเท้าทั้งสอง ทั้งสองคนต่างประจัญหน้ากันและกัน

และต่างได้รับบาดเจ็บทั้งคู่

"ข้าแข็งแกร่งกว่าเจ้า ไอ้ลูกชาย" แอนโดรนิคัสกล่าว

"และมีประสบการณ์ในสนามรบมากกว่า ยอมข้าชะตั้งแต่ตอนนี้

พลังดุริอิดของเจ้าใช้กับข้าไม่ได้ มันมีเพียงข้ากับเจ้า

สู้ตัวต่อตัวอย่างลูกผู้ชาย ดาบต่อดาบ และในฐานะนักรบแล้ว

ข้าเหนือกว่าเจ้า เจ้าก็รู้เรื่องนี้ดี ยอมข้าเสียและข้าจะไม่ฆ่าเจ้า"

ธอร์ทำหน้าที่บึงตึง

"ข้าไม่ยอมใครทั้งนั้น โดยเฉพาะพวกเจ้าทั้งหมด"

ธอร์บังคับตนให้คิดถึงราชินีเกวินโดลินในสิ่งที่แอนโดรนิคัสได้กระทำ

จากนั้นความเดือดดาลของเขาก็เพิ่มพูนทับทวี ตอนนี่ถึงเวลาแล้ว

ธอร์ตัดสินใจที่จะกำจัดแอนโดรนิคัสให้สิ้นซาก

เพื่อส่งสัตว์ประหลาดอันน่าสะพรึงกลัวนี้กลับไปสู่ขุมมรกต

ธอร์เข้าสู่โจมตีด้วยการระเบิดพลังกำลังขุมสุดท้าย

เขาใส่กำลังทั้งหมดที่เขามีลงไปพร้อมกับกู่ร้องเสียงแห่งการประจันบาน

เขาฟาดฟันดาบไปทั้งซ้ายและขวา

เขากวาดแกว่งมันอย่างรวดเร็วอย่างที่เขายับยั้งมันไม่อยู่

แอนโดรนิคัสสปัดป้องการตีแต่ละครั้ง แม้จะร่นถอยหลังไปที่ละก้าวๆ

การต่อสู้ยังคงดำเนินต่อไป

แอนโดรนิคัสก็รู้สึกประหลาดใจที่เห็นลูกชายแสดงพลังกำลังขนาดนั้นแล้ว

ธอร์หาจังหวะและโอกาสที่เหมาะสมได้

เมื่อแขนของแอนโดรนิคัสมีท่าที่อ่อนแรง

ธอร์เหวี่ยงดาบเข้าไปยังส่วนต่อของหัวขวานกับด้ามและจัดการกระแทกไป

แอนโดรนิคัสมองมันลอยผ่านไปใ้อากาศด้วยอาการตกตะลึง

ธอร์เตะพ้อของเขาเข้ายังแผ่นอก ส่งให้เขาลอยไปด้านหลัง

หงายหลังลงสู่พื้น

ก่อนที่เขาจะลุกขึ้นมาได้

ธอร์ก็ก้าวมาข้างหน้าแล้ววางฝ่าเท้าลงอยู่ที่ลำคอของเขา

ทำให้เขาตรึงอยู่กับที่ ธอร์ยืนอยู่ตรงนั้นมองลงมาที่เขา

หัวทั้งสมรภูมิต่างตกตะลึงตัวแข็งค้าง

เมื่อเห็นว่าธอร์ยืนอยู่เหนือแอนโดรนิคัส

เขาถลันดาบพร้อมกับชีปลายดาบไปยังลำคอของพ่อ

แอนโดรนิคัสที่มีเลือดซึมออกมาจากปากก็แสร้งยิ้มแยกเขี้ยวออกมา

"เจ้าทำมันไม่ได้หรอก"

เขากล่าว

"นั่นคือความอ่อนแออันยิ่งใหญ่ของเจ้า

เจ้ารักข้า

มันก็เหมือนกับความอ่อนแอของข้าที่มีต่อเจ้า

ข้าไม่อาจจะฆ่าเจ้าได้

ไม่ใช่ในตอนนี้และชั่วชีวิตของเจ้า

การสู้กันมันช่างไร้ประโยชน์

เจ้าก็จะปล่อยข้าไปเพราะว่าเจ้ากับข้า เราเป็นหนึ่งเดียวกัน"

ธอร์ยังคงยืนอยู่เหนือร่างของเขา

มือของเขาสั่นไหว

เมื่อปลายดาบซึ่งลงมายังลำคอของพ่อ

เขายกมันขึ้นอย่างช้าๆ

ส่วนหนึ่งของเขารู้ว่าคำพูดของพ่อเป็นความจริง

เขาจะปล่อยให้ตัวเองฆ่าพ่อลงได้อย่างไร?

แต่เมื่อเขาจ้องมองลงไป

เขาก็รู้สึกถึงความเจ็บปวดทั้งหมด

รู้สึกถึงความเสียหายทั้งหมด

พ่อของเขาได้สร้างความเจ็บปวดให้กับทุกคนรอบตัวเขา เมื่อเขาคำหนึ่งถึง

ผลของการปล่อยให้เขามีชีวิตอยู่

มูลค่าที่มาจากความเห็นอกเห็นใจนี้

ดีค่าเป็นราคาที่ต้องชดใช้อย่างมโหฬาร

ไม่ใช่เพียงแต่ธอร์

แต่เป็นทุกคนที่เขารักและห่วงใย

ธอร์ขำเลื่องไปที่เขาและเห็นทหารนับหมื่นๆ

ของจักรวรรดิ

ผู้ซึ่งเข้ามารุกรานบ้านเกิดของเขา

ที่ยืนกันอยู่ตรงนั้น

รอคอยที่จะโจมตีประชาชนของเขาอยู่

ชายคนนี้เป็นผู้นำกองทัพนั้น

ธอร์เป็นหนี้ชีวิตแก่บ้านเกิดของเขา

เป็นหนี้กับราชินีเกวินโดลิน

และที่มากที่สุดนั่นคือ

หนี้แก่ตนเอง

ชายคนนี้เป็นพ่อก็เพียงเพราะสายเลือด

นั่นมันคือทั้งหมดที่เขามี

เขาไม่ใช่พ่อไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใด

เลือดเพียงอย่างเดียวไม่พอที่จะทำให้เขาเป็นพ่อได้

ธอร์ยกดาบขึ้นสูงและปล่อยเสียงร้องประจัญบาน

เขาเหวี่ยงดาบนั้นลง

ธอร์ปิดตาลง

แล้วจึงเปิดดวงตาขึ้นมองดาบฝังตัวลึกลงไปในดิน

มันอยู่ด้านข้างของศีรษะของแอนโดรนิคัส
ธอร์ปล่อยมันทิ้งไว้ตรงนั้นและก้าวถอยหลังไป

พ่อของเขาพูดถูก เขาทำมันไม่ได้ ไม่ว่าจะอะไรก็ตาม
เขาปล่อยให้ตัวเองฆ่าคนที่ไร้ทางสู้ไม่ได้

ธอร์หันหลังให้กับพ่อมาเผชิญหน้ากับประชาชน
เผชิญหน้ากับราชินีเกอร์นโดลิน เห็นได้ชัดว่าเขาชนะในสงครามนี้ และเขา
ได้แสดงจุดยืนแล้วในตอนนี้อันแอนโดรนิคัสยังกุมมีเกียร์ที่อยู่ข้างเขาก็
นอกจากนำทัพกลับไปบ้านเกิดของตน

"ธอร์กริน!" ราชินีเกอร์นโดลินกรีดร้อง

ธอร์หันไปด้วยความตกตะลึงอย่างสุดขีด

เมื่อขวานของแอนโดรนิคัสเหวี่ยงตรงลงมายังหัวของเขา
ธอร์ก็ล้มไปได้ในวินาทีสุดท้าย เมื่อขวานผ่านมันไปอย่างฉิวเฉียด

การเคลื่อนไหวของแอนโดรนิคัสมีความเร็วมาก

ในการเคลื่อนไหวครั้งเดียวกันนั่นเอง

เขาก็ใช้ถุงมือเหล็กยาวตีเข้ากับซากกรรไกรของธอร์
ส่งผลให้เขาล้มลงและพุงตัวอยู่บนเข่าและมือทั้งสอง

ธอร์รู้สึกได้ถึงอาการแตกร้าบริเวณซี่โครงเมื่อแอนโดรนิคัสใช้รองเท้า
ส่งผลให้เขากลับไปบนพื้น และอ้าปากหายใจหอบ

ธอร์ทรงตัวอยู่บนเข่าและมือทั้งสองเขาหายใจหอบเหนื่อยพร้อมก็มีเลือด
ความเจ็บปวดบริเวณซี่โครงกำลังจะฆ่าเขา

ธอร์พยายามรวบรวมพลังกำลังทั้งหมดที่มีเพื่อลุกขึ้นยืน

แต่ภาพที่ปรากฏที่ปลายหางตาของเขาคือ

ภาพแอนโดรนิคัสที่กำลังก้าวมาข้างหน้า พร้อมกับใช้มือม้งสองยกขวานขึ้นสูง
เล็งตรงมาเพื่อตัดหัวของเขาออก

ธอร์เห็นมันกับตาอันแดงกำของตัวเองแล้วว่าแอนโดรนิคัสไร้ซึ่งความเมตตา

"ข้าน่าจะทำสิ่งนี้เมื่อสามสิบปีก่อน" แอนโดรนิคัสกล่าว

แอนโดรนิคัสปล่อยเสียงร้องแห่งการประจัญบาน

เขาเหวี่ยงขวานลงมายังส่วนคอที่เปิดโล่งของธอร์

ส่วนธอร์ก็ยังคงไม่จบการต่อสู้

เขาใช้พลังงานที่มีในชุมสุดท้าย

แม้จะมีอาการเจ็บปวด

แต่เขาตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืน

แล้วรีเข้าไปจู่โจมพ่อของเขา

โดยตะครุบเขาที่ชี้โครงและดันเขาไปด้านหลัง

ผลึกเขาลงล้มหลังกระแทกพื้น

ธอร์คร่อมตัวอยู่ด้านบน

ปล้ำต่อสู้กันด้วยมือเปล่า

มันกลายเป็นการต่อสู้ด้วยการปล้ำ

แอนโดรนิคัสเอื้อมมือมาที่ลำคอของธอร์

ธอร์ต้องตกตะลึงถึงความแข็งแกร่งของเขา

ธอร์รู้สึกขาดอากาศหายใจอย่างหนักเมื่อเขาถูกบีบคอ

ธอร์จับเข้าที่เอวอย่างดิ้นรน

เพื่อเสาะหามีดสั้น

มันเป็นมีดสั้นของราชวงศ์แม็คกิลที่ราชาแม็คกิลทรงประทานมันให้กับเขา

ก่อนที่พระองค์ จะสวรรคต ธอร์ขาดอากาศหายใจอย่างรวดเร็ว

และเขารู้ว่าหากเขายังหามันไม่เจอ เขาจะต้องตายในทันที

ธอร์พบมันได้ในลมหายใจเอือกสุดท้าย

เขาใช้มือทั้งสองยกดาบสั้นขึ้นสูงและฝังมันลงไปในส่วนนอกของแอนโดรนิคัส

แอนโดรนิคัสสะดุ้งอ้าปากค้างพร้อมกับดวงตาที่ปูดโปน

จ้องมองมาด้วยสายตาแห่งความตาย

เขายังนั่งอยู่ตรงนั้นและบีบคอลูกชายอย่างต่อเนื่อง

ธอร์กำลังขาดอากาศหายใจ

เขามองเห็นดวงดาวพร่างพรูและร่างของเขาอ่อนปวกเปียก

ในที่สุด

อุ้งมือของแอนโดรนิคัสก็ถูกปลดออก

แขนของเขาตกอยู่ด้านข้างลำตัว

ดวงตาเกลือกกลิ้งไปด้านหลังและหยุดการเคลื่อนไหวใดๆ

เขาล้มตัวลงนอนอยู่ตรงนั้น ตัวแข็งค้าง สิ้นชีพ

ธอร์อัปอกหายใจหอบ

เมื่อเขาชำเลืองไปเห็นมือที่ไร้กำลังของพ่อหลุดออกจากลำคอของเขา

เขาลากตัวออกมาพร้อมกับไอสำคัญกับอากาศ

ผล็กร่างไร้วิญญาณของพ่อออกไปจากตัว

ตัวของธอร์สันไปทั้งตัว

เมื่อรู้ว่าเขาเพิ่งจะมาพ่อลงไป

เขาคิดว่ามันไม่น่าจะเป็นไปได้

ธอร์ชำเลืองไปรอบๆ

เห็นนักรบจากทั้งสองฝ่ายมองมาที่เขาอย่างตกตะลึง

ธอร์รู้สึกถึงคลื่นความร้อนอย่างมหาศาลไหลเวียนอยู่ทั่วทั้งร่าง

ราวกับว่ามันมีอะไรหมุนเวียนเปลี่ยนไปในตัวเขา

ราวกับว่าเขาได้ชำระล้างปีศาจออกจากร่าง

เขารู้สึกถึงการเปลี่ยนแปลงรู้สึกตัวเบาขึ้น

ธอร์ได้ยินเสียงดังสนั่นมาจากท้องฟ้าเสียงเหมือนกับเสียงฟ้าร้อง

เมื่อเขามองขึ้นไปก็เห็นว่า

มีก้อนเมฆขนาดเล็กสีดำทะมึนปกคลุมอยู่เหนือร่างของแอนโดรนิคัส

และกลับกลายเป็นกรวยสีดำขนาดเล็กที่หมุนวนอยู่บนพื้นดิน

มันดูเหมือนกับปีศาจร้าย

มันหมุนวนอยู่รอบตัวของพ่อ

ล้อมอยู่รอบตัวเขา

มีเสียงโหยหวนดังขึ้น

มันยกร่างของเขาขึ้นมาในอากาศ

ยกสูงขึ้นและสูงขึ้นไป

จนกระทั่งสูญหายลับตาไปในก้อนเมฆ

ธอร์เฝ้ามองด้วยอาการช็อคและสงสัยว่า

จิตวิญญาณของพ่อจะถูกลากไปยังนรกขุมไหน

ธอร์มองเห็นกองทัพของจักรวรรดิที่เผชิญหน้ากับเขา

มันเป็นกองทัพทหารหลายหมื่นนาย

พวกเขาพร้อมกับแวมตาอาฆาตแค้น

แอนโดรนิคัสผู้ยิ่งใหญ่ได้ถูกสังหารแล้ว

แต่กระนั้น

กองทัพของเขาก็ยังคงอยู่

ธอร์และทหารทั้งหมดของอาณาจักรวาทวานมีจำนวนน้อยกว่าศัตรูอยู่ราว
แม้ธอร์จะชนะการดวลกัน แต่เขาก็กำลังจะพ่ายแพ้ในศึกสงครามนี้

ฮีเร็ค

เจ้าชายเคนดริค

และสรีอกกับเจ้าชายบรอนสันต่างเดินเข้ามาเคียงข้างธอร์พร้อมกับจับดาบ

พวกเขาทุกคนพร้อมเผชิญหน้ากับกองทัพจักรวรรดิไปด้วยกัน

สัญญาณแตรถูกเป่าดังขึ้นมาจากฝั่งของจักรวรรดิ

และธอร์ก็เตรียมพร้อมจะเข้าเผชิญกับการรบครั้งสุดท้าย

เขารู้ว่าพวกเขามีโอกาสเอาชนะพวกมันได้

แต่อย่างน้อย

พวกเขาทุกคนก็จะร่วมรบไปด้วยกัน

รบไปพร้อมกับความรุ่งโรจน์อันยิ่งใหญ่

บทที่ เจ็ด

เจ้าชายริสทรงออกเดินทาง โดยมีเซลีส อิลเลพร้า เอลเด็น อินดรา โอคอนเนอร์ คอนเวน คร็อกและเซอร์น่าร่วมทางไปกับพระองค์ พวกเขาทั้งเก้าคนออกเดินทางไปยังฝั่งตะวันตก

มันเป็นเวลาล่วงเลยมาหลายชั่วโมงแล้ว

ตั้งแต่พวกเขาเห็นหุบเขาใหญ่ปรากฏขึ้นมา มันคงเป็นที่ไหนสักแห่งหนึ่ง

เจ้าชายริสทรงทราบว่าประชาชนของพระองค์คงอยู่ตรงเส้นขอบฟ้านั้น

ไม่ว่าจะเป็นหรือจะตาย

พระองค์ทรงตั้งพระทัยแน่วแน่ที่จะตามหาพวกเขาให้จงได้

เจ้าชายริสทรงรู้สึกสะเทือนใจที่ต้องประพาสผ่านไปยังภูมิภาคประเทศที่อยู่

ท้องทุ่งแห่งซาคศพอันไม่มีวันสิ้นสุด

กองพะเนิน

ของสิ่งปฏิกูลจากพวกนกที่เข้ามาหากิน

คราบดำเป็นตอตะโกจากเปลวเพลิงของมังกร

ซากศพของทหารจักรวรรดิหลายพันนายเรียงรายเป็นสายไปจนสุดขอบฟ้า

บางศพก็ยังคงมีควันครุกรุ่นอยู่

ควันจากร่างของพวกเขาลอยอบอวลไปทั่วบรรยากาศ

มันเป็นกลิ่นเหม็นที่ยากจะตัดทานได้

กลิ่นเหม็นเนื้อที่ถูกเผาที่อยู่บนดินแดนที่ถูกทำลายล้าง

ใครก็ตามที่ไม่ได้ถูกฆ่าจากลมหายใจของมังกรก็จะถูกสังหารจากการสู้นับ

มีทั้งทหารของแม็คคิลและแม็คคลาวด์นอนตายอยู่ตรงนั้นด้วยเช่นกัน

เมืองทั้งเมืองถูกทำลายล้างและเต็มไปด้วยเศษอิฐหินปูนรวมกันเป็นกองอ

เจ้าชายริสทรงส่ายพระเศียร

ดินแดนแห่งนี้ครั้งหนึ่งเคยอุดมสมบูรณ์มากมาย

แต่ตอนนี้มันถูกทำลายล้างไปแล้วจากสงครามที่เกิดขึ้น

ตั้งแต่พระองค์ขึ้นมาจากหุบเขาใหญ่เจ้าชายริสและคนอื่นๆได้มุ่งมั่นที่จะ
เมื่อพวกเขาไม่สามารถจะหามาเป็นพาหนะได้

พวกเขาจึงต้องเดินผ่านไปทางด้านของแม็คคลาวด์ขึ้นไปยังเมืองไฮแลนด์
ในตอนนี้และในที่สุด

พวกเขาก็เดินทางผ่านเข้ามาในดินแดนของแม็คคิล

ผ่านเข้ามาเห็นซากปรักหักพังและความพังพินาศ

จากลักษณะภายนอกของดินแดนนี้แล้ว

เห็นได้ว่าพวกมังกรได้เข้ามาช่วยจัดการทำลายกองทัพของจักรวรรดิ

สำหรับเรื่องนั้นแล้ว

เจ้าชายริสทรงรู้สึกสำนึกในบุญคุณ

แต่เจ้าชายริสทรงไม่ทราบว่าพระองค์จะตามหาประชาชนของพระองค์ได้ใน

หรือว่าผู้คนทุกคนในอาณาจักรวงแหวนต่างล้มตายกันไปหมดแล้ว?

จากที่ผ่านมา

มันดูเหมือนว่าน่าจะเป็นเช่นนั้น

เจ้าชายริสทรงปรารถนาที่จะเสาะหาว่า

พวกเขาทุกคนยังคงสบายดีอยู่หรือไม่

ในแต่ละครั้งที่พวกเขามาถึงสมรภูมิที่เต็มไปด้วยพวกที่ล้มตายและบาด

อิลเลพร้าและเชลีสตรวจสอดดูศพบางพวกที่ไม่ได้ถูกเผาจากเปลวไฟของ

พวกนางเดินไปตรวจจากซากหนึ่งไปอีกซากหนึ่งและพลิกศพขึ้นมา

นี่มิใช่เป็นเพราะการกระทำตามวิชาชีพของพวกนางเท่านั้น

แต่อิลเลพร้ามีจุดมุ่งหมายอื่นอยู่ในใจ

นั่นคือ

เพื่อตามหาน้องชายของเจ้าชายริส

คือเจ้าชายก็อดฟรีย์

มันเป็นจุดมุ่งหมายที่นางมีร่วมกันกับเจ้าชายริส

"พระองค์ไม่ได้อยู่ที่นี้"

อิลเลพร้าป่าวประกาศขึ้นอีกครั้ง

ขณะที่นางยืนอยู่และกำลังพลิกศพสุดท้ายที่อยู่ในสนามรบอันนี้ขึ้นมา

โดยใบหน้าของนางเต็มไปด้วยความผิดหวัง

เจ้าชายริสทรงดูออกว่าอิลเลพร้าเป็นห่วงพระอนุชาของพระองค์มากเพื่อ

พระองค์ทรงหวังว่าพระอนุชาจะสบายดีและเป็นหนึ่งในพวกที่รอดชีวิต

แต่จากการเสาะหาจากซากศพจำนวนมากหลายพันคนนี่
พระองค์ทรงมีความรู้สึกลึกๆข้างในว่าเขาอาจจะไม่รอด

พวกเขามุ่งหน้าต่อไป ออกเดินทางไปยังสนามรบ
ผ่านไปตามเนินเขาที่เรียงราย ขณะที่พวกเขาเดินทางอยู่นั้น
พวกเขาก็มองเห็นสมรภูมิจุดหนึ่งยังปลายเส้นขอบฟ้า
ตรงนั้นมีซากศพหลายพันร่างและนอนเกลื่อนกราดอยู่
พวกเขาจึงมุ่งหน้าไปที่นั่น

ขณะที่พวกเขาเดินไป อิลเลพวาก็ร้องไห้อยู่อย่างเงียบๆ เชลีส
จึงวางมือของนางลงที่ข้อมือของเพื่อน
"พระองค์ยังทรงมีพระชนม์ชีพอยู่" เชลีสพูดให้กำลังใจ
"อย่างกังวลไปเลย"

เจ้าชายริสทรงก้าวเข้ามาแล้ววางพระหัตถ์ลงบนไหล่ของนางเพื่อให้กำลังใจ
"ถ้ามันจะมีบางอย่างที่ข้ารู้เกี่ยวกับน้องชายของข้า แล้วล่ะก็"
เจ้าชายริสตรัส "เขาเป็นคนที่เอาตัวรอด เขาหาทางออกได้กับทุกเรื่อง
แม้แต่ความตาย ข้าให้สัตย์สัญญากับเจ้า
เจ้าชายก็อดฟรีย์น่าจะอยู่ในโรงเหล้าที่ไหนสักแห่ง แล้วก็กำลังเมาอยู่"
อิลเลพวาก็หัวเราะทั้งน้ำตาแล้วจึงเช็ดมันออกไป
"ข้าก็หวังเช่นนั้น" นางกล่าว

"มันเป็นครั้งแรกที่ข้าคาดหวังเช่นนั้นจริงๆ"
พวกเขายังคงเดินทางต่อไปอย่างเศร้าซึมและเงียบงัน
ผ่านไปยังดินแดนที่รกร้างว่างเปล่า
แต่ละคนต่างหลุดเข้าไปในห้วงความคิดของตนเอง
ภาพของหุบเขาใหญ่ยังคงติดตราตรึงอยู่ในพระทัยของเจ้าชายริส
พระองค์ไม่สามารถจะห้ามปรามมันได้ พระองค์ทรงคิดไปถึง
สถานการณ์อันสิ้นหวังที่พระองค์ทรงผ่านมา
แล้วทรงรู้สึกตื่นตันซาบซึ้งกับเชลีสที่หากนางไม่ปรากฏตัวขึ้นแล้วนั้น

พระองค์ก็จะยังคงติดอยู่ข้างล่างนั้นและก็น่าจะจบชีวิตไปแล้วเป็นแน่แท้
เจ้าชายริสทรงเอื้อมพระหัตถ์ไปจับกับมือของเซลีส

และทรงแย้มสรวลเมื่อพวกเขาทั้งสองคนจับมือและเดินไปด้วยกัน
เจ้าชายริสทรงรู้สึกประทับใจกับความรักและความทุ่มเทที่นางมีให้กับพระ
ความเต็มอกเต็มใจที่ข้ามทั้งดินแดนมา เพื่อช่วยชีวิตพระองค์

พระองค์ทรงท่วมท้นไปด้วยความรู้สึกรักอันแรงกล้าของความรักที่มีต่อนาง
พระองค์ทรงแทบจะอดพระทัยไม่ไหวเพื่อรอคอยช่วงเวลาที่เขาจะได้
ค้ทรงตัดสินใจแล้วว่าทรงปรารถนาที่จะใช้ชีวิตอยู่กับนางไปตลอดกาล

พระองค์ทรงรู้สึกถึงความจงรักภักดีที่มีต่อนางซึ่งไม่เหมือนกับที่พระองค์
และเมื่อใดก็ตามที่เวลานั้นมาถึง

พระองค์ทรงปฏิญาณว่าจะขอนางแต่งงาน

พระองค์จะประทานแหวนของพระมารดา

ซึ่งพระมารดาพระราชทานให้กับพระองค์เพื่อมอบให้กับยอดรักแห่งชีวิตเมื่

"ข้าไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเจ้าข้ามทั้งอาณาจักรวงแหวนมาเพื่อข้า"

เจ้าชายริสตรัสกับนาง

นางยิ้ม

"มันไม่ได้ไกลเท่าไร" นางตอบ

"ไม่ไกล ึ่งหรือ?" พระองค์ตรัสถาม

"เจ้าเสียงชีวิตเสียงอันตรายข้ามผ่านดินแดนทั้งที่มีสงคราม

ทั้งดินแดนที่เสียหายมา

ข้าเป็นหนี้เจ้าเกินกว่าที่ข้าจะเอ่ยออกมาเป็นคำพูดได้"

"พระองค์ทรงไม่ได้เป็นหนี้อะไรข้าเลย

ข้าแค่มีความสุขที่เห็นว่าพระองค์ทรงมีพระชนม์ชีพอยู่"

"พวกเราทุกคนเป็นหนี้เจ้า" เอลเด็นพูดแทรกเข้ามา

"เจ้าช่วยชีวิตพวกเราทุกคนไว้

พวกเราทุกคนคงจะติดอยู่ข้างล่างนั้นด้านหลังของหุบเขาใหญ่ไปชั่วนิรันดร์"

"พูดถึงเรื่องการเป็นหนี้แล้ว ข้ามีเรื่องหนึ่งที่จะต้องปรึกษาท่าน"
ครีอกกล่าวกับเจ้าชายริส

เขาเดินกระโดดกระเผลกขึ้นมาเคียงข้างกับพระองค์
ตั้งแต่ฮิลเลพราได้เข้าเผือกที่ขาของเขาตั้งแต่บทยอดของหุบเขาใหญ่
ครีอกอย่างน้อยๆ ตอนนี้ก็สามารถเดินได้ด้วยตัวเอง

"พระองค์ช่วยชีวิตข้าเอาไว้ตอนที่อยู่ข้างล่างนั้น
ซึ่งมันมากกว่าหนึ่งครั้ง" ครีอกยังคงกล่าวต่อไป

"มันค่อนข้างเป็นเรื่องที่โง่งมสำหรับพระองค์
หากตรัสถามในมุมมองข้าแต่พระองค์ก็จะทรงทำมันอยู่ดี
ข้าไม่คิดว่าข้าจะเป็นหนี้พระองค์แล้วกระมัง"

เจ้าชายริสสายพระเศียร
ทรงจับได้จากเสียงอันแหบห้าวและความพยายามที่จะขอบคุณพระองค์อยู่
"ข้าไม่รู้ว่าเจ้ากำลังพูดประชดประชันข้าหรือว่ากำลังขอบคุณข้าอยู่"

เจ้าชายริสตรัส
"ข้ามีวิถีของข้า" ครีอกกล่าว "ข้ากำลังจะเผ่าระวังหลังให้พระองค์
นับต่อแต่นี้เป็นต้นไป ไม่ใช่เพราะว่าข้าชอบในตัวพระองค์
แต่นั้นเป็นเพราะทำตามความรู้สึก ทำตามคำเรียกร้องของตัวข้าเอง"

เจ้าชายริสทรงสายพระเศียร ทรงรู้สึกงุนงงจากคำพูดของครีอก
ซึ่งมันเป็นเช่นนั้นอยู่เสมอๆ

"อย่ากังวลไปเลย" เจ้าชายริสตรัส "ข้าก็ไม่ชอบเจ้าเช่นกัน"
พวกเขาทุกคนยังคงมุ่งหน้าเดินทางต่อไป ทุกคนต่างรู้สึกผ่อนคลาย
รู้สึกมีความสุขที่ยังคงมีชีวิตอยู่ มันรู้สึกดีที่ได้มาอยู่เหนือพื้นดิน
เพื่ออยู่อีกด้านหนึ่งของอาณาจักรวงแหวน ทุกคน

ยกเว้นคอนเวนไปที่เดินไปอย่างเงิบงันและแยกตัวออกไปจากคนอื่นๆ
เขาเก็บเนื้อเก็บตัวอยู่กับตัวเองนับตั้งแต่การตายของฝาแฝดของเขาในอา
ไม่มีสิ่งใดแม้แต่การรอดพ้นจากความตายจะทำให้เขาลืมเลือนนั้นออกจาก

เจ้าชายริสทรงนึกย้อนไปถึงช่วงเวลาที่อยู่ด้านล่างของหุบเขาใหญ่
ตอนที่คอนเว่นพาตัวเองเข้าสู่อันตรายอย่างวู่วาม
กับช่วงเวลาที่เขาเกือบจะฆ่าตัวเองจากการเข้าไปช่วยเหลือผู้อื่น
พระองค์ทรงเป็นห่วงเขา

เจ้าชายริสทรงไม่ต้องการเห็นเขาแปลกแยกจากคนอื่นและหลุดเข้าไปอยู่กับ

เจ้าชายริสทรงเดินเข้ามาอยู่เคียงข้างกับเขา

“เจ้าต่อสู้อย่างกล้าหาญที่ด้านล่างนั้น” เจ้าชายริสตรัสกับเขา

คอนเว่นยกไหล่ขึ้นและมองลงไปยังพื้นดิน

เจ้าชายริสทรงพยายามส่งสมองพระองค์ให้หาเรื่องราวอะไรขึ้นมา

ในขณะที่พวกเขาเดินไปในความเงียบ

“เจ้ามีความสุขไหมที่จะได้กลับบ้าน?”

เจ้าชายริสตรัสถาม

“เพื่อเป็นอิสระ?”

คอนเว่นหันไปและจ้องมองพระองค์ด้วยใบหน้าที่เฉยเมย

“ข้าไม่ได้กลับบ้าน ข้าไม่ได้มีอิสระ น้องชายของข้าตายไปแล้ว

และข้าก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะมีชีวิตอยู่โดยปราศจากเขา”

เจ้าชายริสทรงรู้สึกเย็นวาบไปกับคำพูดของเขา

เห็นได้ชัดว่าคอนเว่นยังคงเติมเต็มไปด้วยความเศร้าโศก

เขาเก็บมันไว้อย่างกับเป็นตราประทับแห่งเกียรติยศ

คอนเว่นดูเหมือนจะเป็นคนตายที่เดินได้ ดวงตาของเขาว่างเปล่า

เจ้าชายริสระลึกถึงช่วงเวลาที่พวกเขาเต็มไปด้วยความเบิกบานใจ

เจ้าชายริสทรงเห็นว่าความเศร้าโศกเขาเขาช่างลึกกล้า

เขาจมดิ่งอยู่กับความรู้สึกที่อาจจะไม่มีทางที่จะจุดดึงเขาขึ้นมาได้

เจ้าชายริสทรงสงสัยว่าสิ่งใดกันที่หลอมรวมกันในตัวของคอนเว่น

มันเป็นครั้งแรกที่พระองค์มิได้นึกถึงสิ่งอื่นใด

พวกเขาเดินทางไปเรื่อยๆ

หลายชั่วโมงผ่านไป

พวกเขาก็มาถึงยังอีกสมรภูมิหนึ่ง

พวกเขาเดินผ่านไหล่ชนไหล่ไปกับพวกซาคศพ

อิลเลพร้าและเซลีสและคนอื่นๆ เริ่มการจัดกระจายกันไปตามศพต่างๆ

พลิกมันขึ้นมาดูและมองหาร่องรอยของเจ้าชายก็อดฟรีย์

“ข้าเห็นว่ามัทหารของแม็คกิลมากกว่าในสนามรบนี้”

อิลเลพร้ากล่าวออกมาอย่างมีความหวัง

“และก็ไม่มีไฟจากลมหายใจมังกร บางทีเจ้าชายก็อดฟรีย์อาจจะอยู่ที่นี้”

“เจ้าชายริสทอดพระเนตรขึ้นไปเห็นซาคศพหลายพันซาคและทรงสงสัย

ถึงแม้ว่าพระอนุชาจะอยู่ที่นี้ พวกเขาจะมีวันหาพระองค์ได้พบหรือไม่

เจ้าชายริสทรงกระจายตัวออกมาและทรงเดินไปจากซาคหนึ่งไปสู่อีกซาค

คนอื่นๆก็ทำเช่นเดียวกัน

พวกเขาพากันพลิกศพดู

พระองค์ทอดพระเนตรเห็นใบหน้าประชาชนของพระองค์ แต่ละใบหน้าๆ

มีบางคนที่พระองค์ทรงจดจำได้

แต่บางคนก็ทรงจำไม่ได้

ที่พระองค์เคยรู้จักและต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่มาด้วยกันเพื่อพระบิดา

เจ้าชายริสสทรงตกตะลึงไปกับความเสียหายที่เกิดขึ้นกับบ้านเกิดของพระองค์

มันเหมือนกับมีโรคราบาดและพระองค์ก็ทรงหวังว่ามันจะผ่านไปในปีที่สุด

พระองค์ทอดพระเนตรเห็นการสู้รบ สงครามและซาคศพมาชั่วชีวิต

พระองค์ทรงพร้อมแล้วที่จะตั้งหลักกับชีวิตที่มีความผาสุก

เพื่อสมานแผลและเสริมสร้างอะไรๆ ขึ้นมาอีกครั้ง

“ทรงนี้!” อินดราตะโกนขึ้น เสียงของนางเต็มไปด้วยความตื่นเต้น

นางยืนอยู่ที่ร่างๆ หนึ่งและจ้องมองลงไป

อิลเลพร้าหันไปดูและวิ่งเข้าไปหา

จากนั้นทุกคนก็ต่างเข้ามารวมตัวกันรอบๆ

นางคุกเข่าอยู่ตรงข้างร่างนั้นและมีน้ำตาอาบท่วมใบหน้า

เจ้าชายริสทรงคุกเข่าดูข้างๆ นางและทรงอ้าพระโอษฐ์เมื่อเห็นพระอนุชา

เจ้าชายก็อดฟรีย์

พระอัครของพระองค์ไหล่ออกมา พระเนตรปิดสนิท พระองค์ดูซีดมาก

พระหัตถ์เป็นสีฟ้าด้วยความเย็นเยือก พระองค์ดูเหมือนจะไร้ชีวิต
อิลเลพราชะโงกตัวเข้าไปสั่นพระองค์ช้าแล้ว ข้าอีก
แต่พระองค์ก็ไม่ตอบสนอง

“เจ้าชายก็อดฟรีย์! ได้โปรดเกิด! ตื่นเกิด! นี่ข้าเอง! อิลเลพรา!
เจ้าชายก็อดฟรีย์!”

นางเขย่าพระองค์ช้าแล้วช้าเล่า แต่พระองค์ยังมีทรงตื่นขึ้นมา
ในที่สุด นางหันไปหาคนอื่นๆ อย่างบ้าคลั่ง นางมองไปยังสายเข็มขัด
“ลูกไวน์ของท่าน!” นางออกคำสั่งกับโอคอนเนอร์
โอคอนเนอร์จับเข้าที่เอวของเขาอย่างนุ่มนวลและรีบเอามันออกมาอย่าง
ก่อนที่จะส่งมันให้กับอิลเลพรา

นางรับมันไปและถือไว้เหนือพระพักตร์ของเจ้าชายก็อดฟรีย์
จากนั้นจึงเทลงไปในพระโอษฐ์

นางยกพระเศียรขึ้นมาและเปิดพระโอษฐ์ออกและเทมันลงไปยังพระชิวหา
จากนั้น มีการตอบสนองขึ้นอย่างทันทีทันใด

เมื่อเจ้าชายก็อดฟรีย์ทรงเลียเข้าที่พระโอษฐ์และทรงกลืนเครื่องดื่มนั้น
พระองค์ทรงกระแอม

จากนั้นจึงทรงลุกขึ้นนั่งและทรงคว้าเอาลูกไวน์ไปทั้งๆที่พระเนตรปิดอยู่แล้ว
ทรงดื่มเข้าไปเรื่อยๆ จนกระทั่ง

พระองค์ทรงนั่งตัวตรงขึ้นมาพระองค์ค่อยๆ
เปิดพระเนตรออกและเช็ดพระโอษฐ์ด้วยด้านหลังของพระหัตถ์

พระองค์ทอดพระเนตรไปรอบๆ อย่างสับสน
อย่างไรทิศทางและทรงเรอออกมา

อิลเลพราร้องออกมาด้วยความปิตินางเอนตัวเข้าไปแลเข้าไปสวมกอด
"ท่านยังมีชีวิตอยู่!" นางร้องอุทานเสียงดัง

เจ้าชายริสทรงถอนหายใจด้วยความปลดปล่อย
ในขณะที่พระอนุชาทอดพระเนตรไปรอบๆ อย่างสับสน

พระองค์ผู้มีชีวิตชีวามากขึ้น

เอลเดินละเชอร์นำเข้ามาพุงเจ้าชายก็อดฟรีย์เข้าที่บริเวณบ่าและยกพุงเจ้าชายก็อดฟรีย์ทรงยืนอย่างโอเนนในตอนแรก

จากนั้นพระองค์ทรงตีเครื่องตีมาจากวงไวน์และทรงใช้ด้านหลังของพระหัตถ์ชิดเข้ากับพระโอษฐ์

เจ้าชายก็อดฟรีย์สอดพระเนตรไปรอบๆ ด้วยสายพระเนตรที่พร่ามัวและเหนื่อยล้า

“เขาอยู่ที่ไหน?”

พระองค์ตรัสถาม

ทรงยกพระหัตถ์ขึ้นขนาดคลึงพระเศียรซึ่งถูกเฝียกันอย่างแรง

พระองค์ทรงหรีพระเนตรด้วยความเจ็บปวด

อิลเลพราเผ่าดูบาดแผลอย่างผู้ชำนาญ

นางใช้มือจับไปตรงนั้นและพบว่ามียรอยเลือดที่แห้งติดอยู่ที่พระเกศา

"พระองค์มีบาดแผล" นางกล่าว " แต่พระองค์ควรจะภูมิใจว่ายังคงมีชีวิตอยู่และปลอดภัยดีแล้ว"

เจ้าชายก็อดฟรีย์ทรงเดินโซเซ จนคนอื่น ๆ เขามาจากพระองค์ไว้

"อาการไม่สาหัส"

นางกล่าวขณะกำลังตรวจดูอาการ

"แต่พระองค์ต้องการเวลาพักผ่อน"

นางเอาผ้าพันแผลออกมาจากบันเอวและเริ่มพันมันรอบพระเศียรเข้าไป

เจ้าชายก็อดฟรีย์ทรงสะดุ้งและทอดพระเนตรมายังนาง

จากนั้นพระองค์จึงทอดพระเนตรและพิจารณาไปยังซากศพทั้งหมด

ดวงพระเนตรถึงกับเบิกกว้าง

"ข้าราชการชีวิต" พระองค์ตรัส " ข้าไม่อยากจะเชื่อเลย"

"เจ้าทำสำเร็จ"

เจ้าชายริสตรัส

พร้อมกับใช้พระหัตถ์ตบลงที่พระอังสาของพระอนุชาอย่างมีความสุข

"ข้ารู้ว่าเจ้าจะต้องรอด"

อิลเลพราเข้ามาสวมกอดพระองค์

กอดรัดพระองค์ไว้

และพระองค์ก็กอดนางกลับมาอย่างซึ้งๆ

การเป็นฮีโร่ มันรู้สึกแบบนี้เอง" เจ้าชายก็อดฟรีย์ทรงสังเกตเห็น
จากนั้นคนอื่นๆ ก็พากันหัวเราะ "เอาเครื่องดื่มแบบนี้มาให้ข้าอีก"

พระองค์ตรัสขึ้น "บางที ข้าจะทำมันบ่อยขึ้นกว่าเดิม"

เจ้าชายก็อดฟรีย์ทรงดื่มเข้าไปอีกใหญ่ จนในที่สุด

พระองค์ก็ทรงเริ่มเดินไปกับพวกเขา โดยเอนตัวไปทางอิลเลพร่า

พระองค์ทรงโอบไหล่ของนางเพื่อช่วยทรงตัวของพระองค์

"แล้วคนอื่นๆ อยู่ที่ไหนหรือ?"

เจ้าชายก็อดฟรีย์ตรัสถามเมื่อทรงเดินไป

"พวกเราไม่รู้" เจ้าชายริสตรัส "สักแห่งหนึ่งในด้านตะวันตก
ข้าหวังไว้เช่นนั้น นั่นคือที่ที่พวกเรากำลังมุ่งหน้าไป

เราเดินทางไปยังราชสำนักเพื่อดูว่าใครอาศัยอยู่ที่นั่น"

เจ้าชายริสทรงดื่มอีกอีกโตในขณะที่พระองค์พยายามแปลงเสียงเป็นคำ
ประชานของพระองค์ได้มีชะตากรรมเหมือนกับเจ้าชายก็อดฟรีย์

พระองค์คิดถึงธอร์และ พระเชษฐภคินี ราชีนีเกวินโดลินและพระเชษฐา

เจ้าชายเคนดริคและอีกหลายๆ คนที่พระองค์ทรงรัก

แต่พระองค์ทรงทราบว่ากองกำลังทหารจักรวรรดิขนาดใหญ่ยังคงอยู่เบื้อง

และจากการ ที่พระองค์ทอดพระเนตร

พิจารณาจำนวนผู้ที่ล้มตายและบาดเจ็บ พระองค์ทรงมีความรู้สึกลึกๆ

ว่าสิ่งที่แย่ที่สุดคงยังไม่มาถึง

บทที่ แปด

ธอร์กริน เจ้าชายเคนดริก เจ้าชายบรอนสัน อีเร็ค

และสรีอกยีนเรียงแถวหน้ากระดานอย่างเป็นทางการเป็นหน้าหนึ่งใจเดียวกันเพื่อเผชิญ

โดยมีทหารของพวกเขายืนแถวอยู่ด้านหลังพร้อมด้วยอาวุธครบครัน

พวกเขาเตรียมพร้อมที่จะเข้าเผชิญหน้ากับการเข้าโจมตีกองกำลังของจักร

ธอร์รู้ว่านี่จะเป็นการจู่โจมที่ต้องสังเวชีชีวิต

มันจะเป็นการต่อสู้ครั้งสุดท้ายในชีวิตนี้ แต่กระนั้น เขาก็ไม่เสียดาย

เขาจะตายอยู่ที่นี้เพื่อเผชิญหน้ากับศัตรูด้วยเท้าทั้งสอง ด้วยดาบในมือ

กับเหล่าพี่น้องทหารที่อยู่เคียงข้างกันเพื่อปกป้องบ้านเกิดเมืองนอน

เขาได้รับโอกาสที่จะชดเชยในสิ่งที่เคยทำผิดไปตอนที่เข้ามาสู้รบกับพวกเด

มันไม่มีอะไรที่เขาจะร้องขอมากไปกว่านี้อีกแล้ว

ธอร์คิดถึงราชินีเกวินโดลิน

เขาเพียงปรารถนาว่าเขาจะมีเวลาเพื่อพระนางได้มากกว่านี้

เขาอธิษฐานให้สตีเฟเฟนนำตัวพระนางมาได้อย่างปลอดภัยและให้พระนาง

เขารู้สึกถึงความเด็ดเดี่ยวในการต่อสู้

เพื่อสังหารพวกจักรวรรดิให้มากที่สุดเท่าที่เขาจะทำได้

และเพื่อป้องกันพวกมันไม่ให้เข้าไปทำอันตรายพระนาง

ขณะที่ธอร์ยืนอยู่ตรงนั้นเขาสามารถสัมผัสได้ถึง

ความเป็นหน้าหนึ่งใจเดียวกันของเหล่าพี่น้องที่ไม่มี ความเกรงกลัวใดใดทั้ง

ทหารฝีมือดีที่สุดแห่งอาณาจักรวงแหวน

เป็นอัศวินที่เยี่ยมยอดที่สุดของกองรบเงิน

กองรบแม็คคิล

และจากกองพลทหารซิลเลียน พวกเขาทั้งหมดรวมตัวกันเป็นหนึ่งเดียว

ไม่มีใครขยับถอยหนีเพราะความกลัว ไม่ว่าผลที่ออกมาจะเป็นอย่างไร

พวกเขาทุกคนก็เตรียมตัวที่จะสละชีวิตรเพื่อปกป้องบ้านเกิดเมืองนอน

พวกเขาทุกคนให้ความสำคัญกับเกียรติยศและอิสรภาพเหนือกว่าการมีชีวิต
ธอร์ได้ยินเสียงแตรดังมาจากจักรวรรดิตั้งไล่ขึ้นมาตามแถว
เขาเห็นทหารเป็นจำนวนนับไม่ถ้วนที่เดินเรียงแถวอย่างแม่นยำในแต่ละขบวน
นี่คือทหารที่ผ่านการฝึกฝนให้อยู่ในระเบียบ
ทหารที่มีผู้บัญชาการที่ไร้ความปรานี
ซึ่งผู้ที่พร้อมต่อสู้สังเวชชีวิตทหารที่มีอยู่ทั้งหมด
มันเปรียบเหมือนเครื่องจักรที่หล่อลื่นมาอย่างดี
ที่พวกเขาถูกฝึกฝนมาให้สานต่ออุดมการณ์ต่อไป
แม้ว่าผู้นำสูงสุดจะจบชีวิตลงแล้ว
ผู้บัญชาการคนใหม่ที่ยังไม่ได้รับการแต่งตั้งก็ก้าวเข้ามางอทัพทั้งหมด
ทหารของพวกเขามีขนาดใหญ่และมีจำนวนมากมานับไม่ถ้วน
ธอร์รู้ว่าไม่มีหนทางใดที่พวกนั้นจะพ่ายแพ้แก่ทัพของเขาที่มีทหารจำนวน
แต่นั้นมันไม่สำคัญอีกต่อไปแล้ว มันไม่สำคัญว่าพวกเขาจะอยู่หรือตาย
สิ่งที่สำคัญคือพวกเขาจะตายอย่างไร พวกเขาเลือกที่จะตายอยู่บนลำแข็ง
ตายอย่างลูกผู้ชายผู้ทรงสำหรับการโจมตีครั้งสุดท้าย
"เราจะรอให้พวกมันมาถึงเราหรือไม่?" อีเร็คถามขึ้นเสียงดัง
"หรือเราจะส่งการต้อนรับจากแม่คิลไปให้มัน?"
ธอร์ยิ้มขึ้นมาพร้อมกับคนอื่นๆ
มันไม่มีอะไรเหมือนกับกองทัพเล็กๆที่เข้าสู่โจมตีกองทัพขนาดมหึมา
มันเป็นความสะเพร่าแต่ก็แฝงไปด้วยความกล้าหาญอันสูงส่ง
ทันใดนั้น
ธอร์และสหายทุกคนต่างปลดปล่อยเสียงร้องแห่งการประจัญบาน
พวกเขารวมกันเป็นหนึ่งเดียว และต่างก็รีเข้าไปสู่โจมตี
เร่งไปด้วยเท้าทั้งสอง รีบเร่งเข้าไปปิดระยะทางระหว่างกองทัพทั้งสอง
เสียงร้องแห่งการประจัญบานดังก็ก้องไปทั่ว
ส่วนกองทัพที่เหลือก็ตามมาอยู่ข้างหลัง ธอร์ยกดาบขึ้นสูง

และวิ่งไปเคียงข้างกับพี่น้องทหารด้วยหัวใจที่เต้นระทึก

สายลมเย็นเยือกพัดผ่านสัมผัสกับใบหน้าของเขา

นี่มันคือความรู้สึกของการต่อสู้

มันทำให้เขาย้อนคิดไปถึงความรู้สึกของการได้มีชีวิตอยู่ว่าเป็นอย่างไร

ทั้งสองกองทัพพร้อมเข้าสู่โจมตี

ต่างก็รีเข้าหากันด้วยความเร็ว

เตรียมพร้อมที่จะฆ่าสังหารอีกฝ่าย

ในช่วงเวลาที่พวกเขาพบกันยังใจกลางสนามรบ

เสียงอาวุธที่กระทบกันก็ดังสนั่นไปทั่ว

ธอร์ตีฝ่าออกไปจนเจ้าไปอยู่ยังศูนย์หน้าของทหารจักรวรรดิซึ่งถืออาวุธ

หลาวและทวน ธอร์ฟันหลาวขาดออกครึ่งหนึ่ง จากทหารเข้ามาปะทะเขา

จากนั้นจึงแทงเข้าตรงช่องท้องของเขา

ธอร์หลบและเบี่ยงตัวออกไปจากปลายของทวนที่แทงมายังเขาที่ละหลา

เขาเหวี่ยงดาบออกไปหมุนวนไปในทุกทิศทาง

ฟันลงยังอาวุธเหล่านั้นให้ขาดออกเป็นครึ่ง

พร้อมกับเสียงของมันที่แตกออกเป็นเสียงๆ

เขาทั้งเตะและใช้ศอกกระทิงกับทหาร

ให้ออกไปจากทางของเขา

เขาใช้หลังมือที่สวมถุงมือเหล็ก

เขาเตะอีกคนหนึ่งเข้าที่ขาหนีบ

ใช้ศอกกระทิงอีกคนที่ขากรรไกร

ใช้หัวเข่าชนเข้ากับอีกคน

แทงเข้ากับอีกคนหนึ่ง

หมุนเหวี่ยงตัวฟาดดาบลงอีกคนหนึ่ง

เขาเข้ามาใกล้กับค่ายทหารแล้ว

ธอร์เหมือนเป็นหนึ่งเครื่องจักรติดพลังจากคนไปเดียวที่กรุยทางอันมโหฬาร

รอบๆ

ตัวเขาเหล่าพี่น้องกองรบก็กระทำเช่นเดียวกัน

พวกเขาต่อสู้ด้วยความเร็วอันเหลือเชื่อ

พร้อมกับประสิทธิภาพและพลังกำลังอันมหาศาลกับจิตวิญญาณอันสูงส่ง

แม้ว่าศัตรูจะมีจำนวนเหนือกว่ามาก

แต่พวกเขา ก็โหมทะยานเข้าไปสู่อีกกองทัพที่มีขนาดมโหฬาร

มันก็เห็นได้ชัดว่าการต่อสู้ครั้งนี้เป็นหนทางอันไร้ประโยชน์
มันกินเวลานานอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้
ไม่ว่าพวกเขาจะสังหารทหารไปได้สักเท่าไร
เส้นขอบฟ้านั้นก็ยังคงเต็มไปด้วยแถวของทหารจักรวรรดิที่ไม่มีที่สิ้นสุด
ในขณะที่ธอร์และคนอื่นๆเริ่มรู้สึกอ่อนล้า
แต่ทหารจักรวรรดิที่เข้ามาใหม่มีเรี่ยวแรงมีความสดใหม่และหลังไหลกันม
ธอร์กำลังสูญเสียโมเมนตัม
เขาไม่สามารถปิดป้องอาวุธได้เร็วอย่างที่เคย ทันใดนั้น
ดาบอันหนึ่งก็พุ่งเข้าที่หัวไหล่ของเขา ธอร์ร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด
เมื่อมีเลือดไหลทะลักจากแขนของเขา
จากนั้นเขาก็ถูกศอกกระทุ้งเข้ายังซี่โครง
และมีขวานศึกที่พร้อมจะฟาดตรงลงมายังเขา ซึ่งธอร์ก็ยกโล่ขึ้นบังเอาไว้
ซึ่งหากเขายกโล่ขึ้นมาเข้าไปเพียงแค่วินาทีมันก็จะไม่ทันการณ์
ธอร์เริ่มจะยอมจำนน เขามองไปรอบๆ ก็เห็นว่าคนอื่นๆ
ก็เป็นไปในลักษณะเดียวกัน สมรภูมิกำลังเปลี่ยนทิศอีกครั้ง
โศกประสาทของธอร์กำลังเต็มไปด้วยเสียงร้องแห่งความตายจากทหารขอ
หลังจากการต่อสู้มาหลายชั่วโมงพวกเขาก็เริ่มพ่ายแพ้จนในที่สุดพวกเขาก็
ธอร์เงยหน้าขึ้นไปมองยังสรวงสวรรค์
เขาพยายามอย่างเต็มที่ที่กำลังจะรวบรวมขอพลังอำนาจใดๆ
ที่เขายังคงพอมือเหลืออยู่ แต่พลังดูดรีด ของเขาก็ไม่ตอบสนอง
เขาได้สูญเสียพลังมากเกินไป ในช่วงเวลาที่เขายู่กับแอนโดรนิคัส
เขารับรู้มันได้ เขาต้องการเวลาสำหรับเยียวยารักษา
เขาสังเกตดูอาร์กอนที่อยู่ในสมรภูมิ
และพบว่าเขาก็ไม่มีพลังมากอย่างที่เคย หลังจากที่ต่อสู้กับราฟิ
ส่วนอลิสแตร์ก็ดูเหนื่อยอ่อนเช่นกัน
พลังของเธอได้ถูกใช้ไปในการคืนชีพให้กับอาร์กอน

พวกเขาไม่มีแผนสำรองอื่นใด นอกไปจากพล่อกำลังจากศาสตราวุธ
ธอร์แหงนหน้าขึ้นไปยังสรวงสวรรค์พร้อมปล่อยเสียงกู่ร้องประจัญบาน
เขาพร้อมแล้วสำหรับสิ่งที่แปลกออกไป สำหรับบางสิ่งที่จะเปลี่ยนแปลง

ได้โปรดเกิดพระผู้เป็นเจ้า เขาสวดภาวนา
ข้าขอร้องให้พระองค์ให้ทรงช่วยเหลือพวกเราทั้งหมดในวันนี้
ข้าขอฟังฟังพระองค์ ไม่ใช่กับมนุษย์ผู้ใด ไม่ใช่พลังอำนาจของข้า
แต่เป็นพลังอำนาจของพระผู้เป็นเจ้า

ได้โปรดส่งสัญญาณแสดงพระอำนาจแห่งพระองค์ด้วยเถิด
ทันใดนั้น ธอร์ถึงกับต้องตกตะลึง

เมื่อทั่วทั้งบรรยากาศเต็มไปด้วยเสียงคำรามที่ดังสนั่นหวั่นไหว
มันเป็นเสียงดังที่เหมือนจะแยกทั้งสรวงสวรรค์ออกจากกัน

หัวใจของธอร์เต้นระรัวขึ้นในทันใดเมื่อเขาจำเสียงนั้นได้
เขามองขึ้นไปท้องฟ้าและเห็นเพื่อนของเขา โผบินตัดหมู่เมฆให้แยกจากกัน
นั่นคือ ไมโครเฟิล

ธอร์รู้สึกตกตะลึงอย่างสุดขีดและทั้งสุขใจที่เห็นว่าไมโครเฟิลยังมีชีวิตอยู่
ที่เห็นว่ามันเป็นอิสระ และที่นางได้กลับมายังอาณาจักรวงแหวนอีกครั้ง
บินกลับมาหาเขา

มันรู้สึกเหมือนส่วนหนึ่งของเขาที่ขาดหายไปได้ย้อนคืนกลับมา
ที่น่าแปลกใจมากไปกว่านั้นคือ ธอร์เห็นมังกรตัวที่สอง

เขาเป็นมังกรตัวผู้ที่ดูสวยงาม เขามีเกล็ดสีแดงซีด รูปร่างใหญ่โต
มีดวงตาเรืองแสงสีเขียวและดูท่าทางดุร้ายกว่าไมโครเฟิล

ธอร์มองพวกเขาทะยานในอากาศ
บินผ่านเข้าออกหมู่เมฆและโฉบพุ่งตัวตรงลงมาหาเขา

ธอร์รับรู้ว่คำอธิษฐานของเขาได้รับการตอบรับแล้ว
ไมโครเฟิลยกปีกของนางขึ้น พร้อมกับโค้งคอไปด้านหลังและกรี๊ดร้อง

และมังกรที่อยู่ข้างๆ ก็ทำเช่นเดียวกัน

พวกเขาทั้งสองพ่นกำแพงแห่งไฟลงใส่ทัพจักรวรรดิทั้งกองทัพ
ไฟลุกโชนสว่างไสวไปทั้งฟ้า วันอันหนาวเย็นกลายเป็นบอบอุ่มในทันที
แล้วจึงกลับกลายเป็นเร้าร้อน

กำแพงไฟอันร้อนระอุแล้วระลอกเล่าหมุนวนเป็นเกลียวโหมเข้าไปกองทัพออร์ยกแซนขึ้นกำบังใบหน้าของเขา

พวกมังกรโฉบตีมาจากด้านหลัง เปลวเพลิงจึงไม่เข้ามาถึงตัวออร์ยกแต่กระนั้น กำแพงแห่งไฟก็อยู่ใกล้เขาพอที่จะทำให้ออร์ยรู้สึกถึงความร้อนจนแซนของเขาถูกเผาจนไหม้

เสียงร้องของทหารหลายพันดังขึ้นสู่ฟากฟ้า ในขณะที่กองทัพของจักรวรรดิที่ละหน่วยๆ ถูกเผาไปที่ละกองๆ ทหารนับหมื่นๆ ต่างกรี๊ดร้องด้วยชีวิต

พวกเขาพากันวิ่งหนีแต่ไม่มีที่ใดจะหนีไปได้พ้น พวกมังกรไม่ปราณีผู้ใด พวกเขากำลังออกล่าและกำลังเต็มไปด้วยความเดือดดาล และพร้อมแล้วสำหรับการแก้แค้นให้พวกจักรวรรดิถึงแก่ความหายนะ

ทหารจักรวรรดิอีกหน่วยและต่อไปอีกทีละหน่วยต่างพากันทูลักทูลล้มทหารที่ยังเหลืออยู่ก็เข้าเผชิญหน้ากับออร์ยกอย่างลนลานและเผ่นหนีไป พวกเขาพยายามหาทางหนีมังกรทั้งสองที่บินสลับกับไปมาในท้องฟ้าและพ

แต่พวกนั้นก็ได้แต่วิ่งเข้าไปหาความตายของตนเอง เมื่อพวกมังกรไม่ประสงค์ให้เหลือผู้ใดไว้และยังพยายามที่จะกำจัดพวกเขาในไม่ช้า

ออร์ยกก็พบว่าเขากำลังเผชิญหน้ากับทุ่งที่ว่างเปล่าที่เต็มไปด้วยควันไฟสีดำกลิ่นของเนื้อหนังที่เผาไหม้อบอวลไปทั่วจากลมหายใจของมังกร และกลิ่นของกำมะถัน เมื่อก่อนเมฆยกตัวสูงขึ้น

พวกเขาก็สามารถมองเห็นพื้นที่ข้างหน้าพวกเขาได้ชัดเจน พื้นที่ว่างเปล่าที่ถูกเผาจนไหม้เกรียม ไม่มีผู้ใดรอดชีวิต ทั้งต้นหญ้าและต้นไม้ต่างกลับกลายเป็นเถาถ่านและเป็นรอยไหม้สีดำ

ทหารจักรวรรดิที่พวกเขาไม่อาจจะเอาชนะได้เมื่อไม่กี่นาทีก่อน
ตอนนี้หายสาบสูญไปหมดแล้ว

ธอร์ยังคงยืนหนึ่งอย่างตะลึงงันพร้อมกับความปิติสุข เขายังคงมีชีวิตอยู่
พวกเขาทั้งหมดรอดชีวิต อาณาจักรวงแหวนเป็นอิสระแล้ว ในที่สุด
พวกเขาก็ได้รับอิสรภาพ

ไมโครเฟิลโอบตัวลงมาและนั่งอยู่ด้านหน้าธอร์
นางลดหัวต่ำลงและปล่อยเสียงออกจากจมูกอย่างแรง

ธอร์ยิ้มรับและก้าวมาข้างหน้าให้เพื่อนเก่า
ส่วนไมโครเฟิลก็ลดหัวต่ำลงจนจรดกับพื้นและส่งเสียงครางอย่างแผ่วเบา
ธอร์ลูบนางตรงเกล็ดบนใบหน้า

นางชะโงกหน้าเข้ามาแล้วดูโถงจมูกลงกับแผ่นอกของเขา
มันเห็นได้ชัดว่านางมีความสุขอย่างล้นเหลือที่ได้เจอกับธอร์อีกครั้ง
มันก็เหมือนกับกับธอร์ที่ปีติอย่างยิ่งที่ได้พบกับนาง

ธอร์ขึ้นขี่หลังนางและหันมาทางกองทัพของเขา
ทหารหลายพันนายต่างจ้องกลับมาอย่างสงสัยและมองมาอย่างเบิกบานใจ
ในขณะที่ธอร์ชุดาบของเขาขึ้น

พวกทหารต่างพากันชุดาบและส่งเสียงโห่ร้องมาให้เขา จนในที่สุด
หัวทั้งฟ้าก็อ้ออิ่งไปด้วยเสียงโห่ร้องแห่งชัยชนะ

บทที่ เก้า

ราชินีเกวินโดลินทรงยืนทอดพระเนตรมองยังธอร์ที่กำลังอยู่บนหลังของพระทัยของพระนางใต้ทะยานสู่ฟากฟ้าพร้อมกับความโล่งพระทัยกับความพระนางเสด็จฝากกลุ่มทหารอันหนาตาและทรงกลับมายังแถวหน้าของกองโดยทรงได้รับการคุ้มครองจากสตีฟเฟนและทหารอื่นๆ

พระนางเสด็จไปตามทางที่นำพระองค์ไปยังที่โล่ง

จนกระทั่งทรงมาถึงยังเบื้องหน้าของธอร์

น้ำพระเนตรหลังรินออกมาด้วยความสุขสันต์

ในขณะที่พระองค์ทอดพระเนตรเห็นทัพจักรวรรดิกำลังพ่ายแพ้

ความหวาดกลัวใดๆจะสูญสิ้นไปนับจากนี้

พระนางทอดพระเนตรมายังธอร์

บุคคลอันเป็นที่รักยิ่งของพระองค์ที่ยังมีชีวิตอยู่ เขากลับมาอย่างปลอดภัย

พระนางทรงรู้สึกถึงความภาคภูมิใจจากชัยชนะครั้งนี้

พระนางทรงรู้สึกราวกับว่าความมืดมนและความโศกเศร้าที่เคยมีอยู่เป็นเว

พระนางทรงรู้สึกว่าอาณาจักรวงแหวนได้กลับเข้าสู่สภาวะปลอดภัยอีกครั้ง

พระนางทรงรู้สึกเปี่ยมล้นไปด้วยความเกษมสันต์และความซาบซึ่งพระทัย

ในขณะที่ธอร์ก็มองมายังพระนางด้วยดวงตาที่เปล่งประกายไปด้วยความร

พระนางเกวินทรงกำลังเตรียมตัวก้าวพระบาทไปข้างหน้าเพื่อแสดงการ

แต่ทันใดนั้นเอง

เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นและเสียงนั้นก็ทำให้พระองค์ทรงหันไป

"บรอนสัน!" มีเสียงแหลมร้องดังขึ้น

พระนางเกวินและคนอื่นๆ

ต่างหันไปตามเสียง

พระทัยของพระนางทรงดับวูบจากความหวาดกลัวขณะที่ทอดพระเนตรเห็น

ชายคนนั้นชยับตัวจากท่านอนหน้าคว่ำบนพื้นดิน

จากร่างที่มีซากศพทหารจักรวรรดิที่บรังกองของเขา

ขณะนี้

เขากำลังยืนขึ้นและสลัดซากศพพวกนั้นออกจากกาย

พร้อมกับเหยียดตัวยืนขึ้นจนเต็มความสูงของเขา

แม่คคลาวด์

พระนางเกวิน

ทรงมีอาการสั่นไปด้วยความกลัว

ราชาแม่คคลาวด์รอดชีวิตมาได้และเขาก็ยังคงเป็นพวกซีซลาดที่แอบหลบ

ใช้มันเป็นกำบังจากกำแพงแห่งกองเพลิง

เขายืนอยู่ตรงนั้นกับร่างกายที่ผิดรูปผิดร่าง ใบหน้าที่ถูกเผาตีตราประทับ

พร้อมกับดวงตาที่หายไปข้างหนึ่ง

และในขณะนี้

แม่คคลาวด์มีร่างกายกับเสื้อผ้าที่ไหม้ไปครึ่งหนึ่งซึ่งยังคงมีไฟควันไฟคุกรุ่น

แต่กระนั้น เขาก็รอดมาได้เขายืดเหยียดอยู่พร้อมกับถือดาบยาวอยู่ในมือ

ดาบนั้นส่องเป็นประกายชี้ตรงมายังพระโอรสของเขาซึ่งก็คือ

เจ้าชายบรอนสัน

ราชินีเกวินทรงรู้สึกถึงความสะอิดสะเอียนอย่างถึงที่สุดกำลังเพิ่มพูนอยู่

นั่นคือบุคคลที่พระองค์ทรงชิงชังไปทั่วทุกอณูของพระวรกาย

เป็นบุคคลที่โผล่มาจากฝืนร้าย

เป็นคนที่พระองค์ทรงย้อนนึกถึงอดีตอันเลวร้ายในทุกคำคืน

ผู้ชายที่เข้ามากระรานพระองค์

มันไม่มีอะไรที่พระองค์ทรงปรารถนามากไปกว่าการได้เห็นเขาจบชีวิตลงใน

เขายืนอยู่ตรงนั้น

เหยียดร่างขึ้นเต็มความสูงพร้อมกับหายใจ

มันเป็นฝืนร้ายที่กลายเป็นจริง

เขาเป็นผู้รอดชีวิตเพียงหนึ่งเดียวจากทะเลเพลิงครั้งใหญ่นี้

"บรอนสัน!"

แม่คคลาวด์ร้องเสียงแหลมขึ้นอีกครั้ง

เขาก้าวมาข้างหน้ายังบริเวณที่โล่งเตียน

เจ้าชายบรอนสันทรงตอบคำร้องด้วยการก้าวมาข้างหน้าจากฝั่งของทัพ

พระองค์ทรงจับดาบอยู่ในพระหัตถ์และทรงเตรียมตัวกับการต้อนรับพระบิ

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.